Ἀθηναϊκὸς Ἀστήρ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞ. ΜΠΑΡΑ & ΙΩΑΝ. ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Τῇ συμπράξει καὶ συνεργασίᾳ τῶν παρ' ἡμῖν γλαφυροτέρων καλάμων καὶ τῶν δοκιμωτέρων καλλιτεχνῶν.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1896

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ Ε' ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ἀθηναϊκαὶ ἡμέραι.—Ἡ ἐπιστήμη δι' ὅλους (Πόθεν ἡ θερμότης τοῦ σώματος ἡμῶν).— Τὸ νέον οὐγγρικὸν βουλευτήριον ἐν Βουδαπέστῃ.—Οἱ Ζεϊμπέκοι.— Τὰ λουλούδια τῆς ἀκρογιαλιᾶς (ποίησις).—Ἑλληνικὴ βουλή.—Ὁ στιγματισμὸς τοῦ δέρματος. — Εἰς τὰ βουνὰ (διήγημα). — Ἐκδρομὴ εἰς Ἐλευσῖνα (ἐντυπώσεις).—Αἱ φωλεαὶ τῶν ἰχθύων —Ἰαράδοξα φυτά.—Ἀπομνημονεύματα τεμαχίου ὑφάσματος.—Εἰς τὸν Ἔρωτα (ποίημα).—Χρονογραφικὴ ἐπισκόπησις.—Φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις. — Σκέψεις. — Ἐπιστημονικὰ νέα. — Ἐρωταποκρίσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Οἱ Ζεϊμπέκοι (ὁλοσέλιδος).—Τὸ οὐγγρικὸν βουλευτήριον.—Ἐστιγμένη Ἰαπωνίς.—Ἐλευσὶς καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (ὁλοσέλιδος).—Ἡ ὁδὸς Σταδίου ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς βουλευτήριον (ὁλοσέλιδος) — Δύο εἰκόνες φωλεῶν ἰχθύων —Τρεῖς εἰκόνες παραδόξων φυτῶν. —Δύο ἐξελίξεις γελοιογραφικαί.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ . . . . . Δρ. 12

Ἐξωτερικοῦ . . . . . Φρ. Χρ. 12

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἀπ' εὐθείας ἐν τῷ Γραφείῳ ἢ δι' ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς ἐκδότας.

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ὑπὸ τὸ νέον Θέατρον παρὰ τὴν Τράπεζαν Ἠπειροθεσσαλίας.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

* Οἱ Γάλλοι ὑφίστανται περιπλοκὰς ἐν Μαδαγασκάρῃ. Ἀπεδείχθη ἐσχάτως ὅτι ἡ ἁπλῆ προστασία δὲν ἐξασφαλίζει τὴν μεγαλόνησον εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ὅλαι αἱ φυλαί, αἵτινες πρότερον ἦσαν ὑποτεταγμέναι εἰς τοὺς Χοβάς, ἐπανέστησαν κατ' αὐτῶν μὲ τὴν πρόφασιν νὰ ἐκδικηθῶσι τοὺς πρώην καταπιεστάς των· ὁ δὲ γαλλικὸς στρατὸς τῆς κατοχῆς δὲν ἐπαρκεῖ εἰς καταστολὴν τῶν ἐπαναστάσεων αὐτῶν. Οὕτως ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ κηρύξῃ τὴν Μαδαγασκάρην γαλλικὴν ἀποικίαν καὶ θὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν στρατὸν τῆς κατοχῆς πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως. Ἡ βασίλισσα Ρανάβαλὼ διατηρεῖ τὸν τίτλον τῆς Βασιλίσσης καὶ τὴν ἐπιχορήγησίν της.

* Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἄγγλος ὑφυπουργὸς ἐδήλωσεν εἰς τὴν Βουλήν, ἐν σχέσει μὲ τὰ περὶ ἐκστρατείας τοῦ Σουδὰν, ὅσι ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἀνάσσης ἀπεφάσισε νὰ διατάξῃ τὰ στρατεύματά της νὰ προχωρήσουν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν αἰγυπτιακῶν συνόρων. Ἐπρόσθεσε δέ, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔκρινε καλὸν μετὰ ταῦτα νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ διαβήματός της τούτου τὰς δυνάμεις πρὸς γνῶσίν των.

* Φήμαι διαδίδονται βεβ' ἐπιτάσεως ὅτι πρόκειται λίαν προσεχῶς νὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ διπλωματικαὶ σχέσεις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ρωμουνίας, συνεπείᾳ τῆς ὑπὸ τὴν Ρωσσικὴν αἰγίδα συγκεντρώσεως εἰς Σλαυικὴν ὁμοσπονδίαν τῶν τριῶν ἄλλων κρατιδίων τοῦ Αἵμου, Σερβίας, Βουλγαρίας καὶ Μαυροβουνίου. Ἡ φήμη μάλιστα προχωρεῖ μέχρι πιθανῆς συμμαχίας ἑλληνορρουμανικῆς.

* Ὁ ἰταλὸς στρατηγὸς Βαρατιέρης δικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Στρατοδικείου ἐν Μασσόβᾳ ἐπὶ ἐγκαταλείψει τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἠθωώθη.

* Ἐκηρύχθη ἐπιφήμως ἐν Ρώμῃ τὸ πέρας τοῦ ἀδυσσινιακοῦ πολέμου.

* Κατὰ τὸν «Κήρυκα» τῆς Ν. Ὑόρκης ἡ ρωσογαλλικὴ συμμαχία ὑπεγράφη τὴν παραμονὴν τῆς στέψεως τοῦ Τσάρου.

* Ὁ Πάπας δι' ἀπεσταλμένου του πρὸς τὸν Μενελὶκ ἐζήτησε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων ἄνευ λύτρων. Ὁ δὲ Μενελὶκ ἀφ' ἑνὸς μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου ὅμως μὴ θέλων νὰ χάσῃ καὶ τὰ λύτρα περιῆλθεν εἰς δυσχερὲς δίλημμα καὶ ἀπέλυσε μὲν τοὺς στρατιώτας, ἐκράτησε δὲ τοὺς ἀξιωματικούς.

* Ἡ κατὰ τοῦ Σουδὰν ἀγγλοαιγυπτιακὴ ἐκστρατεία ἐγένετο ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τὴν αἰγυπτιακὴν σημαίαν καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ ἀρχιστράτηγος οὗτος καίτοι φέρει τὸ τίτλον πασσᾶ, εἶνε ἄγγλος ἀξιωματικὸς, καλούμενος Ἐρέερτος Κίτσενερ. Ἡ ἐν Φερκὲν νίκη τὴν ὁποίαν ὁ ἀγγλοαιγυπτιακὸς στρατὸς κατήγαγε κατὰ τῶν Δερβισσῶν ὑπῆρξε λίαν ἐπικερδὴς διὰ τοὺς ἄγγλους. Διότι οἱ νικηταὶ ἐκυρίευσαν 160 καμήλους, 70 ἵππους, 300 ὄνους, 50 σημαίας 1000 λόγχας, 1000 τουφέκια καὶ μεγάλην ποσότητα πολεμοφοδίων, τροφῶν καὶ κτηνῶν. Οἱ κατὰ τὴν μάχην φονευθέντες σουδανοὶ ὑπερέδησαν τοὺς δισχιλίους.

* Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐσχάτως γενομένης εἰς Βελιγράδιον ἐπισκέψεως τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου, ἐθρυλλήθη μετὰ βεβαιότητος ὅτι ὁ ἡγεμὼν Νικήτας ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του Ξενίας μετὰ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

* Ἡ χολέρα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ εὑρίσκεται εἰς μεγάλην ὕφεσιν. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως τῆς Αἰγύπτου ἐξαπλοῦται μετ' ἐντάσεως ἡ ἐπιδημία δεκατίζουσα τοὺς κατοίκους.

* Τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν ἐξήγειρεν ἡ κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Σκρίπ» ἐνεργηθεῖσα ἐσχάτως ποινικὴ καταδίωξις διότι ἀνέγραψεν ἐν τῷ φύλλῳ βασισθεὶς ἐπὶ μεμαρτυρημένων διαδόσεων ὅτι διαλύονται οἱ ἀρραβῶνες τῆς βασιλόπαιδος Μαρίας μετὰ τοῦ Μ. Δουκὸς Γεωργίου. Τὸ χρονογράφημα ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀποτελοῦν δῆθεν πρόθεσιν δυσφημήσεως τῆς Β. Οἰκογενείας.

* Διορισθέντος τοῦ τέως ἡγεμόνος τῆς Σάμου Βέροδιτς πασᾶ διοικητοῦ τῆς Κρήτης, διωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Σάμου ὁ Μουσοῦρος πασᾶς τέως ἐν Ρώμῃ πρεσβευτὴς τῆς Πύλης. Ὁ Μουσοῦρος πασᾶς θεωρεῖται ἀνὴρ ἔμπειρος καὶ εὐθύφρων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

* Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ καθ' ἡμᾶς κοινοῦ κινεῖ τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν ὡραῖον βιβλίον τῆς Κυρίας Ἀλιμπέρτη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀμαλία ἡ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος» ἔνθα ἡ ἀλησμόνημος ἐκείνη καὶ ἑλληνικωτάτη βασίλισσα σκιαγραφεῖται μὲ σπανίαν γλαφυρότητα καὶ χάριν. Πλῆθος χαρακτηριστικῶν ἐπεισοδίων, σκιαγραφίαι ὅλων τῶν κυριῶν, ὅσαι ἀπετέλουν τὴν Αὐλὴν τῆς Βασιλίσσης, πρωτότυπα ἱστορικὰ ἀνέκδοτα κοσμοῦσι τὸ λαμπρὸν τοῦτο βιβλίον.

* Τὸ νέον σατυρικὸν καὶ γελοιογραφικὸν φύλλον τοῦ κ. Μ. Ἀθανασιάδου ἡ «Σφῦρα» κατέκτησεν ἤδη τὰς συμπαθείας τοῦ κοινοῦ διὰ τῶν ἀμιμήτων γελοιογραφιῶν του καὶ τῆς εὐφυεστάτης σατυρογραφίας του.

* Ἀπέθανεν ὁ διάσημος ἰταλὸς ἠθοποιὸς Ἐρνέστος Ρώσσης ὁ καταπλήξας καὶ τὰς Ἀθήνας πρὸ τινῶν ἐτῶν διὰ τῆς ἐξαισίας τέχνης του ὅτε ἐδίδαξε τὰ δράματα τοῦ Σαίξπηρ.

* Εἰς τὸ Ὠδεῖον τῶν Βρυξελλῶν πρὸ τινων ἡμερῶν κατηρτίσθη καὶ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ διασήμου αὐτοῦ διευθυντοῦ καὶ δεινοῦ περὶ τὴν ἀρχαίαν τέχνην Γεβάερτ μεγάλη συναυλία ἀποκλειστικῶς ἐξ ἑλληνικῶν καὶ τινων ρωμαϊκῶν μελῳδιῶν ἀποτελουμένη. Ἡ συναυλία ἤρχισε διὰ τῆς ἐκτελέσεως εἰσαγωγῆς καὶ βραχέων μελῶν ἐν κιθάρᾳ ὑπὸ τῆς καλλιτέχνιδος τοῦ ᾠδείου δεσποινίδος Λιούνσεν, ἥτις διὰ νὰ δοθῇ μεγαλειτέρα πρωτοτυπία καὶ ἐπιτόπιος εἰς τὰ ἐκτελούμενα χρωματισμὸς, ἔφερε στολὴν καὶ κόμμωσιν ἑλληνικήν. Τὸ δεύτερον μέλος ἦτο ὕμνος εἰς τὴν μοῦσαν Καλλιόπην ᾠαλεὶς ὑπὸ τοῦ ἐξυφώνου Διζὺ μετ' εἰσαγωγῆς καὶ συνῳδίας κιθάρας ἐκτελεσθείσης ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Λιούνσεν. Τοὺς δύο Ὕμνους συνώδευσαν καὶ ἐμπνευστὰ ὄργανα.

* Εἰς τὸ Salon τῶν Ἠλυσίων πεδίων ἐφέτος ἐν Παρισίοις ἐξέθεσαν εἰκόνας καὶ προπλάσματα ἐκ τῶν ἑλλήνων καλλιτεχνῶν οἱ κ. κ. Ἀντωνιάδης, Αὐγερινὸς, Σῶχος, Κουρεμένος καὶ Γέλβερτ.

* Τὸ θεατρικὸν γεγονὸς τῆς ἡμέρας εἶνε τὸ νέον δρᾶμα τοῦ κ. Βερναρδάκη ἡ «Ἀντόπη», ὅπερ ἐκτελεσθὲν θυμαρεσίως ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς δεσποινίδος Βερώνη ὑπερήρασεν. — Ἀναμένεται ἀνυπομόνως καὶ ἡ ἀγγελθεῖσα «Ἐσμὲ ἡ Τουρκοποῦλα» τοῦ κ. Περεσιάδου τοῦ ποιητοῦ τῶν λαμπρῶν δραματικῶν ἐμμέτρων ἔργων τῶν πασιγνώστων καὶ δημοφίλων ὑπὸ τοὺς τίτλους «Γκόλφω» καὶ «Σκλάβα».

* Ὁ Βέρδη, ὁ περίφημος μουσικοσυνθέτης· προσέφερεν 400,000 φρ. πρὸς ἀνέγερσιν φιλανθρωπικοῦ καταστήματος εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀναπαύωνται κατὰ τὰ γηρατεῖα των οἱ πτωχοὶ μουσικοὶ καὶ οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς μελοδραμάτων. Ὑπεσχέθη δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου, εἶνε πρόθυμος νὰ χορηγήσῃ τὸ τριπλάσιον ποσὸν ὡς προίκα τοῦ καταστήματος. Εἰς τοῦτο ὁ Βέρδη ἀκολουθεῖ τὸν Ροσσίνη ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἀνήγειρε διάφορα εὐεργετικὰ καταστήματα ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι.

* Ἀπέθανεν ἐν τῇ μυροβόλῳ πατρίδι του ὁ ἐμπνευσμένος Ζακύνθιος μουσουργὸς Παῦλος Καρρέρ, ὁ συνθέτης τῶν γνωστῶν μελοδραμάτων «Μάρκου Βότσαρη» τῆς «Κυρὰ-Φροσύνης» καὶ ἑτέρου ἐξόχου μελοδράματος «Μαραθὼν» ὅπερ ἐλλείψει ὑποστηρίξεως δὲν εἶχε προφθάσει ν' ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

* Ὑπὸ τοῦ ἑλληνομαθοῦς ἄγγλου Λεονάρδου Οὐίμπλεῦ ἐξεδόθη ἐμβριθεστάτη ἱστορικὴ κριτικὴ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων ὀλιγαρχικῶν.

* Φιλέλλην λόγιος Ἀμεριακανὸς ὁ κ. Κουίν, γνώστης τῆς νεοελληνικῆς ἐποιήσατο ἐσχάτως ὡραίαν διάλεξιν ἑλληνιστὶ περὶ Ἑλλάδος καὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς τὴν Οὐαστιγκτῶνα πρὸς τιμὴν τῶν αὐτόθι ἑλλήνων.

* Ἐτελέσθη ἐν Βουδαπέστῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς οὐγγρικῆς χιλιετηρίδος καὶ τῆς ἐκθέσεως, διεθνὲς δημοσιογραφικὸν συνέδριον, εἰς ὃ αἱ οὐγγρικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἡ πεσταία κοινωνία ἐπεδαψίλευσαν μεγίστας περιποιήσεις καὶ τιμάς.

* Μέγα καὶ σπουδαιότατον πόνημα περὶ τῶν «θρησκευμάτων τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν πολιτειῶν» ἐξέδοτο πρό τινος ὁ ἐν Ὀξωνίᾳ ἄγγλος καθηγητὴς Φάρνελ μετὰ πολλῶν ἀρχετύπων εἰκόνων καὶ πινάκων.

* Ὁ ἄγγλος φιλόλογος Γρέμφελ, ἐπανελθὼν πρὸ μικροῦ ἐξ Αἰγύπτου εἰς Δουβλίνον, ἐκόμισε διάφορα τεμάχια παπύρων, περιέχοντα ἀνέκδοτα ἀποσπασμάτια ἐξ ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, τῶν πλείστων ἀγνώστων. Ὑπάρχει τεμάχιόν τι, ἔχον τόσην ὁμοιότητα πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πλατωνικοῦ λόγου, ὥστε ἀσφαλῶς δύναται νὰ προσνεμηθῇ εἰς τὸν Πλάτωνα. Τὰ τεμάχια ταῦτα ἀνάγονται εἰς ἀρχαιοτάτην χρονολογίαν κατὰ τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ Μαχάφυ. Ἰδίως ἀποσπάσματά τινα ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου ἔχουσι μεγάλην ἀρχαιολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν σπουδαιότητα· διότι ἡ μὲν γραφὴ ἀνάγεται εἰς τοὺς χρόνους τοὺς πρὸ τῶν ἀλεξανδρινῶν κριτικῶν, ἐκ τῶν διαλεκτικῶν δὲ καὶ ἄλλων διαφορῶν γίνεται φανερὸν ὅτι ἡ Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου εἶχεν ἄλλως ἢ ὅπως διεσκεύασαν αὐτὴν ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις οἱ ἀλεξανδρινοὶ κριτικοί.

* Κατὰ τὰς ἐν Θήρᾳ ἐνεργουμένας ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς σχολῆς ἀνεκαλύφθησαν μεγολοπρεπὴς βωμὸς τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ἕτερος βωμὸς τεθραυσμένος φέρων γεγλυμμένην κεφαλὴν ἐλάφου καὶ ἐπιγραφὴν ἀναφέρουσαν τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον τρίτον ἢ Εὐεργέτην καὶ στρατιώτας αὐτοῦ, μία κεφαλὴ βοὸς φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλεῖστα ἄλλα τεμάχια ἀγαλματίων. Ἐπίσης ἀνεκαλύφθη καὶ μία ἀναθηματικὴ στήλη ἢ βωμὸς φέρων εἰς τὰς τρεῖς πλευρὰς τὸν Ἑρμῆν, Ἡρακλέα ροπαλοφόρον καὶ κέρας.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ νεότης ζῇ δι' ἐλπίδων, τὸ δὲ γῆρας δι' ἀναμνήσεων.

*

Διὰ νὰ μὴ αἰσθάνηταί τις τὴν ἀνάγκην τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἢ θεὸς πρέπει νὰ εἶνε ἢ κτῆνος

*

Αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ κρίνονται ὅπως τὰ δένδρα . . . ἐκ τῶν καρπῶν των.

*

Αἱ θλίψεις καὶ οἱ ἔλεγχοι τοῦ συνειδότος δυνατὸν νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἴασιν τῆς ψυχῆς, ὅπως τὰ δηλητήρια ἐξυγιάζουσιν ἐνίοτε τὸ σῶμα.

*

Ἡ ἀνάμνησις εἶνε βαλάντιον, ἐν ᾧ εὑρίσκει τις μόνον ὅ,τι ἔθεσεν· ἡ ἐλπὶς ὅμως εἶνε ἀνεξάντλητον χρυσωρυχεῖον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐκμεταλλευθῇ κατ' ἀρέσκειαν.

*

Ὁ ἔρως, ὅπως τὸ δάκρυ, πηγάζει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ πίπτει εἰς τὰ στήθη·

Ἀθηναϊκὸς Ἀστήρ

ΕΤΟΣ Α'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1896 ΑΡΙΘ. 5

ΖΕΪΜΠΕΚΑΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΠΟ ἱδρῶτος περιρρέομαι καὶ μόνον ὅταν ἀναλογισθῶ ὅτι πρέπει νὰ ἀφιερώσω καὶ ὀλίγας γραμμὰς εἰς τὰ κυνικὰ καύματα, τὰ ὁποῖα εἶνε τὸ *φλέγον* ζήτημα τῆς ἡμέρας· μόνον εἰς ὕφος ἀρκετὰ *κρύον* ἠδύνατό τις νὰ πραγματευθῇ τοιαῦτα ζητήματα, ἀλλ' ἀφ' ἧς τοῦ προϊόντος τούτου τόση ἔγειναν ἀπό τινος κατανάλωσις εἰς τὰ πρωτότυπα ἑλληνικὰ κωμειδύλλια, κατήντησε καὶ τὸ καταφύγιον αὐτὸ δυσεύρετον. Ὅποιοδήποτε μὴ φοβηθῆτε πάλιν ὅτι θὰ ἐπιληφθῶ τοῦ θέματός μου τόσον *ἐνθέρμως* ὥστε νὰ χρειασθῆτε ριπίδια . . . . Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ κινδυνεύει, ὅπως εἰς μερικὰς μονογραφίας, ἡ εἰσαγωγή μου νὰ πνίξῃ τὴν ὑπόθεσιν, ἀδιάφορον ἐὰν αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε ἤδη ἀρκούντως πνιγηρά, καὶ . . . revenons à nos moutons.

*

Ἐφαντάσθητέ ποτε τὴν βιβλικὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην, ἥτις, ἐὰν δὲν προελάμβανε νὰ τὴν δροσίσῃ ὁ ἄγγελος, βεβαίως θὰ ἔψηνε τοὺς τρεῖς Παῖδας πολὺ ἐπιτυχέστερον παρ' ὅσον τὰ ψητὰ ὁ ἀρτοποιὸς τῆς συνοικίας μου; Λοιπόν, κυρίαι μου καὶ κύριοι, μεγαλογραφία τοιαύτης καμίνου γίνεται κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἡ παρὰ τὸν Λυκαβηττὸν λευκὴ πόλις· ἀμείλικτος Ναβουχοδονόσορ, ὁ ἥλιος, ἀποφασίζει καὶ καλὰ νὰ μᾶς φρυγανίσῃ ἀπαξάπαντας τοὺς παῖδας τῶν Μαραθωνομάχων, ὡς νὰ μὴ ἐπροσκυνοῦμεν τὴν εἰκόνα του εἰς βαθμὸν ἀληθοῦς ἡλιολατρείας. Ὁ ἐρατεινὸς Φοῖβος τοῦ ἔαρος ἀποκτᾷ διαθέσεις γνησίου φελλάχου τοῦ Σουδάν, πρὸ τῶν πυρφόρων τοῦ ὁποίου βελῶν φεύγουσι προτροπάδην οἱ ἔχοντες λεπτὸν τὸν ὀργανισμὸν καὶ παχὺ τὸ βαλάντιον εἰς τὰς νήσους, εἰς τὰ χωρία, εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰ λουτρά. Μόνοι οἱ ἀκάματοι βιοπαλαισταὶ καὶ οἱ κρατοῦντες ὅλην των τὴν περιουσίαν εἰς τὸ θυλάκιον, μένουσιν ὑπὸ τὸ δαμόκλειον ξίφος τῆς ἡλιάσεως ἢ τῆς ἀσφυξίας, ἀποζημιούμενοι καὶ αὐτοὶ μὲ τὰς καλλονὰς τῆς Κηφισσιᾶς ἢ τῶν Φαλήρων.

*

Εἶνε περίεργος ἡ ὄψις τῆς πόλεως τὴν ἡμέραν. Ἡ μόλις προβάλλουσα κατ' ἀνάγκην μικρὰ κίνησις τῆς πρωΐας λειποψυχεῖ περὶ τὴν ἐννάτην πρωϊνὴν ὥραν καὶ ἀποσβέννυται ἐντελῶς σχεδὸν περὶ τὴν δεκάτην. Κλείονται στεγανῶς παράθυρα καὶ θύραι, ἐρημοῦνται αἱ ὁδοί, μένουν κενὰ καὶ ἡμίκλειστα τὰ καταστήματα καὶ εὑρίσκεται αἴφνης ἡ πόλις εἰς ἀληθῆ κατάστασιν ἀποκλεισμοῦ. Καὶ ἀρχίζει τότε πλέον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους, διὰ τὸν Ἀθηναῖον ἡ μακαριότης τοῦ ἐξαπλώματος καὶ τοῦ ὕπνου, ὑπὸ τὸ χαυνωτικὸν ἡμίφως τῶν κλειστῶν παραθυροφύλλων καὶ τὴν ναρκωτικὴν ἐπήρειαν κάμμιᾶς ἐπιφυλλίδος. Ἐγκέφαλος καὶ νεῦρα καὶ μυῶνες περιπίπτουσιν εἰς παντελῆ ἀδράνειαν, λειτουργοῦσι δὲ μόνον οἱ πεπτικοὶ καὶ οἱ ἱδρωτοποιοὶ ἀδένες. Καὶ μιᾶς μόνον ἰδέας ἡ σκέψις φέρει τὸν ἱδρῶτα. Ἐξαντλεῖται καὶ αὐτὴ ἡ στιχουργικὴ γονιμότης τοῦ Σουρῆ. Μάτην αἱ λευκαὶ αἰγινητικαὶ ὑδρίαι ἐξαντλοῦσι τὸ δροσερόν των νᾶμα, μάτην προσκαλοῦνται εἰς ἐπικουρίαν ὅλα τὰ «γεμάτα ἀπὸ δροσιὰ καὶ χάριν» προϊόντα τῆς συγχρόνου πνευματικῆς κινήσεως, μάτην αἱ «ὡσὰν τὸ κρύο νερὸ» καλλοναὶ παραδίδονται εἰς τὴν ἄνεσιν τῆς ἀτημελησίας, μάτην ἐξάγεται ἐκ τῆς κονισαλέας λήθης του τόμος τις περιηγήσεων ἀνὰ τὰς πολικὰς χώρας, οὐδὲν ἰσχύει νὰ καταστείλῃ τὴν μανίαν τοῦ φοβεροῦ ἐχθροῦ, ὅστις λυμαίνεται ἀνενοχλήτως τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς στέγας, συμμαχῶν ἐνίοτε πρὸς δύο ἕτερα κακοποιὰ στοιχεῖα, τὸν ἄνεμον καὶ τὸν κονιορτόν, ὅτε πλέον ἡ παρῳδία τῆς Σαχάρας τελειοποιεῖται.

*

Κλίνων ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν ἐξεγείρει τὰς Ἀθήνας. Ἡ δύσις ἐκτελεῖ τὸ ἔργον τῆς αὐγῆς καὶ σφετερίζεται τὰ σκῆπτρα τῆς ἡμέρας ἡ νυκτερινὴ ζωή, ὁ μόνος βιοτὸς βίος τοῦ θέρους. Ἀρχίζει ἡ κίνησις, μὲ ζωηρότητα βαθμηδὸν ἐπιτεινομένην, καὶ φθάνει εἰς τὸ ἀπόγειον αὐτῆς τὴν ἑνδεκάτην ἢ τὴν δωδεκάτην τοῦ μεσονυκτίου ὥραν. Ἀσθμαίνοντες οἱ σιδηροδρομικοὶ καὶ τροχιοδρομικοὶ εἱρμοὶ ἐκβράζουν χιλιάδας κομψῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς φαληρικὰς παραλίας ἢ ἀνὰ τὰ δάση τῆς Κηφισσιᾶς, βρίθουσι περιπατητῶν αἱ δενδροστοιχίαι Ἀμαλίας καὶ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ αἱ λεωφόροι Πατησίων καὶ Ὀλγας, πλημμυροῦσι κόσμου αἱ πλατεῖαι καὶ τὰ ἄλση τοῦ Ζαππείου, ἐργάζονται πυρετωδῶς τὰ μεγάλα ὑπαίθρια καφενεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ ἑστιατόρια, γεμίζουν μέχρι συνωστισμοῦ τὰ θερινὰ θέατρα, καταλαμβάνονται ὅλα τὰ ἀτελείωτα ἀγροτικὰ θρανία τῶν δενδροστοιχιῶν καὶ τῶν κήπων, διασταυροῦνται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις μουσικὰ κύματα ἀπείρων ὀρχηστρῶν, καὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ βομβῶν καὶ συνωθούμενος κόσμος, ὁ κόσμος ὁ διασκεδάζων καὶ ἐρωτοτροπῶν, ὁ ἐπιδεικνύμενος καὶ φλυαρῶν, μίαν μόνην ἰδέαν μέριμναν ἔχει, ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀέρα, νὰ ἐξατμισθῇ, νὰ δροσισθῇ, νὰ ζήσῃ τέλος πάντων, διότι πᾶν ἄλλο ἢ φυσιολογικὴ ζωὴ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἐν καμίνῳ «σιγοψήσιμο» τῆς ἡμέρας.

*

Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι τὸν φαιδρότερον τόνον εἰς τὴν ἑσπερινὴν αὐτὴν κίνησιν προσδίδουν αἱ γυναῖκες. Ἀθρόα ἀνθοφορία ἐμψύχων καὶ θαλλερῶν ἀνθέων κατακλύζει αἴφνης τὰ κέντρα τῆς πόλεως· οὐδὲν ἐρατεινότερον τῶν θερινῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν· ἡ χάρις καὶ ἡ δροσερότης των ἐξαγνίζει τὴν ἀκαλαίσθητον ἐνίοτε βαρύτητα τῶν χειμερινῶν ἀμφιέσεων καὶ προσδίδει εἰς τὰς κομψὰς Ἀτθίδας κᾶτι τὸ αἰθέριον ὡς αἱ λάμψεις τοῦ ροδίνου λυκόρωτος. κᾶτι τὸ διαφανὲς ὡς οἱ ἰόχρυσοι ἀτμοὶ τῆς δύσεως, κᾶτι τὸ ἰδεῶδες ὡς τὰ ὄνειρα. Εἰς τὰς ἐρατεινὰς ἐκείνας κεφαλὰς καὶ τὰ ἀφρόεντα στέρνα συμβαίνει ἀληθὴς flora mirabilis, ἐξελίσσεται «θαυμασία χλωρίς» ἀπὸ ἀνεμώνας καὶ λευκάνθεμα καὶ μυοσωτίδας καὶ κυνόρροδα καὶ πρασινάδα, ἅτινα βλέπεις, χάρις εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς δημιουργίας τῆς πιλοποιΐας, θάλλοντα αἴφνης ἐπὶ τῶν χιόνων τῆς ἐπιδερμίδος ἢ ἐπὶ τοῦ ἐβένου τῆς κόμης. Οἱ κύκνειοι τράχηλοι ἀποσείουσι τὸν ἀφόρητον ζυγὸν τῶν περιλαιμίων καὶ τῶν *πελερινῶν* καὶ χύνουν τὴν ἐπαφρόδιτον μαγείαν τῶν γραμμῶν των ἐλευθέραν· ἀραιοῦνται μέχρι πειρασμοῦ οἱ φραγμοί· οἱ κρύπτοντες δύο μαργαρώδεις ὠμοπλάτας ἢ τὸ ροδαλὸν γλυκοχάραγμα θεσπεσίου στήθους, τὸ πνεῦμα τῆς ἀνταρσίας συμμερίζονται κατὰ τῶν χειρίδων καὶ τῶν χειροκτίων καὶ αὐταὶ αἱ λευκαὶ ὠλέναι, τῶν ὁποίων οἱ γλυκεῖς λακκίσκοι τῶν ἀγκώνων γελοῦν ἐκ χαρᾶς διότι ἀναπνέουν ἐλεύθερον ἀέρα, ἀρροὶ μουσσελίνης καὶ τριχάπτων συγχέουσιν εἰς ἁρμονικὰς ἀταξίας τὰς γραμμὰς τῶν κόλπων καὶ τῶν ἰσχίων καὶ ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς αὐτῆς ἐλευθερίας, μόνη φεῦ! ἡ ὀσφὺς στένει ὑπὸ τὴν ἀδυσσώπητον τυραννίαν τοῦ στηθοδέσμου.

*

Τὴν νύκτα αἱ πλατεῖαι κατακλύζονται ἀπὸ χειμάρρους ἠλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ πλήμμυραν μουσικῆς. Δὲν ἀναπνέεις ἀνέτως εἰς τὴν Ὁμόνοιαν; δύο κερμάτια σὲ ἐκσπενδονίζουν εἰς τὸ ἀναπεπταμένον Ἀναψυκτήριον τοῦ Ζαππείου, εἰς τὴν φωτόλουστον τοῦ ὁποίου κονίστραν κρατερὸς συγκροτεῖται ἀγὼν καλλιστείων καθ' ἑσπέραν. Ἀνιᾷς καὶ εἰς τὸ Ζάππειον ἢ δὲν σοὶ ἀρέσκει τὸ μουσικὸν τεμάχιον, ὅπερ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνακρούει ἡ ὀρχήστρα; Λαμβάνεις τὴν πρώτην πρὸ τοῦ Κήπου Ὀρφανίδου διερχομένην ἁμαξοστοιχίαν καὶ τρέχεις νὰ κυλισθῇς εἰς τὰ θέλγητρα, ἂν ὄχι εἰς τὴν ἄμμον, τοῦ Νέου Φαλήρου, ὅπου τῆς μουσικῆς τὸν ρυθμὸν συνοδεύει τὸ ἤρεμον μέλος τοῦ φλοίσβου. Ἐὰν εἶσαι ρωμαντικώτερος μεταβαίνεις δι' ἡμιώρου σιδηροδρομικῆς πορείας εἰς Κηφισσιὰν καὶ ἂν μάλιστα ἐρρόντισες νὰ ἐφοδιάσῃς τὰ ρωμαντικά σου ἔνστικτα μὲ ἱκανὴν δόσιν πρακτικοῦ πνεύματος ἐπωφελεῖσαι τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς διὰ νὰ δειπνήσῃς εἰς τὸ ὡραῖον Στροφύλι ἢ παρὰ τὸ μαγευτικὸν Κεφαλάρι. Ἐὰν τοὐναντίον κατ' ἐπαγωγὴν ἰδεῶν τὰ κυνικὰ καύματα σοῦ ὑπενθυμίσωσι τὰ σκηνικὰ τῆς δεῖνος ἢ δεῖνος τραγωδοῦ καὶ τὰ ἀνοητουργήματα τούτου ἢ ἐκείνης τῆς κωμειδυλλιογράφου, μεταβαίνεις εἰς ἓν τῶν λειτουργούντων θερινῶν θεάτρων διὰ νὰ διασκεδάσῃς ἢ ἐπιδεινώσῃς τὴν ἀνίαν σου ἕως οὗ τέλος αἱ ἀγκάλαι τῆς «Ἥβης» ἢ ὁ βόμβος τῆς «Κυψέλης» σὲ λικνίσωσιν ἐπὶ κυμάτων ἀρροστεφοῦς ζύθου μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν μετανοοῦν οἱ Πέτροι καὶ ἀποκοιμῶνται ἀμετανόητοι αἱ Μαγδαληναί!

Ἄλιξ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΘΕΝ Η ΘΕΡΜΟΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΗΜΩΝ;

ΟΛΛΑΚΙΣ βεβαίως, φίλε ἀναγνῶστα, σοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τὸ ἐρώτημα: πόθεν πρέρχεται ἡ φυσικὴ θερμότης τοῦ σώματός σου, ἡ θερμότης αὐτή, ἥτις οὐδέποτε σοῦ λείπει καὶ τὴν ὁπίαν φέρεις νυχθημερὸν καὶ πανταχοῦ ὑπὸ ὅλα τὰ κλίματα, εἴτε εἰς τὸν Βορρᾶν μεταβῇς εἴτε πρὸς Μεσημβρίαν, ἡ θερμότης αὐτή, ἥτις καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ κατὰ πᾶσαν ἡλικίαν τῆς ζωῆς διατηρεῖται πάντοτε ἡ αὐτή; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο εἶνε ὀλίγον περίπλοκος διότι ἀπαιτεῖ πολλὰς φυσιολογικὰς γνώσεις, ἀλλ' ὁποιοδήποτε θὰ προσπαθήσωμεν ὅσον εἶόν τε νὰ ἱκανοποιήσωμεν ἔστω καὶ διὰ γενικῶν γραμμῶν τὴν περιέργειάν σου.

Καὶ ἐν πρώτοις ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ μίαν γνωστὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν ἀνωτέρας τάξεως ζώων, ἐν οἷς καὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἀνεξάρτητος μέχρις ἑνὸς σημείου ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ ἀέρος θερμοκρασίας, ἔχουσι δηλ. *σταθερὰν θερμοκρασίαν* καὶ τοιαῦτα ζῶα εἶνε τὰ θηλαστικὰ καὶ τὰ πτηνά, ἅτινα διὰ τοῦτο ἐκλήθησαν, ἀκαταλλήλως ὅμως, καὶ *θερμόαιμα*· ἐνῷ εἰς τὰς ἄλλας ὁμοταξίας τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος παρακολουθεῖ μᾶλλον ἢ ἧττον τὰς μεταβολὰς τῆς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας, ἔχουσι δηλ. *μεταβλητὴν* τοιαύτην καὶ καλοῦνται κοινῶς *ψύχραιμα*.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει διαρκῶς σταθερὰν θερμοκρασίαν· θερμόμετρον τιθέμενον ὑπὸ τὴν μασχάλην δεικνύει πάντοτε θερμοκρασίαν 37^0 βαθμῶν. Τὸ δὲ περιεργότερον εἶνε ὅτι ἡ θερμοκρασία αὕτη σχεδὸν δὲν παραλλάσσει καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία φθάνῃ εἰς τὰ ἔσχατα ὅρια τῆς ὑποφερτῆς δι' ἄνθρωπον θερμότητος ἢ τοῦ ψύχους. Πολλάκις διὰ πειραμάτων ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται ἀξιόλογα νὰ ἀνθέξῃ καὶ εἰς μεγίστην θερμότητα, οἷα λ. χ. ἡ τοῦ κλιβάνου καὶ εἰς ὁρμύτατον ψῦχος, οἷον τὸ τῶν πολικῶν χωρῶν, ὅπου ὁ ὑδράργυρος τοῦ θερμομέτρου πήγνυται, δηλ. εἰς $+120^0$ περίπου (ὑπὲρ τὸ μηδὲν) καὶ -40^0 καὶ κατωτέρω (ὑπὸ τὸ 0^0), ἐν ἄλλοις λόγοις ἀντέχει εἰς μεταβολὰς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας, αἵτινες περιλαμβάνονται εἰς τὴν τερατσίαν κλίμακα τῶν 160^0 βαθμῶν θερμομέτρου. Ἀναφέρονται παραδείγματα ἄπειρα ἀνθρώπων, οἵτινες ἠδύναντο ἀκινδύνως νὰ μένωσιν ἐπί τινα λεπτὰ ἐντὸς θερμοτάτου κλιβάνου, ὅπως π. χ. τρεῖς ὑπηρέτριαι ἀρτοπώλου τινὸς ἐν Γαλλίᾳ, περὶ ὧν ἱστορεῖ ὁ φυσικὸς Tillet ὅτι τῷ 1873 εἰσήρχοντο καθ' ἑκάστην εἰς κλίβανον θερμαινόμενον μέχρις 120^0 ἢ καὶ 150^0, ἔμενον δ' ἐντὸς αὐτοῦ ἐπὶ πέντε ἢ ἓξ λεπτὰ χωρὶς τὸ παραμικρὸν νὰ ὑποφέρουν, ἀφοῦ κατεγίνοντο ἡσυχᾳ ἡσυχᾳ νὰ σαρόνουν τὸν φοῦρνον καὶ νὰ γυρίζουν τὰ ψωμιά. Κάποιος ἄλλος, τῷ 1811, ὀνομασθεὶς μάλιστα ὁ *ἄφλεκτος ἄνθρωπος*, ἐξέπληττε τοὺς Παρισινοὺς διαμένων ἐντὸς κλιβάνου ἐπὶ τόσην ὥραν, ὅση ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἑψηθῇ θαυμάσια μηρὸς ἀρνίου τιθέμενος συγχρόνως μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κλίβανον. Ἀφ' ἑτέρου πάλιν εἶνε πασίγνωστον ἐκ τόσων ἐξερευνητῶν τοῦ πόλου, ἀπὸ τοῦ Πάρρυ καὶ τοῦ Φραγκλίνου μέχρι τοῦ συγχρόνου Νάνσεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὑπό τινας προφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν τροφήν, ἀντέχει ἀξιόλογα καὶ εἰς τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα ψῦχη, διατηρῶν καὶ ἐκεῖ σταθερὰν τὴν κεντρικὴν τοὐλάχιστον θερμοκρασίαν του.

Τὴν ἰδιότητα ταύτην τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ ὀνομάζουσιν οἱ φυσιολόγοι *θερμογόνον* ἢ *ζωϊκὴν θερμότητα*.

Διὰ νὰ διατηρῇ τοιουτοτρόπως τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος καὶ ἀντέχῃ εἰς τὰς ἐπιδράσεις τῆς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας, ὁ ὀργανισμὸς ἀφ' ἑνὸς μὲν παράγει νέαν πάντοτε θερμότητα πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐκ τοῦ σώματος ἀποβαλλομένης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔχει δραστήρια μέσα ὅπως ἀποβάλλῃ τὸ ὑπερβάλλον ποσὸν τῆς θερμότητος.

Παρατρέχομεν τὰς ποικίλας θεωρίας, μὲ ὅσας ἀνέκαθεν οἱ σοφοὶ ἠθέλησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς ζωϊκῆς θερμότητος. Ἡ παναρχαία δοξασία τῶν Ἰνδῶν ὅτι ἡ ζωὴ ἀπέρρεεν ἐκ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, δοξασία τὴν ὁποίαν μετεφύτευσεν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ὁ Πυθαγόρας καὶ μετέτρεψαν ἐπὶ τὸ μυθολογικώτερον οἱ ποιηταί, ἡ γνώμη τοῦ Ἱπποκράτους ὅτι ἡ ζωϊκὴ θερμότης εἶνε οὐσιώδης φυσιολογικὴ λειτουργία προσιδιάζουσα εἰς τὰ ζωϊκὰ ὄντα, δωρηθεῖσα δηλ. ὑπὸ τῆς φύσεως, τὸ δόγμα τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Γαληνοῦ περὶ ἐμφύτου θερμότητος γεννωμένης ὁμοῦ μὲ τὴν ζωὴν καὶ ἐχούσης ὡς ἑστίαν τὴν καρδίαν, ὅλαι αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις κατέρρευσαν σήμερον ὑπὸ τὴν σκαπάνην τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ ἰδίως τῆς χημείας καὶ τῆς πειραματικῆς φυσιολογίας. Σήμερον εἶνε ἐντελῶς ἀποδεδειγμένον καὶ βέβαιον ὅτι πηγαὶ τῆς ζωϊκῆς θερμότητος εἶνε αἱ καύσεις αἱ συμβαίνουσαι ἐν τῷ ὀργανισμῷ· καίομεν δῆλον ὅτι, διὰ τοῦ ὀξυγόνου, ὅπερ μᾶς παρέχει ἡ ἀναπνοή, τὸν ἄνθρακα καὶ τὸ ὑδρογόνον, τὰ ὁποῖα προμηθευόμεθα ἐκ τῶν τροφῶν καὶ ἅτινα, ὡς γνωστόν, εἶνε τὰ κυριώτερα συστατικὰ παντὸς ὀργανικοῦ σώματος, ζωϊκοῦ ἢ φυτικοῦ· ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὅταν τὰ ὑλικὰ ταῦτα δὲν μᾶς τα δίδῃ ἡ τροφή, ὡς λ. χ. ἐν περιπτώσει ἀσιτίας, τὰ ἀρύομεθα ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου σώματός μας, ὅπου ἐναποταμιεύονται ὑπὸ μορφὴν λίπους. Λέγοντες δὲ καῦσιν ἐννοοῦμεν, ὡς γινώσκει βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, τὴν ἐντὸς τῶν ἱστῶν τοῦ σώματος ἡμῶν γινομένην χημικὴν ἕνωσιν τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ ὑδρογόνου, ἅτινα κυρίως ὁμοῦ μέ τινα ἄλλα ἀποτελοῦσι τὰ συστατικὰ τῶν σαρκῶν καὶ τῶν ὀστῶν μας, ἕνωσιν τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ παραγωγὴ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατος, τὰ ὁποῖα ὡς περιττὰ προϊόντα ἀποβάλλονται μετὰ τῆς ἐκπνοῆς ἀπὸ τῶν πνευμόνων. Ἡ καῦσις αὐτὴ μίαν μόνον ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν ἔχει, τὴν ζωϊκὴν θερμότητα, καὶ παράγεται οὐχὶ εἰς τοὺς πνεύμονας, ὅπως μέχρις ἐσχάτων ἐδόξαζον, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος τῶν ἱστῶν, ἐκεῖ ἔνθα διὰ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων προσκομίζονται ἐν τῷ ἀρτηριακῷ αἵματι τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα εἰς τοὺς ἱστούς, ἁρμοιοῦνται, γίνονται δηλ. κύτταρα ὀργανικά, καὶ ἀποκομίζονται τὰ ἐκ τῆς φθορᾶς ἄλλων προηγουμένων κυττάρων προϊόντα.

Εἶνε λοιπὸν ἡ ζωϊκὴ θερμότης τὸ ἀποτέλεσμα διαφόρων χημικῶν ἀντιδράσεων, αἵτινες τελοῦνται κατὰ τὰ διάφορα φαινόμενα τῆς θρέψεως, δηλ. κατὰ τὴν πέψιν, τὴν ἁρμοίωσιν, τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὰς ἐκκρίσεις· ἐπειδὴ δὲ ὅλαι αὗται αἱ θρεπτικαὶ λειτουργίαι ἐκτελοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὅπερ ὑποθάλπει καὶ διαρρυθμίζει αὐτάς, ἄρα καὶ ἡ ζωϊκὴ θερμότης ἐξαρτᾶται ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Τὸ ποσὸν δὲ τῆς θερμότητος ταύτης ἐξαρτᾶται ἐν γένει ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῆς θρέψεως, ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν τῶν τροφῶν καὶ τὴν ἐν ταῖς τροφαῖς περίσσειαν τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ ὑδρογόνου· διὰ τοῦτο οἱ κάτοικοι τῶν ψυχρῶν χωρῶν ἔχουσιν ἀνάγκην καὶ πρέπει νὰ τρώγωσι περισσότερον ἢ οἱ ὑπὸ τοὺς τροπικοὺς βιοῦντες καὶ ἰδίως πολὺ περισσότερους ὑδατάνθρακας, ὅπως τὰ λίπη τὰ ὁποῖα τόσον δαψιλῶς καταναλίσκουν οἱ Λάπωνες.

Ἀλλ' ἡ θερμότης αὐτή, διανεμομένη πανταχοῦ τοῦ σώματος χάρις εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἀκτινοβολεῖται πρὸς τὰ ἐκτὸς καὶ ἀποβάλλεται διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ὁσάκις ὁ ἐξωτερικὸς ἀὴρ εἶνε θερμοκρασίας κατωτέρας τῆς ἰδικῆς μας· τὴν ἀκτινοβολίαν ὅμως αὐτὴν τῆς θερμότητος, ἥτις ἐν μέρει εἶνε ἀναγκαία διὰ νὰ μὴ συσσωρεύηται ὑπέρμετρος θερμότης ἐν τῷ σώματι, ἔχει τρόπον ὁ ὀργανισμὸς νὰ μετριάζῃ· πρὸς τοῦτο δὲ χρησιμεύουσιν ἐν πρώτοις τὸ λιπῶδες στρῶμα, τὸ ὁποῖον ὑποστρωννύει πανταχοῦ τὸ δέρμα καὶ εἶνε δυσθερμαγωγόν, τὰ κερατοειδῆ ἐπιπόλαια κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος καὶ αἱ καλύπτουσαι τὸ πλεῖστον τοῦ σώματος μακραὶ ἢ γνεῶδεις τρίχες, ἀνὰ μέσον τῶν ὁποίων δεσμεύεται στιβὰς ἀέρος ἀποτελοῦσα περίβλημα ὁμοίως δυσθερμαγωγόν. Ἐπιπλέον δὲ εἰς μέρη τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα εἶνε πλέον τῶν ἄλλων ἐκτεθειμένα εἰς ψῦξιν, ὅπως τὰ ὦτα, τὸ πρόσωπον καὶ ἰδίως ἡ ρίς, ἡ χεὶρ καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ἔχομεν περισσότερα αἱμοφόρα ρεύματα κυκλοφοροῦντα μετὰ πολλῷ μείζονος δραστηριότητος παρ' ὅσην ἀπαιτεῖ ἡ θρέψις, καὶ οὕτως αὐξάνεται μεγάλως ἡ θερμοκρασία τῶν μερῶν ἐκείνων.

Δυσκολώτερον ὅμως παλαίει ὁ ὀργανισμὸς κατὰ τῆς ὑπερβολικῆς ὑψώσεως τῆς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας. Ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας θερμοτέρας τοῦ σώματος ἡμῶν φυσικῷ τῷ λόγῳ ἀκτινοβολία ζωϊκῆς θερμότητος ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἐκτὸς δὲν δύναται νὰ γείνῃ ὅπως καὶ ὅσον συνήθως, καὶ τότε παρεμβαίνει ἄλλο φυσικὸν φαινόμενον, ἡ ἐξάτμισις. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, εἰς τὴν ὁποίαν τότε κυκλοφορεῖ ζωηρότερον τὸ αἷμα καὶ ὑποθάλπει τὴν ἔκκρισιν τῶν ἱδρωτοποιῶν ἀδένων, καλύπτεται ὑπὸ ἱδρῶτος, ὁ δὲ ἱδρὼς αὐτὸς ἐξατμιζόμενος παράγει ψῦχος ἱκανὸν ὥστε νὰ ψυχθῇ

κάπως τὸ αἷμα, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι πᾶσα ἐξάτμισις παράγει ψύξιν. Ὁμοία ἐξάτμισις καὶ ἄρα ὁμοία δροσέρευσις τοῦ αἵματος συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς πνεύμονας. Ἐκ τούτου δ' ἐξηγεῖται καὶ τὸ ὅτι ἀντέχομεν συνήθως μᾶλλον εἰς τὸν ξηρὸν καύσωνα παρὰ εἰς τὸν ὑγρόν, διότι κατὰ τοῦτον ἐπειδὴ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε κεκορεσμένη ἀτμῶν δυσκολώτατα γίνεται ἡ ἐξάτμισις.

Σπουδαία πηγὴ ὅμως ζωϊκῆς θερμότητος εἶνε καὶ πᾶσα κίνησις τῶν μυῶν διότι εἶνε γνωστὸν ἐκ τῆς φυσικῆς ὅτι πᾶσα κίνησις παράγει θερμότητα. Δι' αὐτὸ ὁ κινούμενος καὶ ἐργαζόμενος εἶνε συνήθως θερμότερος τοῦ ἀδρανοῦντος, ὁ δὲ κοιμώμενος εἶνε ἐν γένει κάπως ψυχρότερος τοῦ ἐγρηγοροῦντος, διότι κατὰ τὸν ὕπνον ὅλοι οἱ μύες εὑρίσκονται εἰς χαλάρωσιν, ἡ θρέψις τελεῖται νωθρότερον καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς θερμότητος γίνεται μεγαλειτέρα. Ἄρα μὴ κοιμᾶσθε ποτὲ ἀσκεπεῖς, καί... ὕπνον ἐλαφρόν!

Φιλεπιστήμων

ΟΙ ΖΕΪΜΠΕΚΟΙ

(Ἴδε εἰκόνα εἰς σελ. 1).

Ἡ ἰδιόρρυθμος αὕτη καὶ σχεδὸν νομαδικὴ φυλὴ τῶν Ζεϊμπέκων, ἡ κατοικοῦσα τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπετέλει ἄλλοτε ἴδιον ἄτακτον στρατιωτικὸν σῶμα. Ἤδη ἡ φήμη των περιωρίσθη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πρὸς τὸν πλάνητα βίον κλίσιν καὶ τὴν παράδοξον αὐτῶν ἐνδυμασίαν, ἣν γαυριῶντες ἐπιδεικνύουσιν ὅπου μεταβῶσιν ὡς γνώρισμα τῆς φυλῆς των.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Κακόμοιρα λουλούδια, ἀγαπημένα,
ποῦ στὴν ἀκρογιαλιὰ ἀνθίζετε
ἀπὸ τὸ κῦμα μόνο ποτισμένα,
χάρι στὴν ἀμμουδιὰ σκορπίζετε.

Καὶ σὰν ἐλπίδες σὲ καρδιὰ θλιμμένη
π' ἀπὸ λαχτάρα καὶ καῦμὸ σπαράζεται
ἀπὸ τὸ δάκρυ μόνο ποτισμένη,
ἔτσι, θαρρῶ, καὶ σεῖς πῶς μοιάζετε.

Α. Γρ. Μπουρνιᾶς

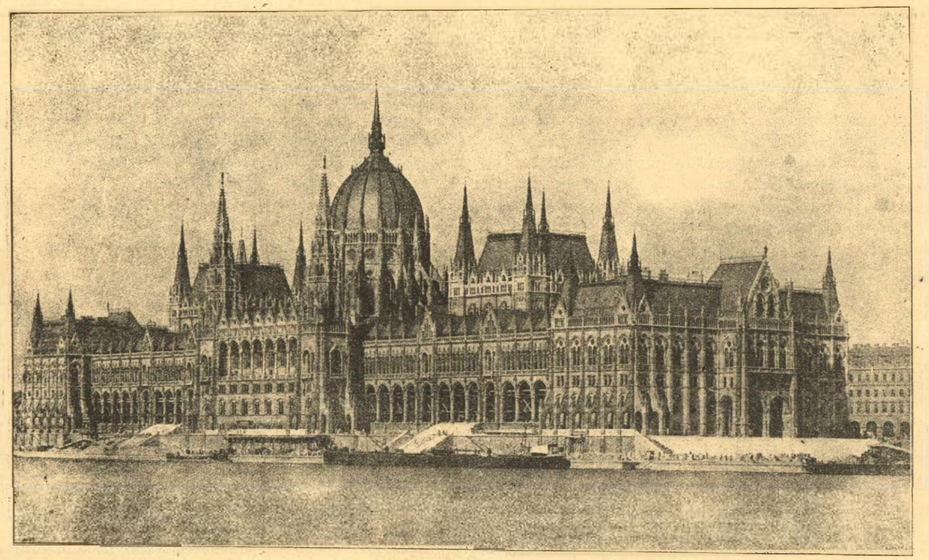

ΤΟ ΝΕΟΝ ΟΥΓΓΡΙΚΟΝ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ

Τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου ἀρχιτεκτονικοῦ ἀριστουργήματος τὴν ἐπὶ τοῦ Δουναβέως πρόσοψιν παριστᾷ ἡ ἀνωτέρω εἰκών. Εἶνε δὲ πελώριον οἰκοδόμημα νεογοθικοῦ ρυθμοῦ, ἔχον μῆκος 270 μέτρων καὶ ἔκτασιν 18 χιλ. τετραγ. μέτρων. Ἡ κορυφὴ τοῦ κεντρικοῦ θόλου ἐξικνεῖται εἰς ὕψος 107 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ. Ἑκατέρωθεν τοῦ θόλου διαγράφονται αἱ στέγαι τῶν δύο μεγάλων αἰθουσῶν, ἐν αἷς συνεδριάζουσιν οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ εὐγενεῖς τῆς Οὐγγαρίας· ὁ δὲ θόλος στεγάζει τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν ἐπισήμων συνεδριάσεων, οἷα λ. χ. ἡ τῆς 28/8 Ἰουνίου ἐπὶ τῇ χιλετηρίδι τῆς Οὐγγαρίας συνεδρία, συγκροτηθεῖσα μετὰ πομπώδη καὶ θεαματικὴν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Βουδαπέστης παρέλασιν πολυαρίθμων ἐπιτροπειῶν, αἴτινες συνώδευον τὴν μεταφορὰν τῶν βασιλικῶν τῆς Οὐγγαρίας ἐμβλημάτων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

(Ἴδ. εἰκόνα σελ. 9).

Τὸ μέγαρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Βουλευτηρίου, τὸ ἐγείρον τὴν ἰδιότροπον ἀλλὰ καὶ ἐπίχαριν ἀρχιτεκτονικήν του ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου πλατείας εἶνε κομψὸν οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἐπικρατεῖ ρυθμὸς Ἀναγεννήσεως. Ἡ πρὸς βορρᾶν κυρία εἴσοδος κοσμεῖται διὰ μεγαλοπρεποῦς μαρμαρίνης κλίμακος καὶ κομψοῦ προστυλίου. Ἐπιστέφεται δὲ τὸ κτίριον ἀπὸ μακρὰ καὶ κομψὰ ἄνδηρα καὶ ἔχει πολλὰς καλλιτεχνικὰς γραμμὰς καὶ ἱκανὴν πρωτοτυπίαν. Ἡ ἐσωτερικὴ διάταξις εἶνε ἀρκούντως πολυδαίδαλος καὶ ἡ εὐρυτάτη ἐν τῷ κέντρῳ αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων, ἡ πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος κυκλοτερής, μὲ τοὺς δύο παμμεγέθεις κορινθιακοὺς στύλους της, τὰ ἡμικυκλικῶς καὶ ἀμφιθεατρικῶς ὀρθούμενα ἑδώλια τῶν βουλευτῶν καὶ τὸν ἄλλον διάκοσμον εἶνε εἰς ἄκρον μεγαλοπρεπής.

Ο ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Ἡ συνήθεια τοῦ καταστίζειν τὸ σῶμα εἶνε ἀρχαιοτάτη, διατηρουμένη καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ὑπῆρξε δὲ ἐποχή, καθ' ἣν τὸ βάρβαρον καὶ ἄγριον τοῦτο ἔθιμον ἦτο παγκόσμιον.

Ὅτε ὁ Καῖσαρ προσωρμίσθη εἰς τὰ παράλια τῆς Μ. Βρετανίας, εὗρε τοὺς κατοίκους αὐτῆς ἐστιγματισμένους τὴν ὄψιν καὶ τὸ σῶμα διὰ διαφόρων χρωμάτων.

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι ὀφείλουν τὴν ὀνομασίαν των ταύτην μᾶλλον εἰς τὸ διὰ χρωμάτων κατεστιγμένον σῶμά των ἢ εἰς τὸ δέρμα, οἱ δὲ παλέμαρχοί των δὲν ἀρκοῦνται μόνον εἰς τὸν δι' ἁπλοῦ χρώματος στιγματισμόν, ἀλλὰ χαράττουσι καὶ ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ προσώπου των ἐρυθροὺς κύκλους, καὶ ἐπὶ τῆς ράχεως διαφόρους γραμμὰς ἐρυθρὰς καὶ πρασίνας.

Αἱ Ἀμαζόνες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς διακρίνονται διὰ τὰ ποικίλα καὶ παράδοξα σχήματα, διὰ τῶν ὁποίων καλύπτουσι τὸ σῶμα αὐτῶν, εἴτε πρὸς ἐκφόβισιν τῶν ἐχθρῶν, εἴτε ὅπως φανῶσιν ἀρεσταὶ τοῖς φίλοις των. Ἡ στίξις δὲν γίνεται μόνον χάριν στολισμοῦ ἀλλὰ καὶ εἰς ἔνδειξιν μεγάλης θλίψεως ὡς λ. χ. παρὰ Μαλαισίοις ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ βασιλέως. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ διάφορα σχήματα παριστῶσι τὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὰ ἀνδραγαθήματα καὶ τὴν οἰκογένειαν παρὰ τῷ φέροντι αὐτά. Ἐνίοτε ἐνδείκνυται δι' αὐτῶν ἡ φυλὴ ἢ τὸ ἔθνος εἰς ὃ ἀνήκουσιν, ὡς λ.χ. δύο κάθετοι τομαὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου. Εἶναι περίεργον τῷ ὄντι οἱ τῆς Ἀνατολικῆς Σιβηρίας λαοὶ οἱ τόσον βαρέως ἐνδεδυμένοι νὰ στίζωσι τὰς περιφανεστέρας πράξεις τοῦ βίου των ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτῶν, οἷον θήρας, ἁλιείαν, μάχας, κλπ.

Ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ γυνὴ ἄνευ καταστίκτου στόματος θεωρεῖται περιφρονητικῶς καὶ μετ' ἀποστροφῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἐκλαμβανομένων τῶν ἐρυθρῶν χειλέων ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς δυσμορφίας. Φανταστῆτε ποίαν ἰδέαν ἔχουν περὶ ὡραιότητος! Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ ἐκτέλεσις τῆς δυσαρέστου ταύτης ἐγχειρήσεως ἀνατίθεται εἰς τὴν πρεσβυτέραν γυναῖκα τῆς φυλῆς, ὁσάκις ὅμως αὕτη προσλαμβάνει θρησκευτικὸν ἢ συμβολικὸν χαρακτῆρα, προΐσταται ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ. Ὁ κοινότερος τρόπος τῆς στίξεως γίνεται διὰ κεντημάτων βελόνης ἐπὶ τοῦ δέρματος, προστριβομένου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐρυθροῦ χυμοῦ ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων φυτῶν.

Ἐν Πολυνησίᾳ ὅμως ἡ ἐγχείρησις αὕτη δὲν περιορίζεται μόνον εἰς ἁπλᾶς στίξεις. Ὁσάκις ἐπὶ παραδείγματι νέος ἐκ τῶν ἀνδρείων τῆς Νέας Ζηλανδίας πρόκειται νὰ στιγματισθῇ προσχεδιάζεται τὸ πρὸς ἀπομίμησιν ἀπεικόνισμα ἐπὶ φύλλου ἢ τεμαχίου λεπτοῦ εὐκάμπτου ξύλου, τὸ σχῆμα τοῦτο ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ δέρματος, δι' ὀστείνου δὲ μαχαιρίου ἀκολουθοῦσι τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ἄχρις οὗ ἡ σὰρξ βαθέως τεμνομένη ἀφήσῃ ἐπὶ τοῦ δέρματος τὸ ποθούμενον σχῆμα. Ἐπὶ τῶν ἀναφυομένων διὰ τῆς ἀλγεινῆς ταύτης μεθόδου πληγῶν εἰσάγεται πρὸς τῇ χρωστικῇ ὕλῃ καὶ ἐρεθιστική τις οὐσία φυτική, ἰδίᾳ τέφρα ξύλων, κωλύουσα ἐπὶ μακρὸν τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν ἐκ τῶν ὁποίων συνήθως γεννῶνται φλύκταιναι διήκουσαι καθ' ὅλον τὸ δέρμα. Οὕτω καλύπτουν οἱ ἀρχηγοὶ ὁλόκληρον τὸ σῶμα διὰ σχημάτων μὴ διαφερόντων ἐκείνων, δι' ὧν καλύπτουν τὰς ἀσπίδας καὶ τὰ ἀκάτια αὐτῶν. Ἐνίοτε ἡ δερματοστιξία ἐπέχει τόπον ἀμφιέσεως καλύπτουσα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν γυμνότητα. Οἱ Πολυνησιῶται καλύπτονται δι' ἀραβουργημάτων, κύκλων καὶ ἄλλων σχεδίων προξενούντων θελκτικωτάτην ἐντύπωσιν. Ἐν Ὑοκοχάμᾳ τῆς Ἰαπωνίας αἱ ὑπηρέτριαι τοσοῦτο πλουσίως καὶ ποικιλοχρόως εἶνε κατεστιγμέναι ὥστε θὰ τὰς ἐξελάμβανέ τις κεκαλυμμένας ὑπὸ πολυτίμου τάπητος. (Οὕτως ἐστιγμένην Ἰαπωνίδα ὑπηρέτριαν παριστᾷ ἡ παρατιθεμένη εἰκών). Σημειωτέον ὅτι ἡ τελειοποίησις τῶν στιγμάτων ἀπαιτεῖ μῆνας πολλοὺς καὶ ἔτη ἐνίοτε, καθ' ἣν περίοδον ὑφίστανται τὰς ὀξυτέρας ἀλγηδόνας οἱ παθόντες τοιαύτας ἐγχειρήσεις καὶ βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀπεικονισθῶσι τὰ πολυποίκιλα ἰαπωνικὰ σχήματα ἄνευ ἐπιμόνου καὶ συνεχοῦς ἐργασίας. Παρετηρήθη, ὅτι αἱ φυλαὶ τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν νήσων τῆς Πολυνησίας ὑστεροῦσι πολὺ τῶν Ἰαπώνων κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς στίξεως· ὡς λόγος δὲ φέρεται ἡ μὴ ἀντοχὴ αὐτῶν εἰς τὰς φυσικὰς ἀλγηδόνας τὰς προερχομένας ἐκ τούτου. Τοσαύτη δὲ εἶναι ἡ ἐντύπωσις ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὥστε ἡ ὑγεία ἐν γένει καταστρέφεται, Πολυνησιώτας τοὺς ἀγωνιζομένους περὶ τὴν ἀπόκτησιν δέρματος κατεστίκτου ὡς τὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν. Καὶ ἐν ὑψηλοτέρᾳ ἔτι κλίμακι πολιτισμοῦ ἡ δερματοστιξία κατέχει τὴν προσήκουσαν θέσιν. Αἱ γυναῖκες τῶν Ἀράβων νομίζουν ὅτι προσθέτουν εἰς τὰ φυσικὰ αὐτῶν θέλγητρα χρωματίζουσαι δι' ἰνδικοῦ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν βραχιόνων αὐτῶν. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονῶμεν, ὅτι αἱ εὐειδεῖς ἡμῶν κόραι φέρουσιν ὀπᾶς εἰς τὰ ὦτα χάριν κόσμου, καὶ ἐνῷ στιγματίζομεν τὴν στίξιν τοῦ δέρματος παρὰ τοῖς ἀγρίοις λαοῖς, ἐπιτρέπομεν ἐν τούτοις ταῖς γυναιξὶν ἡμῶν τὸν ἀκρωτηριασμὸν αὐτῶν, ὅτις ἀναμφιβόλως ὀφείλεται εἰς βάρβαρον συνήθειαν τῶν ἡμετέρων προγόνων.

ΕΙΣ ΤΑ ΒΟΥΝΑ

(Διήγημα)

Ἡνύξ ἔπιπτε σιωπηλή, κατάστερος, γαληνιαία. Ἐκυλίοντο κατὰ ζοφερὰς νιφάδας αἱ σκιαὶ ἀπὸ τῶν κλιτύων τοῦ βουνοῦ πρὸς τὴν κοιλάδα. Αἱ τελευταῖαι ἀγωνιῶσαι ἀναλαμπαὶ τοῦ λυκόφωτος ἐξέπνευν ἠρέμα εἰς τὰς κορυφὰς καὶ ὑπναλέα ἡ νυκτερινὴ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς ἐχύνετο ἀπὸ τὰς χαράδρας καὶ τὰς φάραγγας πρὸς τὰς δενδροφύτους ὑπωρείας. Πέραν αἱ γραμμαὶ τοῦ ὁρίζοντος πρὸ μικροῦ εἶχον ἐξαλειφθῆ· εἰς τὸ βάθος ἡ θάλασσα σκιᾶς μόνον στόρεσμα ἐξέτεινεν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε σβεσθῆ ὁμοῦ μὲ τὸν ἥλιον ἡ στίλβη τοῦ ὑγροῦ σαπφείρου· μόνον πρὸς δυσμάς, ἐπὶ τοῦ τεφροκυάνου εἰσέτι οὐρανοῦ διεγράφοντο πρεπετεῖς καὶ ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἀταξίᾳ οἱ ἑλιγμοὶ τῶν ἀπομεμακρυσμένων ὀρσοειρῶν. Ἡ ἀπὸ τοῦ βουνοῦ ἄπψις τῶν πέριξ προσελάμβανε τὸ ἄγριον μεγαλεῖον τῆς ἐν νυκτὶ ἐρημίας.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ξυλίνης κιγκλιδωτῆς αὐλοθύρας κομψοῦ ἀγροτικοῦ οἰκίσκου, μεμονωμένου ὅλως διόλου ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην ἀκρώρειαν, ἐκάθητο ρεμβαζουσα δεκαοκταέτις περίπου κόρη, ἥτις ἐκ τῆς περιβολῆς της τοὐλάχιστον δὲν ἐφαίνετο χωρικὴ ἢ ἀγρότις. Παρὰ τοὺς πόδας της ὡραῖος μολοσσὸς ἐξηπλωμένος ἐρχίνετο συμμεριζόμενος τὰς σκεπτικὰς διαθέσεις τῆς κυρίας του. Εἰς τὸ βάθος τῆς μικρᾶς αὐλῆς, ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ καὶ κατάφωτα παράθυρα τοῦ ἰσογείου ὀρεκτικαὶ ἀπόπνοιαι προέδιδον ὅτι ἡ ἑτοιμασία τοῦ δείπνου εὑρίσκετο περὶ τὸ τελειοῦσθαι. Ἀπὸ τὸ ἐξ αἰγοκλήματος καὶ ἰάσκης πλαισίωμα τῶν παραθύρων τοῦ ἀνωγείου τὸ κυλίον κομψοῦς ρύακας φυλλώματος καὶ ἀνθέων μέχρι τῶν παραστάδων τῆς θύρας, μεθυστικὸν ἄρωμα ἀνεδίδετο εἰς τὴν πέριξ ἀτμόσφαιραν.

Ἀλλ' ἡ νεᾶνις οὔτε τῆς πείνης τοὺς νυγμοὺς ᾐσθάνετο οὔτε εἰς τὰς μυροέσσας πνοὰς ἐνετρύφα τὴν ὥραν ἐκείνην. Μὲ τὴν κεφαλὴν στηριζομένην ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου ξυλίνου ἀγροτικοῦ ἑδράνου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, εἶχεν ἀποπλανημένα καὶ βλέμματα καὶ νοῦν εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην ὅσον καὶ γλυκεῖαν θέαν τοῦ πέριξ σκιεροῦ πανοράματος. Ἡ ἀγρία μεγαλοπρέπεια τῆς νυκτὸς τὴν ἐκράτει σχεδὸν ἐν ἐκστάσει ἀφώνῳ, μεστῇ θελγήτρου καὶ μυστηρίου. Τίς οἶδεν ἂν πρὸς τὸ περὶ αὐτὴν ἄπειρον δὲν ἀνταπεκρίνετο ἐν τῇ ψυχῇ της τὸ ἄπειρον τῶν πόθων καὶ τῶν ὀνειροπολημάτων, ὅσα δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἡ ἔρηβος ἡλικία καὶ νὰ χωρήσῃ νεανικὴ κεφαλή!

Τί ὄνειρα ὅμως νὰ πλάσῃ καὶ ποίους πόθους νὰ σχηματίσῃ κόρη, ἥτις ἐγνώριζεν ὅτι εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ, εἰς τὸ ὀρεινὸν ἐκεῖνο ἐρημητήριον, μόνον διὰ νὰ θεραπευθῇ, ἐὰν ἦτο δυνατὸν καὶ εἶχε τύχην, ἐκ τῆς τρομερᾶς καὶ ἀδυσσωπήτου ἐκείνης νόσου, ἥτις ἐρημόνει ἰδίως τὰς νεανικὰς τάξεις καὶ θάπτει τὸν ἄνθρωπον πολὺ πρὶν ἢ τὸν δεχθῇ τὸ φέρετρον! Ἐρανιάσθητέ ποτε τί σημαίνει κόρη φθισικὴ καὶ διατελοῦσα ἐν γνώσει τοῦ πάθους της! Ζωὴ ὁλόκληρος εἰς τὸ κορύφωμα τῆς ἀκμῆς καὶ τοῦ σφρίγους της, ζωὴ εἰς τὸ μεταίχμιον τῆς παιδικῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς εὐδαίμονος νεότητος, αὐγὴ ὑπάρξεως μὲ ῥόδινον τὸ παρελθὸν καὶ γαλανὸν τὸ μέλλον, νὰ εὑρίσκηται αἴφνης εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἡ χαίνουσα ἐκείνη ἄβυσσος νὰ τείνῃ ἀπειλητικὰς καὶ ἀκάμπτους πρὸς αὐτὴν τὰς ζοφερὰς ἀγκάλας της!

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀφ' ἧς πρό τινος ὁ πατήρ της, πλούσιος τραπεζίτης τῶν Ἀθηνῶν, τὴν εἶχεν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ εἰς τὴν ἰδιόκτητον ἐκείνην ἔπαυλιν, ἐν συντροφίᾳ μετὰ μιᾶς ἡλικιωμένης τροφοῦ καὶ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ κτήματος, ἡ κόρη εἶχεν αἰσθανθῇ βελτιουμένην πολὺ τὴν κατάστασίν της. Ὑπείκουσα εἰς τὰς παραγγελίας τῶν ἰατρῶν τῆς πρωτευούσης καὶ εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ ἐπαρχιακοῦ ἰατροῦ, ὅστις τὴν ἐπεσκέπτετο ἡμέραν παρ' ἡμέρων ἐκ τοῦ πλησίον χωρίου, ἡ νεᾶνις ἐπεδίδετο μέχρις ὑπερβολῆς εἰς τοὺς δύο ἰαματικοὺς παράγοντας, οἵτινες μόνοι δύνανται νὰ θαυματουργήσωσιν ἐνίοτε κατὰ τῆς ἀπαισίας νόσου, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὸ γάλα. Προμήθειαν καὶ τῶν δύο εἶχεν ἄφθονον· τὸ γάλα τῇ ἐκόμιζε πρωὶ καὶ ἑσπέρας ἀπὸ τῆς ἐκεῖ πλησίον στάνης νεαρὸς ποιμήν, τὸν δὲ παρθένον ἀέρα τοῦ βουνοῦ ἀνελάμβανον νὰ βαλσαμόνωσι τὰ πέριξ δάση τῶν πευκῶν, αἱ παρὰ τὴν οἰκίαν ἐπίτηδες φυτευθεῖσαι συστάδες εὐκαλύπτων καὶ ἡ πλήμμυρα τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα ἐκαλλιέργει ἰδιαίτερος κηπουρὸς εἰς τὸν ἀνθῶνα τοῦ προαυλίου.

Ἀλλ' ἀπό τινος ἡ κόρη δὲν ἦτο ὅσον εἰς τὰς ἀρχὰς εὔθυμος· δηλαδὴ κυρίως εὔθυμος ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ πένθιμος κωδωνοκρουσία τῆς ξηρᾶς βηχὸς καὶ ἡ ἀπερίσκεπτος ἔκφρασις ἑνὸς ἰατροῦ εἶχεν σημάνει δι' αὐτὴν τὸν κίνδυνον, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ βουνοῦ θὰ τὴν ἔσωζε καὶ ἡ πραγματικὴ ὠφέλεια, ἣν ἤρχιζε νὰ ἀντιλαμβάνηται βαθμηδὸν εἶχον ἐπαναφέρει εἰς τὸν χρυσοῦν κλωβὸν τῆς καρδίας της τὸ παραδείσιον πτηνὸν τῆς ἐλπίδος, τὸ ὁποῖον μικροῦ δεῖν ἀφίπτατο ἀνεπιστρεπτεί. Ἀπελπίζεται ταχέως ἡ νεότης, ἀλλὰ καὶ εὐκόλως πάλιν εὐελπιστεῖ. Καὶ ἡ ἐλπὶς ἐκείνη τῇ ἀπέδωκε τὴν φυσικὴν τοῦ χαρακτῆρός της εὐθυμίαν, τῆς ἐχάρισε πάλιν τοὺς δροσεροὺς γέλωτας τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, ἐπανήγαγεν εἰς τὰ χείλη της τὸ ᾆσμα. Ἔτρεχεν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, πότε μόνη καὶ πότε συνδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου, τὸν ὁποῖον κυνηγοῦντα παρηκολούθει συνήθως καὶ ἡ μικρὰ του κόρη, εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰς δασώδεις ἀκρωρείας, κατέβαινον πρὸς τὴν κοιλάδα, ἐπεσκέπτοντο τὰ γειτονικὰ χωρία καὶ ἀγροκήπια, διήρχοντο καὶ ἐσταθμευον ὥρας ὁλοκλήρους εἰς τὰ ποιμνιοστάσια καὶ ἐν γένει αἱ ἡμέραι τῆς κόρης διέρρεον μεταξὺ περιπάτων, φαιδρῶν ἐκδρομῶν, συλλογῆς ἀγροτικῶν ἀνθέων καὶ βοτανῶν, μουσικῆς—εἶχεν μεταφέρει καὶ τὸ κλειδοκύμβαλόν της εἰς τὴν ἔπαυλιν—ἀνέσεως καὶ φαιδρῶν τινων ἀναγνωσμάτων. Συντροφιὰν ἄλλην ἀπὸ τὴν τροφόν της, τὸν ἐπιστάτην, τὴν μικρὰν τούτου κόρην καὶ τὸν κηπουρὸν δὲν εἶχεν· ὁ ἰατρὸς τοῦ χωρίου καὶ ὁ νέος βοσκός, ὅστις ἐκόμιζε τὸ γάλα ἦσαν οἱ μόνοι ἐπισκέπται τῆς ἐπαύλεως.

Ἀκριβῶς δὲ ἡ γαλήνη τοῦ βίου της αὐτοῦ δὲν εὕρισκεν ἀπήχησιν ἐν τῇ καρδίᾳ της ἀπό τινος. Παράδοξος μεταβολὴ συνέβαινεν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά της. Κᾶτι τι πολὺ ἄριστον, πολὺ συγκεχυμένον, ὅπερ οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδία ἴσχυε ν' ἀντιληφθῇ εὐκρινῶς, ἀλλ' ἐνταύτῳ καὶ πολὺ γλυκύ, πολὺ τρυφερὸν ἐξεκολάπτετο ὑπὸ τὰ παρθενικά της στήθη. Ἐγλυκοχάραζεν εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς νεανικῆς της ὑπάρξεως τὸ λυκαυγὲς τοῦ πρώτου ἔρωτος, καὶ ὑπὸ τὰς ἡδονικὰς λάμψεις τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου φωτὸς ἡ ἀγνὴ τῆς παρθένου καρδία ἐσκίρτα ὡς τὸ πτηνὸν τὸ τινάσσον τὰς πτέρυγάς του ἅμα τὸ ἐξυπνήσῃ ἡ αὐγή. Οὐδὲν τρυφερώτερον τοιούτων ἐξεγέρσεων ἐν ταῖς παλλομέναις ἐκείναις φωλεαῖς!

***

Βήματα ἠκούσθησαν αἴφνης ἀπὸ τῆς ἀτραποῦ, ἥτις ἦγεν ἐκ τῆς κοιλάδος πρὸς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ κόρη ἀνεσήκωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ παρὰ τοὺς πόδας της κύων ἐγρύλλισεν, ἀλλὰ σείων τὴν οὐρὰν του εἰς σημεῖον ὅτι εἶχεν ὀσφρανθῇ προσέγγισιν φίλου. Συγχρόνως δὲ ἀπὸ τῆς καμπῆς προέβαλε φουστανελοφόρος νεανίας, τοῦ ὁποίου τὸ εὐσταλὲς ἀνάστημα καὶ αἱ κανονικαὶ γραμμαὶ τοῦ προσώπου ἐσκιαγραφήθησαν εὐκρινῶς ἐπὶ τῆς ἀπέναντι κυανωγοῦς γωνίας τοῦ οὐρανοῦ.

— Καλῶς τὸν Τάσο! ἦτο ὁ χαιρετισμὸς τῆς νεάνιδος, καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἀκτὶς χαρᾶς ἐρώτισε τὸ ἐρώτημα, ὅπερ ἠθέλησε νὰ κρύψῃ ἡ σκιὰ τῆς ἑσπέρας.

Ὁ βοσκὸς — διότι αὐτὸς ἦτο καὶ ἐκράτει φιάλην γάλακτος,— πλησιάσας ἐχαιρέτησε τὴν κόρην μὲ ἦθος συγκιρνῶν τὴν ἀφέλειαν τῶν ὀρεινῶν πρὸς τὴν δειλίαν τῶν ἐφήβων.

— Καλησπέρα, κυρία Νίνα, εἶπε καὶ ὑπακούσας εἰς νεῦμα τῆς κόρης ἐκάθησεν εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ θρανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ κόρη.

Καὶ ὑπὸ τὰς σβεννυμένας σκιαυγείας τοῦ ὁρίζοντος, θελκτικὴν ἀπετέλεσαν πρὸς στιγμὴν ἀντίθεσιν τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα, μεταξὺ τῶν ὁποίων μόνη ἡ νεότης ἴσχυε νὰ συνδυάσῃ τόσας ἀνομοιότητας. Ἐκείνη ὠχρά, λευκή, λεπτοφυής, σχεδὸν διαφανής, μὲ χαρακτῆρας, ἐφ' ὧν ἡ νόσος καὶ ἡ ἀνία εἶχον ἀποτυπώσει ἀρρήτως γλυκεῖαν περιπάθειαν, μὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους, βαθεῖς, ὑγρούς, ἐντὸς τῶν ὁποίων τὸ μαῦρον νέφος τῆς αὔριον εἶχεν ἀπολίπει σκιὰν τρυφερᾶς μελαγχολίας, ὠμοίαζε πρὸς εὐγενὲς ἄνθος ἐξωτικὸν νοσταλγοῦν, εἰς ἄξενα θερμοκήπια, τὴν ζωὴν τῶν τροπικῶν δασῶν καὶ κινδυνεῦον νὰ μαρανθῇ. Ἐκεῖνος μελαγχροινός, ἡλιοκαής, μὲ φυσιογνωμίαν, τῆς ὁποίας τὴν ἐλαφρὰν τραχύτητα σχεδὸν ἐξουδετέρου ἔμφυτος εὐαισθησία καὶ ἀγαθότης παραδόξως ἀναπτυχθεῖσα

ἐν μέσῳ τοῦ ἡμιαγρίου βίου, ὃν διάγουν οἱ ποιμένες, μὲ ἔκφρασιν εὐγενῶς ἀρρενωπόν, τοσοῦτον θαυμασίως ἁρμόζουσαν πρὸς τὰς ἀθλητικὰς του διαστάσεις, εἶχε τὴν ἀκμαίαν ὄψιν ἐλάτης, ἥτις παρὰ τὴν νεαρόν της ἡλικίαν ἔμαθεν ἤδη νὰ περιφρονῇ τὴν μανίαν τοῦ ἀνέμου.

— Ξεύρεις, κυρία Νίνα, εἶπε μετὰ μικρὰν σιγὴν ὁ βοσκός, πῦρ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βοτάνι ποῦ 'σοῦ ἔλεγα τῆς πρασάλλαις.

— Ἀ! διέκψεν ἡ κόρη ἡμιαρρηρημένη.

— Ναί, εἶχα 'πάγει ἀπ' τὸ πρωὶ κατὰ τὴ Λυκοφωλιά, τὸ χωριὸ ἐκεῖνο ποῦ φαίνεται ἐκεῖ κάτω, πέρα ἀπὸ τὴ ρεματιὰ καὶ 'ς τὸ γυρισμὸ τὸ πῦρα σὲ κάτι λαγκάδια.

— Εὐχαριστῶ, Τάσο μου, εἶπεν ἡ νεᾶνις λαμβάνουσα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ βοσκοῦ μικρὸν δέμα πόας· θὰ τὸ πιῶ ἀφοῦ ἔχεις ἀκουστὰ πῶς θὰ μ' ὠφελήσῃ. Μά, δὲν μοῦ λές, τί ἀπέγεινε ἐκεῖνο τὸ σχέδιο ποῦ εἴχαμε πῇ γιὰ τὸ πανηγῦρι;

— Ἴσα ἴσα γι' αὐτὸ θὰ σοῦ ἔλεγα ἀπόψε. Πᾶμε, ἂν θέλῃς, αὔριο. Θὰ κάνῃ μιὰ μέρα πολὺ ἔμμορφη καὶ θὰ εἶνε καὶ κόσμος ἀρκετὸς 'ς τὸν Ἅγι-Γιάννη. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, πρέπει καὶ νὰ πᾶς 'ς τὸ χάρι του, κυρία Νίνα, γιατὶ ὁ Ἅγι-Γιάννης θαυματουργάει 'ς τῆς θέρμαις.

— Ναί, Τάσο, ἔχεις δίκηο· ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν μὲ γιάνῃ μιὰ γιὰ πάντα. Τί ὥρα θἀρθῇς ἀπ' ἐδῶ τὸ πρωί; Θέλει νἀρθῇ μαζῆ μας καὶ ἡ κυρὰ Ἄννα. Ἀπὸ τἀπόψε μάλιστα ἔχει ἑτοιμάσει τῆς λαμπάδες.

— Πρέπει νὰ φύγωμε πρωὶ λιγάκι γιὰ νὰ μὴ μᾶς προπάρῃ ὁ ἥλιος καὶ ξεύρεις δὲν χωρατεύει τώρα. Μισὴ ὥρα πρὶν ἔθγῃ, περνῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ξεκινοῦμε. Θὰ περάσετε ἔμμορφα· ἔχω κάμει τῆς ἑτοιμασίαις μου καὶ θὰ ξεδώσῃ μιὰ χαρὰ ὁ νοῦς σου. Ξεύρεις τί ὤμορφο μέρος εἶνε αὐτὸς ὁ Ἅγι-Γιάννης, κυρία Νίνα; Πολὺ φεβοῦμαι πῶς δὲν θὰ θέλῃς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐκεῖ.

Ἡ νέα δὲν ἀπήντησεν· ἔμεινε ρεμβὴ ἐπί τινας στιγμὰς καὶ εἶτα ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Καὶ τὸ μάθημά μας πότε θὰ γείνῃ, νάχωμε καλὸ 'ρώτημα; Ξέρεις ὅτι μοῦ ἀμέλησες καὶ θὰ σὲ τιμωρήσω;

Ἐγέλασεν ὁ βοσκός.

— Ἔχεις δίκηο, καλή μου δασκάλα, εἶπε, μὰ δὲν ἤθελα νὰ κουράζεσαι ἔτσι κάθε μέρα. Ἐγὼ διαβάζω τακτικὰ καὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖο μάθημά ποῦ μοῦ παρέδωκες ἔχω προχωρήσει πολύ. Τί ἄλλη δουλειὰ ἔχω ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ παρὰ νὰ διαβάζω ξαπλωμένος σὲ κανένα ἴσκιο, μὲ τὸ κοπάδι γύρω ποῦ βόσκει; Ἐτελείωσα ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀστρονομικὸ βιβλίο ποῦ μοῦ ἔδωκες καὶ μοῦ ἔμειναν 'ς τὸ νοῦ πολλὰ πράγματα.

— Σοῦ ἤρεσε;

— Ἀκοῦς ἂν μ' ἄρεσε! ἀπήντησε μὲ ἀφελῆ τόνον ἐνθουσιασμοῦ ὁ ποιμήν· καὶ ὑπάρχει καλλίτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ μανθάνῃ κανείς; τώρα ἀρχίζω καὶ καταλαβάνω τί λίγο ποῦ ξεχωρίζουν οἱ ἀγράμματοι ἀπὸ τὰ ζωντανά. Μιὰ χαρά, μιὰ περηφάνεια ποῦ γεμίζει ἡ καρδιά μου ὅσῳ ξανοίγει τὸ μυαλό μου καὶ φωτίζεται! Ἂν ἤξευρες, κυρία Νίνα, τί μεγάλη, τί ἀτέλειωτη χάρι θὰ σοῦ χρωστῶ κάμμιὰ φορὰ ποῦ εἶχες τὴν καλὴ διάθεσι νὰ μὲ κάμῃς ἄνθρωπο ἀπὸ ζῶον ὁποῦ ἤμην!

— Ἂς εἶνε, ἄφες τ' αὐτὰ τώρα, Τάσο, καὶ 'πέ μου νὰ ἰδοῦμε τί ἔμαθες γιὰ τοὺς πλανήτας λόγου χάριν;

Καὶ ἀκουσίως ἔλαβε τὴν προσοχειότηκν σεβαρότητα νεαρᾶς διδασκαλίσσης, ἐστράφη περισσότερον πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαθητοῦ της καὶ ἔκλινεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός, ἥτις ἐστηρίζετο εἰς τὸ ἐρεισίνωτον τοῦ ἑδράνου.

Ὁ νεαρὸς ποιμὴν ἤρχισε νὰ ἐκθέτῃ τὸ ζήτημα ἐν τῇ ἀφελεῖ γλώσσῃ τῶν βουνῶν, μὲ διαύγειαν ὅμως ἰδεῶν καὶ ἀκρίβειαν περὶ τὰς λεπτομερείας, ἥτις θὰ ἐξέπλητε πάντα ἄλλον ἀκροατὴν πλὴν τοῦ μολοσσοῦ, ὅστις ἐφαίνετο μὴ ἐνδιαφερόμενος ποσῶς περὶ τῶν πλανητῶν. Ὁ εὐφυὴς ἀγρότης εἶχε χωνεύσει τόσον καλῶς τὸ θέμα, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ αὐτοσχέδιος διδασκαλίσσά του ἔμεινε κατευθυσιασμένη εἰς τὸ τέλος.

Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδείξῃ ὁ βοσκὸς τὰ λεγόμενά του ἐπὶ τοῦ οὐρανίου χάρτου, ἀνήπτοντο ἓν πρὸς ἓν ἐκεῖ ἐπάνω τὰ ἄστρα, ἐκύλιε πρὸς τὰς ἀβύσσους τοῦ ἀπείρου τὸ ἀφροστεφὲς ρεῖθρόν του ὁ Γαλαξίας καὶ ἐσβένυυντο εἰς τὸν ὁρίζοντα αἱ τελευταῖαι ἀμφιβολίαι τῆς ἀμφιλύκης. Ἦτο παράδοξος ἡ σκηνὴ ἐκείνη τῆς ὑπαιθρίου ἐπιστημονικῆς διαλέξεως μεταξὺ μιᾶς ἀβρᾶς κόρης, ἀποπνευούσης εἰσέτι ἀρώματα *σαλονιῶν*, καὶ ἑνὸς φουστανελᾶ ποιμένος διελθόντος τὰ εἰκοσιπέντε ἔτη του εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια. Ποία ἰδιοτροπία τοῦ μοιραίου εἶχεν ἀντιμετωπίσει ἐκεῖ, ὑπὸ τοιαύτην οἰκειότητα, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἑδράνου, ἐν μέσῳ τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης ἐρημίας, τὰ δύο αὐτὰ ἀντίθετα ἄκρα τῆς κοινωνικῆς διαμέτρου; Ὄχι, δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ κοινωνικαὶ διακρίσεις, ὑπῆρχον μόνον δύο νέοι ἐπίσης ἀγαθοὶ καὶ εὐφυεῖς, μὲ αἰσθήματα ὁμοίως εὐγενῆ καὶ λεπτά, καὶ οἵτινες ἐὰν ἠγαπῶντο βεβαίως θὰ ἠγαπῶντο πολὺ τρυφερώτερον καὶ βαθύτερον παρ' ὅσον ποτὲ ἐραντάσθησαν οἱ λέοντες καὶ αἱ λέαιναι τῶν αἰθουσῶν. Ἡ Νίνα ἄλλως τε, ἐκ χαρακτῆρος, ἦτο ἀπηλλαγμένη τῶν γελοίων ἐκείνων περὶ ἐνδύματος καὶ κοινωνικῆς τάξεως προλήψεων, προκειμένου δὲ ἡ εὐφυία καὶ ἡ φιλομάθεια νὰ ἀναπληρῇ τὴν στίλβουσαν ἠμιμάθειαν τῶν κομψευομένων, δὲν ἔθλεπε κατὰ τί ὁ Τάσος τῶν βουνῶν ὑπελείπετο τοῦ κομψότερου θαμῶνος τῶν ζαχαροπλαστείων· ἐπὶ πλέον δὲ ὁ ρωμαντισμός της δὲν ἔφθανε μέχρι τοῦ νὰ περιφρονῇ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, μάλιστα ὅταν ἦτο καθάριος καὶ γραφικὴ ὡς ἡ τοῦ Τάσου.

Ἀνεπαισθήτως ἡ συζήτησις ἐχαλαρώθη μετ' ὀλίγον καὶ βαθμηδὸν ἐσβέσθη εἰς ρεμβώδη σύνναιαν. Ἡ νέα σιωπηλή, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπιχαρίτως κεκλιμένην, ἠτένιζε τὸ στερέωμα· ὁ βοσκός, σεβόμενος τὰς σκέψεις της ἠκροᾶτο τὸ προαγκρουσμα τῆς νυκτωδίας, ἣν ἔμελλε νὰ ἀρχίσῃ ἀηδὼν τις ἀπὸ τῆς πλησίον λόχμης. Γαλήνη ἄπειρος, γαλήνη ἔμπλεως σκιᾶς καὶ μελῳδικῶν τόνων, ἀρωμάτων καὶ δρόσου περιέλουε τὸ βουνόν. Πόθον ἄρρητον ζωῆς καὶ χαρᾶς ἔχυνον εἰς τὴν ψυχὴν τὰ σιωπηλὰ κάλλη τῆς νυκτός, τῆς νυκτὸς ἐκείνης τῆς μαγικῆς καὶ γλυκείας, ἥτις ἐνέπνεε τὴν μέθην τοῦ ἐρᾶν καὶ ἠνθ.βόλει τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνταγαπᾶσθαι.

Ξηρὰ βῆξ τῆς κόρης αἴφνης ἔρριψε τόνον ἄλγους εἰς τὴν γαλήνιον ἐκείνην τῆς σιγῆς ἁρμονίαν. Ὁ ποιμὴν ἀνεκίρτησεν ὡς ἐὰν κατέσχιζε τὰ σπλάγχνα του ἡ βῆξ ἐκείνη. Ἡ κόρη ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, εἰς ἣν προσέδιδέ τι τὸ παλμῶδες ἡ ἀπήχησις τοῦ σπασμοῦ τῆς βηχός, εἶπεν αἴφνης·

— Ξεύρεις, Τάσο, ὅτι μπορεῖ νὰ ζοῦμε καὶ εἰς τὰ ἄστρα; Διόλου παράξενο, ἂν ἀποθάνω, νὰ πάγω εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κόσμους ἐκείνους, νὰ συναντήσω ἴσως τὴν μητέρα μου καὶ νὰ βλέπω ἀπ' ἐκεῖ πάνω αὐτὸ ἐδῶ τὸ βουναλάκι τῆς Ἑλλάδος μας.

Ὁ νέος ἐρρίγησε. Ἠσθάνθη τι τὸ ψυχρὸν πέριξ του ὡς ἐὰν ὁ πνοῦς τοῦ θανάτου εἶχε διέλθει ἀράτως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κόρης. Ἐκείνη ἐξηκολούθησεν·

— Τί ἔμμορφα θἄνε 'κεῖ πάνω! Χθὲς τὸ βράδυ διάβαζα ἕνα χαριτωμένο βιβλίο, τὴν *Οὐρανία* τοῦ Φλαμμαριών. Θὰ σοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ διαβάσῃς. Καὶ 'συλλογιζόμουν τί ἄπειρον ποικιλίαν θὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ αἰωνία ζωὴ ἀπὸ κόσμου εἰς κόσμον!

Καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὴ καὶ πάλιν, οἱονεὶ συνεχίζουσα νοερῶς τὴν ὁμιλίαν της. Αἴφνης ἤγειρε τὴν κεφαλήν, προσήλωσε, διὰ μέσου τῆς σκιᾶς, τοὺς μεγάλους στίλβοντας ὀφθαλμοὺς της ἐπὶ τοῦ βοσκοῦ καὶ εἶπε μὲ τόνον ἀρρήτου τρυφερότητος καὶ περιπαθείας:

— Θὰ μὲ θυμᾶσαι καμμιὰ φορά, Τάσο;

Ἡ ἐρώτησις κατέλαβεν ἐξαπίνης τὸν ἀτυχῆ ὀρεσίβιον· δὲν εὗρε τί ν' ἀπαντήσῃ, τόσον τὸν συνεκίνησεν ἡ ἐρωτικὴ ἐκείνη κραυγὴ τοῦ ἄλγους. Ἠσθάνθη μόνον, ὁ τραχὺς ὅσον καὶ τρυφερὸς ἐκεῖνος ἡμιάγριος, ἀνηκούστως γλυκεῖαν ὑγρασίαν νὰ πλημμυρῇ ὑπὸ τὰ βλέφαρά του.

Τῆς ἀηδόνος οἱ λαρυγγισμοὶ εἶχον ἤδη προξλάβει τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν γλυκύτητα ἀρτίου μέλους. Τὰ φύλλα ἔρριασον ὑπὸ τὴν κρυερὰν πνοὴν τῆς αὔρας· ἐξέχεον βαρύ, μεθυστικὸν τὸ ἐσπερινόν των μῦρον τὰ ἄνθη. Ἡ κόρη ἐπανέλαβε·

— Θὰ θυμᾶσαι καμμιὰ φορὰ τὴν καϋμένη τὴν δασκαλίσσα σου;

Ἄ! πῶς ἤθελα νὰ περνοῦσα τὴ ζωή μου ὅλη 'ς αὐτὰ τὰ βουνά! Νὰ καθώμασθε ἔτσι τῆς ἐμμορφαις βραδυὲς καὶ νὰ μιλᾶμε γιὰ τὸν οὐρανό. Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω ν' ἀποθάνω ἀκόμα!

Ἦτο τόσον σπαρακτικὴ ἡ τελευταία ἐπιφώνησις, ὥστε ἀνεβίβασεν ὑπόκωφον λυγμὸν εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ βοσκοῦ. Ἡ σκιὰ ἐκάλυψε δύο μεγάλα δάκρυα τῆς κόρης.

— Γιατί, κυρία Νίνα, κατώρθωσε τέλος ν' ἀρθρώσῃ ὁ βοσκός, νὰ βάζῃς ὅλο τέτοιαις μαύραις ἰδέαις 'ς τὸ νοῦ σου; Σὺ νὰ πεθάνῃς 'ς αὐτὸ τὸ βουνό, ποῦ ὁ ἀέρας του ἀναστένει καὶ νεκρὸ ἀκόμα; Ὄχι, κυρία

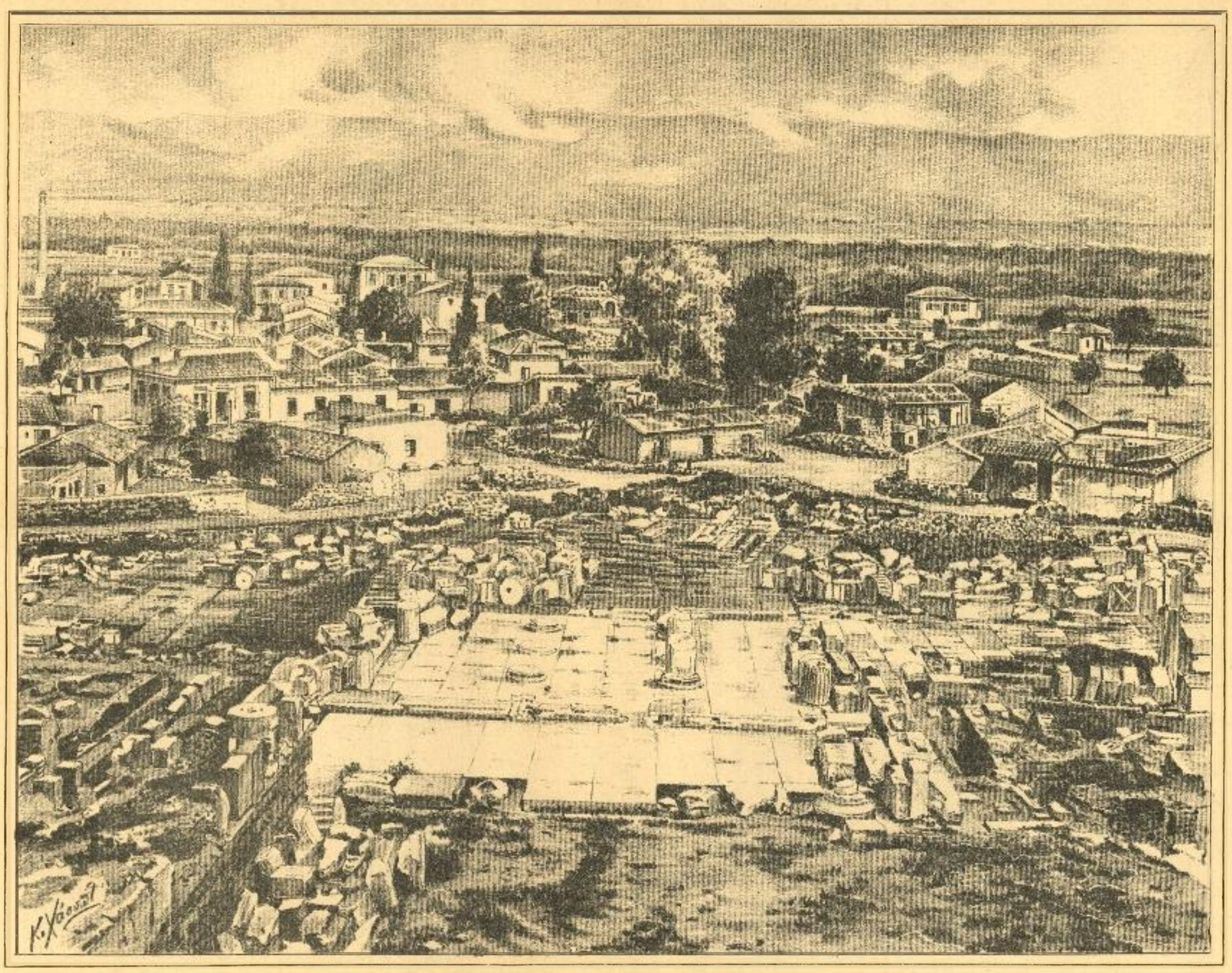

ΕΛΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠ' ΑΥΤΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ

Νίνα, αὐτὸ δὲν εἶνε πρᾶγμα νὰ γείνῃ καὶ ἄδικα πικραίνεσαι. Σοῦ λέγω λοιπὸν ἐγὼ πῶς καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς, θὰ παραζήσῃς.

Καὶ διὰ νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὴν θλιβερὰν αὐτὴν φάσιν, ἡν εἶχε λαβεῖ ἡ συνομιλία των, ἀλλ' ἴσως καὶ διὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὴν ὁλονὲν ὀγκουμένην εἰς τὰ στήθη του συγκίνησιν, ὁ Τάσος ἠγέρθη ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν νεάνιδα.

— Λοιπόν, καθὼς εἴπαμε, προσέθηκε, θὰ περάσω τὸ ταχεῖα ἀπ' ἐδῶ νὰ σᾶς πάρω καὶ νὰ εἶσθε ἕτοιμες.

Ἡ κόρη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα· ἡ χεὶρ της ἔκαιε.

— Ἄκου 'δῶ, Τάσο, τῷ εἶπε, τώρα ποῦ φεύγεις, πήγαινε πάρα πέρα καὶ στάσου ν' ἀκρασθῇς κἄτι τι ἐμμορφο ποῦ θὰ παίξω μὲ τὸ πιάνο.

Καὶ τῳόντι μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ βοσκός, στηριζόμενος ἐπὶ μιᾶς πεύκης παρὰ τὸ χεῖλος χαράδρας, ἤκουσε τὴν γλυκυτέραν μελῳδίαν ἐξ ὅσων ποτὲ ἐτάραξαν τὰς ἠχοῦς τῶν βουνῶν· καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἤκουε τὴν *serenátaν* τοῦ Schubert, ὁ νεανίας ἐρρόφησε βαθειὰ εἰς τὴν ψυχήν του τὴν οὐρανίαν ἐκείνην δρόσον τῆς μουσικῆς· μόνον δὲ ὅταν εἰς τελευταῖοι τόνοι τοῦ μέλους ἐξέπνευσαν ὡς σιγηλὸν φίλημα ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοῦ ὀργάνου, ἠσθάνθη ὅτι ἔκλαιεν, ἔκλαιεν ὁ ἀτυχής!

***

Τὴν ἐπαύριον, ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ Νίνα καὶ ἡ τροφός της συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ βοσκοῦ κατήρχοντο πρὸς τὴν κοιλάδα διὰ στενῆς ἀτραποῦ ἀνελισσομένης ἀνὰ μέσον θάμνων μυρσίνης καὶ θύμου. Ὑπέστρωνεν ἤδη τὰ ῥοῦα της ἡ αὐγὴ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὁρίζοντος ἔνθεν ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸ ἅρμα τοῦ ἡλίου. Ἡ θάλασσα πέραν ἐγέλα ἐν τῇ σαπφειρᾷ γαλήνῃ της· τὰ βουνὰ ἀνέμενον εἰσέτι τὸ ἐωθινὸν φωτόλουτρόν των διὰ νὰ ἀποσείσωσι τὴν ὑπνηλίαν των. Ὁ πτερωτὸς μόνον κόσμος καὶ τὸ κράτος τῆς βλαστήσεως εἶχον ἀναλάβει πρωὶ πρωὶ τὴν συνήθη θελκτικὴν ζωήν των.

Ἡ κόρη ἦτο ὠχροτέρα τοῦ συνήθους. Δὲν εἶχε σχεδὸν κοιμηθῇ τὴν νύκτα. Τὸ ἔργον τῶν ἑσπερινῶν συγκινήσεων εἶχε συμπληρώσει τὴν νύκτα ὁ πυρετός. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοί της ἐφαίνοντο ὡσεὶ βυθισθέντες ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πέριξ ἁμαυρῶν κύκλων. Κατ' ἀντίθεσιν, τὰ ὑγιᾶ χρώματα καὶ τὸ λεβεντόκορμο τοῦ βοσκοῦ οὐδέποτε εἶχον ἀναδειχθῆ τόσον θαλλερὰ καὶ ἀκμαῖα ὑπὸ τὴν πάλλευκον ἐσρτάσιμον φουστανέλαν του, τὸ ἐπικέντητον *γελέκον* του, τὸν λευκὸν μὲ πλατυτάτας χειρίδας χιτῶνά του, καὶ τὸ ἀλουργὲς φέσιον, τοῦ ὁποίου ἡ κυανὴ φοῦντα ἔπιπτεν ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ του ὤμου· εἰς τὴν ὀσφὺν του πλατεῖα δερματίνη ὁπλεθήκη ὑπεβάσταζε πιστόλιον καὶ μάχαιραν μὲ ἀργυρᾶς λαβάς.

Ἡ νέα προσήλωνεν ἐπ' αὐτοῦ κἄπου κἄπου λαθραῖα βλέμματα θαυμασμοῦ, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐν ἀγνοίᾳ της τῇ ἀνταπέδιδε ἐπὶ τόκῳ ὁ Τάσος, ἀτενίζων ἐνίοτε αὐτὴν μὲ τὸ ἐκστατικὸν βλέμμα παιδίου βλέποντος ὡραίαν λευκὴν Παναγίαν εἰς τὸ εἰκονοστάσιον ἐκκλησίας, τόσον λευκή, ἀτμώδης, ἐξιδανικευμένη ἦτον ἡ παρθένος ὑπὸ τὴν λευκὴν ἐκ βατίστας ἐσθῆτά της καὶ τὸν ψιάθινον μὲ ἀνεμώνας καὶ μαργαρίτας πῖλόν της.

Οἱ νέοι προὐχώρουν πάντοτε· ἡ κυρὰ Ἄννα ἔμενε πάντοτε ἑκατὸν βήματα ὀπίσω.

— Τί γλυκειὰ αὐγή! ἔλεγεν ἡ Νίνα αἰσθανομένη βαθμηδὸν τὴν κακούχίαν της πραϋνομένην ἀπὸ τὰ φυσικὰ κάλλη. Ὅλο μυρωδιὲς καὶ δροσιὰ ἀναπνέει κάνείς. Νά, νὰ κοντεύει νὰ βγῇ κι' ὁ ἥλιος· γιὰ δὲς πῶς χρυσίζει ἡ θάλασσα! Τί χαρά, τί ἐμμορφιά!

Καὶ ἔκρουσε μὲ παιδικὴν ἀγαλλίασιν τὰς παλάμας της, ἐνῷ μὲ τὸ στόμα ἡμιάνοικτον ἐκ θαυμασμοῦ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἁπλανεῖς περιέμενε νὰ ἴδῃ πρεβάλλοντα τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου χωρὶς νὰ ὑποπτεύηται ὅτι παρ' αὐτὴν ὁ Τάσος ἐθεᾶτο ἄλλην ἀνατολὴν πολὺ θελκτικωτέραν, τὴν ἐπαφρόδιτον ὄψιν της.

Κατῆλθον εἰς τὴν κοιλάδα· ποτάμιον ἐκύλιε τὰ νερά του ἀνὰ μέσον καλαμώνων κινοῦν κἄπου κἄπου καὶ κανένα ὑδρόμυλον. Διέθησαν μικρὰν ξυλίνην γέφυραν καὶ ἠκολούθησαν νέαν ἀτραπόν, ἥτις ἀναρριχωμένη εἰς βραχῶδές τι ὕψωμα κατήρχετο ἀκολούθως εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ἐρημοκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὑψώματος ἔχαινε πρὸς τὴν κοιλάδα ἀπαισίᾳ βάθους κρημνός.

— Ἐδῶ μιὰ νύκτα, διηγεῖτο ὁ βοσκός, γκρεμίσθηκε ἕνας παπᾶς, καθὼς πήγαινε νὰ μεταλαβῇ ἕνα μυλωνᾶ τοῦ θανατᾶ. Τὸ πρωὶ τὸν ηὗραν κομμάτια ἐκεῖ κάτω.

Ἡ νέα προσέβλεψε μετὰ φρίκης τὸ βάραθρον καὶ προυχώρησεν. Ἔφθασαν τέλος εἰς τὸ ἐξωκλήσιον ἀ ριθῶς καθ' ἣν ὥραν τὸ μικρὸν χαλύβδινον σήμαντρον ἐσήμαινε τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας. Ἦσαν ἀρκετοὶ πανηγυριστὰὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων ἐφωδιασμένοι μὲ τὰς προμηθείας των διὰ νὰ «τὸ στρώσουν» ἔπειτα ὑπὸ τὰς ἀκακίας καὶ τὰς καστανέας, αἵτινες ἐσκίαζον τὸν εὐρὺν περὶ τὸ ναΰδριον χῶρον.

Ὅταν ἔληξεν ἡ λειτουργία καὶ ὁ κόσμος ἐσκορπίσθη ὑπὸ τὰ δένδρα, ὁ γνωστός μας ὅμιλος ὁμοῦ μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἰατροῦ, ἡν συνήντησαν αὐτοῦ, ἐξέλεξαν καταλληλόν τι σύσκιον μέρος, ὅπου καὶ κατέλυσαν. Περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὰ τῶν συνδιαλέξεων καὶ τοῦ ἐξοχικοῦ γεύματος. Ἡ Νίνα ἔμεινεν ἄθυμος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἄκουσα μετέδωκε τὴν ἀθυμίαν της καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτήν. Τέλος, περὶ τὰς τρεῖς μ. μ. προέτεινεν αὐτὴ πρώτη νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς τὴν ἔπαυλιν, εἰποῦσα ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθῇ.

Ἐξεκίνησαν μετ' ὀλίγον. Οἱ δὺο νέοι προηγοῦντο καὶ πάλιν τῆς τροφοῦ, ἀλλὰ σιωπηλοὶ καὶ μελαγχολικοὶ τώρα ὅσον τὴν πρωΐαν ἦσαν φαιδροὶ καὶ εὔθυμοι. Ἡ κόρη ἐφαίνετο ὑποφέρουσα πολύ, ὁ βοσκὸς τὴν ἔβλεπεν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ ἠσθάνετο αἰμάσσουσαν τὴν καρδίαν του.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν διήρχοντο ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου ἡ ἀτραπὸς ἠωρεῖτο ὑπεράνω τοῦ κρημνοῦ, συνέβη τι ἀπρόσπτον· πνέει αἰφνιδίως σφοδρὰ ριπὴ ἀνέμου, ἁρπάζει τὸ σκιάδιον τῆς Νίνας καὶ τὸ ριπτει ὀλίγα μέτρα ὑπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ ἐπὶ τῆς τρμμακτικῆς κατωφερείας. Ὁρμᾷ τότε ὁ Τάσος καί, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἡ Νίνα, κατέρχεται μετὰ προφυλάξεως ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν κατήφορον σχεδὸν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ βράχου· πλησιάζει τὸν πῖλον, τὸν ἁρπάζει καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ἀναρριχηθῇ αὖθις πρὸς τὴν ἀτραπόν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μία ἐξοχὴ σχιστολίθου τὸν προδίδει, ὑποχωρεῖ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του καὶ ὁ ποιμὴν μὴ προφθάσας νὰ κρατηθῇ πίπτει κυλιόμενος πρὸς τὸ βάθος τοῦ κρημνοῦ, ἐνῷ συγχρόνως τὰ βρμβοῦντα ἐκ τῆς παραχῆς ὠτά του προφθάνουν νὰ ἀκούσουν συγχρόνως μίαν σπαρακτικὴν κραυγὴν τῆς κόρης. Εὐτυχῶς ὀλίγον κατωτέρω στερεοῖ θάμνοι ἀνακόπτουν τὸ κυλίνδημα τοῦ ποιμένος, ὅστις εὑρὼν τότε στήριγμα ἐξάγει τὰ τσαρούχια του καὶ τὰ ἐκσφενδονίζει κάτω εἰς τὴν βάσιν τοῦ κρημνοῦ, οὗτω δὲ ῥυμνόπους καὶ ἄρα εὐκινητότερος κατορθόνει μετ' ὀλίγον νὰ ἀναρριχηθῇ μετ' ἀπείρων προφυλάξεων, κρατῶν πάντοτε τὸν ψιάθινον πῖλον διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τέλος φθάνει σῶος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ, ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔπτοημένη ἡ κυρὰ Ἄννα προσεπάθει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της τὴν λιπόθυμον ἐκ τοῦ τρόμου νεανίδα. Συνέρχεται τότε ἡ κόρη, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπει ἄνωθέν της κύπτοντα περιδεῆ τὸν βοσκόν.

— Τάσο μου, σὺ εἶσαι! ἀναφωνεῖ καὶ χύνεται αἴφνης εἰς τὸν λαιμόν του, ἐνῷ συγχρόνως κλίνει ἡ κεφαλή της ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ ρέουν θερμὰ τὰ δάκρυά της.

Δὲν ἐκρατήθη περισσότερον. Ὁ πόνος καὶ ἡ χαρὰ ἐπρόδωκαν τὸ πάθος της. Ἦτο ἔκρηξις στοργῆς καὶ ἔρωτος ἀσυνείδητος, αὐτόματος, τὸ κίνημα ἐκεῖνο τῆς κόρης. Ὦ! τί θαυμαστὸς καλλονῆς σύμπλεγμα ἦτο ἐκεῖνο! Ἡ κόρη ἠκτινοβόλει ἀπὸ αἴγλην παράδοξον· ὁ νέος ἔλαμπεν. Ἔψαλλεν εἰς τὰς καρδίας των ἡ εὐτυχία τὸ κύκνειον ᾆσμά της.

. . . . . .

Τὴν νύκτα ἡ κόρη διῆλθε κάκιστα· τρομερὸς πυρετὸς καὶ ἀκατάσχετος αἰμόπτυσις ἐξήντλησαν πρωΐμως τὰς δυνάμεις της. Τὴν ἐπαύριον ὁ ἰατρὸς διέταξε νὰ τηλεγραφήσουν εἰς τὸν πατέρα της, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ ζῶσαν τὴν κόρην του. Μετὰ δὺο ἡμέρας ἡ Νίνα ἀπέθνησκε γαληνιαία εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Τάσου.

Ἐάν ποτε περὶ τὴν ἑσπέραν τύχῃ νὰ διέλθητε ἀπὸ μικρόν τι παρὰ τὴν ἔπαυλιν ὀροπέδιον καὶ ἴδητε ἐξηπλωμένον, παρὰ τὸν λευκὸν μαρμάρινον σταυρὸν ἀνθοσκεποῦς τάφου, νεαρὸν ποιμένα μαραμμένον ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς μελαγχολίας, μὴ δισκόψητε ἀνωφελῶς διὰ χαιρετισμοῦ τὴν σκυθρωπήν του ἀλλοφροσύνην. Δὲν θὰ σᾶς ἀποκριθῇ. Εἶνε ὁ Τάσος, ἀναμένων παρὰ τὸ λατρευτὸν χῶμα τὴν ἀνατολὴν ἑνὸς ἄστρου, εἰς τὸ ὁποῖον νομίζει ὅτι θὰ διακρίνῃ τὴν ὠχράν του φίλην.

Ρόδδης

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

(Ἐντυπώσεις)

ΗΝ πρότασιν μοῦ ἔκαμεν ὁ φίλος μου μὲ τὸ ἁπλούστερον ὕφος τοῦ κόσμου, μίαν ἑσπέραν περιπάτου. Διεκρίνετο ἄλλως ὁ Ἰωάννης διὰ τὰς τοιαύτας ἀπροσδοκήτους ἐμπνεύσεις του. Ἦτο ἱκανός, μεταξὺ δὺο σιγάρων, νὰ σοῦ προτείνῃ αἴφνης τὴν ἐξερεύνησιν . . . τῶν ὀχθῶν τῆς Ταγκανίκας λίμνης!

— Πᾶμε τὸ πρωὶ πεζῆ 'ς τὴν Ἐλευσῖνα καὶ νὰ γυρίσωμε τὸ βράδυ;

Ἔμεινα σχεδὸν ἐμβρόντητος. Ἦτο ὡς νὰ ἐπρότειναν εἰς χελώνην νὰ κάμῃ τὸν γῦρον τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου, μονοφυσηξιᾶς! Ἡ ἐπιχὴ τῶν Μαραθωνοδρόμων δὲν εἶχε τότε ἀνατείλει καὶ αὐτὴ ἡ πεζοπορεία τῶν εἰκοσιδύο σταδίων μέχρις Ἐλευσῖνος καὶ ἄλλων τόσων τῆς ἐπιστροφῆς ἦτο, μὴ τὸ ἀρνηθῶ, φύσεως τοιαύτης ὥστε νὰ μὲ ἐμβάλῃ ἂν οὐχὶ εἰς πειρασμὸν ἀλλὰ βεβαίως εἰς σκέψεις. Ἀθηναῖος, ὅστις μετὰ τὸν ἥλιον μέγιστον εὐεργέτημα τοῦ τόπου του θεωρεῖ τὸν τροχιόδρομον τῆς ὁδοῦ Σταδίου, καὶ ὅστις διὰ νὰ τολμήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ πεζὸς ἐκ Πατησίων πρέπει νὰ ἔχῃ ἐξασφαλίσει τὴν εὐμενῆ σύμπραξιν ἱκανῶν φιαλῶν ζύθου, ἦτο φυσικώτατον νὰ αἰσθανθῇ ἱερὰν φρίκην πρὸ τοιούτου τολμήματος. Ἐν τούτοις, θὰ τὸ πιστεύσητε; τὸ ἀπεφάσισα αὐτοστιγμεί, καὶ τὸ περιεργότερον ὅτι τῆς ἰδέας πρόθυμος συμμέτοχος εὑρέθη ἀνελπίστως καὶ ὁ ἀδελφός μου.

Καὶ οὕτω, τὴν ἐπαύριον τὸ πρωί, «πρὶν ὁ πετεινὸς λαλήσῃ καὶ χαραξῇ 'ς τὸ βουνό» τρεῖς ζωηροὶ καὶ ἀκμαῖοι πεζοπόροι διεσκελίζομεν τὴν Ἱερὰν ὁδόν. Ἐννοεῖται ὅτι, ὅπως συμβαίνει συνήθως εἰς τοιαύτας περιστάσεις, τὴν ἀρχικὴν ἀδαρρίαν, μεθ' ἧς προσεβλέψαμεν τὴν πρότασιν τοῦ φίλου μου διεδέχθη τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τοῦτο ἐκορύφωσεν ὁ ἐνθουσιασμός, εἰς βαθμὸν μάλιστα τοιοῦτον ὥστε ὁ κλασικὸς αὐτὸς Μορφεὺς τῶν ποιητῶν νὰ μᾶς ἀπαξιώσῃ τῆς παρουσίας του καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα. Δὲν εἶνε, βλέπετε, ὅλοι Μεγάλοι Ἀλέξανδροι διὰ νὰ κοιμῶνται τόσον μακαρίως τὴν πρωΐαν τῆς μάχης τῶν Ἀρβήλων.

Ὁ ἐλαιὼν ἐκοιμᾶτο ἀκόμη· ἡ ἀνήσυχος καὶ θελκτικὴ ζωὴ τῶν φωλεῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀφυπνώσει καὶ ὁ πνοῦς τῆς αὔρας, ὅστις ἐπλανᾶτο εἰς τὰ φυλλώματα, εἶχε τὸν ἤρεμον ρυθμὸν ἀναπνοῆς κοιμωμένου. Μόνον κἄπου ὁ τριγμὸς ἀγροτικῆς ἁμάξης φορτωμένης λαχανικά, τὸ μονότονον ᾆσμα τοῦ καρραγωγέως, ἀπομεμακρυσμένη ὑλακὴ κυνὸς ἢ ὁ μελαγχολικὸς κρωγμὸς τοῦ αἰγωλιοῦ ἐτάρασσον τὴν πάνδημον ἐκείνην σιγήν. Ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ πελώριαι λεῦκαι ὑπεβάσταζον ἀχανῆ ἀψίδα σκιᾶς, ἀνὰ μέσον τῆς ὁποίας διεκρίνετο ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἡ γαλήνιος λάμψις σβεννυμένου τινὸς ἀστέρος. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς ὃν βαθμὸν εἶχεν ἀνέλθει τὸ θερμόμετρον τῆς εὐθυμίας μας, πᾶν ἄλλο εἴχομεν ὄρεξιν ἢ νὰ ὑποκριθῶμεν συνωμότας ἢ φιλοσόφους καὶ ἤρχισαν πολὺ ὀγρήγορα οἱ πρῶτοι ἀκροβολισμοὶ ἀσυμμαζεύτου φλυαρίας καὶ θορυβωδῶν ᾀσμάτων, πρὸς μέγιστον σκάνδαλον ὀλίγων μανδρσκύλων, οἵτινες ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς τριῳδίας μας ὡς βαθύφωνοι, ἐνῷ συγχρόνως ἐν τῷ μουσικῷ των ἐνθουσιασμῷ μᾶς ἐπεδείκνυον φιλαρέσκως καὶ τοὺς ὀδόντας των, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τοὺς ἐβλέπομεν.

Ἡ ὁδὸς μετ' ὀλίγον ἐξερχομένη τοῦ ἐλαιῶνος ἀνειλίσσετο ἐν μέσῳ ἀναπεπταμένης πεδιάδος, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ βαθὺ ἐτεμάτιζον αἱ ἀκρώρειαι τοῦ Κορυδαλοῦ καὶ ἡ Πάρνης. Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ γλυκοχαράγματος. ἡ γλυκεῖα ἐκείνη στιγμή, καθ' ἣν δὲν εἶνε ἀκόμη πρωὶ ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον καὶ νύξ, ἡ ὥρα τῆς ἐρατεινῆς ἀμφιβολίας τοῦ φωτὸς ἡ ὑπομιμνήσκουσα λατρευτὸν στόμα γυναικός, ἥτις διστάζει νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πρὸ τῶν ποδῶν της ἐραστὴν τὸ ναὶ ἢ τὸ ὄχι. Ἔμεινε μετέωρον εἰς τὰ χείλη μας τὸ ᾆσμα· ἔψαλλεν ἡ αὐγὴ τὸ ἰδικόν της· οἱ ὀφθαλμοί μας ἤκουον ἔκθαμβοι τὰς μελῳδικὰς ἐκείνας ἁρμονίας τοῦ γεννωμένου φωτός, τοὺς μινυρισμοὺς τῆς ὠχριώσης σκιᾶς, τὴν ἄρρητον ἐκείνην στιχουργίαν τῶν πλασσομένων γραμμῶν τοῦ ὁρίζοντος καὶ τῶν ζωογονουμένων χρωμάτων. Καὶ ὡς ἐὰν μᾶς εἶχε ψιάσει ἡ μέλαινα πτέρυξ τῆς φευγούσης νυκτός, κηλὶς μελαγχολίας ἐσκίασε πρὸς στιγμὴν τὰς διαθέσεις μας, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐν θρησκευτικῇ συννοίᾳ παρεκάμπτομεν τὸν εὐρὺν ἐκεῖνον περίβολον, ἔνθα θάπτονται νεκροὶ ζῶντες καὶ κινούμενοι καὶ λαλοῦντες, τὸ Δρομοκαΐτειον φρενοκομεῖον.

Δὺο ἢ τρεῖς ἑκατοντάδας βημάτων περαιτέρω ἡ κονισαλέα λεωφόρος παρακάμπτει μέγαν πευκόφυτον γήλοφον, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου μόλις διακρίνεται μεταξὺ τῶν δένδρων ἡ φαιὰ πρόσοψις μικρᾶς παλαιᾶς μονῆς τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ. Πολὺ ῥωμαντικὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ ὑπῆρξεν εἰς τὸν καιρόν του ὁ ἔνδοξος κατήγορος τῆς Ἰεζαβέλ. Δὲν ἐγνώρισα κορυφὴν βουνοῦ περίοπτον καὶ μεγαλοπρεποῦς θέας, γραφικὴν γωνίαν ἐξοχῆς, ῥωμαντικὸν ἐρημητήριον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ. Ἴσως τὸ πρᾶγμα ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν συνωνυμίαν του μὲ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὰ βουνὰ συνήθως ἀνατέλλει.

Φθάνομεν εἰς τὸ Δαφνί. Ἡ φήμη τῆς τοποθεσίας αὐτῆς ἔχει πρὸ πολλοῦ ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀκόμη, ἀφ' ἧς ὁ συγγραφεὺς τῶν Μαρτύρων καὶ τῆς Ἀταλᾶ ἐξύμνησε τὰς γραφικὰς καλλονάς της. Δάσος πευκῶν ἀναρριχώμενον ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ πολιορκεῖ τὰ ἡμιερειπωμένα ὑψηλὰ τείχη τῆς ἱστορικῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, ἀρχαιολογικοῦ κειμηλίου Βυζαντινῆς ἐποχῆς, ὅπερ ἐκ τῆς ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας του διέσωσε μόνον ἕνα πολυδαίδαλον ναὸν ὑποδιηρημένον περιέργως εἰς ἑνέα αὐτοτελεῖς ἐκκλησίας, λείψανα θυμασίων μωσαϊκῶν τοιχογραφιῶν, ὀλίγα κελλία ἔρημα καὶ ἐν ἐξαίσιον δῶμα, ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ὁποίου ἀπολαύεις τῆς ὡραιοτέρας ἀπόψεως τῆς γωνίας ἐκείνης τοῦ ἀττικοῦ λεκανοπεδίου. Συνοικισμὸς ὁλόκληρος πανδοχείων, παντοπωλείων, καφενείων, σταθμῶν καὶ ὀλίγων εἰκίσκων δίδει ζωὴν εἰς τὴν περιζήτητον αὐτὴν ἐξοχήν, ἥτις τὰς Κυριακὰς τοῦ θέρους γίνεται τὸ ἐντευκτήριον πλήθους φαιδρῶν ὁμίλων ἐρχομένων ἐκεῖ πρὸς διασκέδασιν καὶ εὐωχίαν. Ἅμαξαι, λεωφορεῖα, ταχυδρομικὰ ὀχήματα, φορτηγὰ δίτροχα, συνοδεῖαι ἡμιόνων ἢ ἵππων φορτωμένων, ἀποτελοῦντα τὴν νυχθημερινὴν κίνησιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀρτηρίας τοῦ νομοῦ, ἥτις ἄγει ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Στερεᾶς καὶ εἰς τὸν Ἰσθμόν, σταθμεύουσιν ἐκεῖ κατὰ κανόνα περὶ τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος τῆς ὁδοιπορίας των. Καίτοι δὲν ὑπηγόμεθα εἰς τὴν κατηγορίαν οὔτε τῶν διτρόχων οὔτε τῶν τετραπόδων, ἐσταθμεύσαμεν ὅμως καὶ ἡμεῖς εἰς ἓν πανδοχεῖον καὶ ἐρρφήσαμεν ὁμοῦ μὲ τὰς δροσερὰς ἀποπνοίας τῆς κοιλάδος καὶ τὸν καφέν μας. Καὶ . . . ὁρόμον διὰ τὴν θάλασσαν. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν φθάνομεν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ ὄρμου τῆς Ἐλευσῖνος. Εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει καὶ ὁ ἥλιος ἐχρύσωνε τὰ ἀπέναντι βουνὰ τῆς Σαλαμῖνος. Ἡ θέα ἐκεῖθεν εἶνε ἐξαισία. Τοῦ Σαρωνικοῦ τὰ ἁλμυρὰ κάλλη στίλβουν ἐναμίλλως πρὸς τῶν πέριξ βουνῶν τὰς χλοερὰς μαγείας. Διαγράφει τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ καμπύλην ὁ εὐτυχὴς ὅρμος, ὅστις ἐθαύμασέ ποτε καὶ ἐθώπευσεν εἰς τὰς ὑγρὰς ἀγκάλας του τὴν θεσπεσίαν ἐκείνην γυμνὴν ὀπτασίαν τῆς Ἀναδυομένης Φρύνης, ἥτις ἐσταμάτησε πομπὴν ὁλόκληρον Ἐλευσινίων καὶ ἐνέπνευσε Ζεύξιδας.

Ἡ πορεία ἐκεῖθεν, ὑπὸ τὸ γλυκὺ μάλιστα λουτρὸν τοῦ ἐωθινοῦ ἡλίου, ἦτο ὅ,τι ἐξαίσιον. Ἡ ὁδὸς παρακολουθεῖ μακρόθεν τὴν καμπὴν τοῦ ὅρμου διασχίζουσα ἀπεράντους λειμῶνας, φυτείας καὶ ἀμπέλους. Γραφικὴ λίμνη περαιτέρω, χειμερινὸς τόπος ἐπαγγελίας διὰ τοὺς Ἀθηναίους κυνηγούς, ἀνακόπτει τὸ βῆμά μας πρὸς στιγμήν. Κατὰ διαστήματα, ἐρείπια πανδοχείων ἢ ἐρημοκλήσια διαστίζουν ὡς ἀμαυραὶ κηλῖδες τὴν γελόεσσαν χλοερότητα τῶν τοπίων καὶ προκαλοῦν στιγμιαίους περισπασμοὺς εἰς τὴν φαιδρὰν διαχυτικότητα καὶ τὴν παιδικὴν εὐθυμίαν, ἥτις μᾶς κατέχει. Τρελλὴ ἐπιθυμία πηδημάτων, γέλωτος, στωμυλίας, δίψα χαρᾶς καὶ τραγουδιοῦ, συνδαυλισμὸς παιδικῶν ὁρμῶν καὶ νεανικῆς ζωηρότητος συντελοῦσιν ἐντὸς ἡμῶν παράδοξον ἀναχρονισμὸν εἰς βάρος τῆς προώρου σεβαρότητός μας. Ἀσπαίρομεν ἐξ ἀγαλλιάσεως ὑπὸ τὰς γοητείας τῆς Κίρκης φύσεως.

Ἰδοὺ ἡ Ἐλευσίς· ἐφθάσαμεν. Εἴκοσι δὺο στάδια εἰς τρεῖς ὥρας καὶ δέκα λεπτὰ εἶνε, ὑποθέτω, ῥεκὸρ πεζοπορείας οὐκ' εὐκαταφρόνητον. Τὸ κακὸν μόνον — ἢ τὸ καλόν, ἂν θέλετε, — ἦτο ὅτι ἀντὶ Σταδίου μᾶς περιέμενεν ἐπάξιον ἄθλον ἡ ὑπὸ σύσκιον κληματοστάσιον ἑνὸς παραλίου πανδοχείου τῆς Ἐλευσῖνος ἀνάπαυσις καὶ ἡ μακαριότης μιᾶς θαυμασίας ἐψητῆς ὀρνιθος. Δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὀρεκτικὰ δὲν ἐχρειάσθημεν πρὸ τοῦ γεύματος ἐκείνου. Ποτὲ ἴσως πλατάγημα πεναλέων σιαγόνων δὲν ἐτάραξε τὰς ἠχοῦς τῆς τρωϊκῆς θινὸς ὁμηρικώτερον

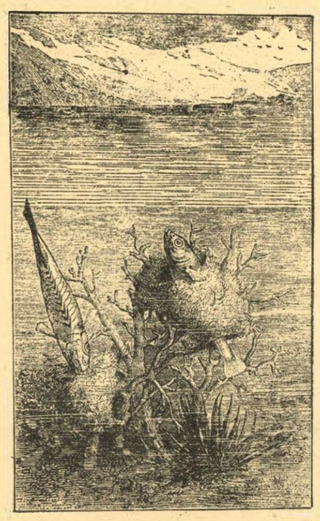

τοῦ αὐτοσχεδίου συμποσίου μας, τοῦ ὁποίου τὰ οὐσιαστικὰ θέλγητρα συνεπλήρωσαν ἄφθονοι σπονδαὶ λαμπροῦ ρητινίτου.

Εὐρεῖα γλῶσσα ξηρᾶς προέχουσα εἰς τὸν Σαρωνικόν, συνοικισμὸς ἀραιότατος καλυβῶν καὶ κομψῶν οἰκιῶν ὀλίγον παρδαλός, ἀγροὶ ἀνὰ μέσον τῶν συνοικιῶν καὶ οἰκίαι ἐντὸς ἀγρῶν, ἐν μέγα σαπωνοποιεῖον, μία ἢ δύο ὡραῖαι ἐκκλησίαι, ἰδοὺ ἡ Ἐλευσίς. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου κλέους, ὅπερ περιῆψεν εἰς τὸν τόπον ἡ λατρεία τῆς Δήμητρος οὐδὲν ἄλλο ἀπέμεινεν ἢ τὰ ἀπέραντα ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς Ἐλευσινίας θεᾶς, ὀλίγα λείψανα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, τὰ ὁποῖα φαίνονται εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, καὶ αἱ περὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ἀνεξάντλητοι ἱστορικαὶ παραδόσεις καὶ αἱ ἀτελείωτοι περὶ αὐτῶν συζητήσεις καὶ εἰκασίαι τῶν ἀρχαιολόγων. Ὁ ροῦς τῶν αἰώνων παρέσυρε καὶ δόξας καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἀφῆκε δὲ εἰς τὴν θέσιν των ἀγροτικὴν πολίχνην, τῆς ὁποίας τὴν διαφήμισιν εἰς τοὺς σημερινοὺς καιροὺς τῆς πεζότητος ἀνέλαβεν. . . ὁ σάπων τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς καὶ αἱ γραφικαὶ στολαὶ τῶν γυναικῶν της, τῶν ὁποίων τὰς ἡλιοκαεῖς καλλονὰς δύναταί τις νὰ θαυμάζῃ καθ' ἑκάστην σχεδὸν Κυριακὴν ἢ ἑορτήν, ὅταν χορεύουν τὴν περιώνυμον **τράταν** εἰς τὰς πλατείας ἢ μᾶλλον εἰς τὰ ἁλώνια τῆς κωμοπόλεως.

Πεζοπόρος

ΑΙ ΦΩΛΕΑΙ ΤΩΝ ΙΧΘΥΩΝ

ΚΤΙΖΟΥΣΙ λοιπὸν καὶ οἱ ἰχθύες φωλεάς; Βεβαίως. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται κάπως παράδοξον καὶ ἄηθες, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές. Γνωστὸν ὅτι ἡ φωλεοποιία ἀπαντᾷ κυρίως παρὰ τοῖς ζώοις ἐκείνοις, παρ' οἷς τὸ αἴσθημα τῆς στοργῆς πρὸς τοὺς ἐκγόνους εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον καὶ ἅτινα, μεριμνῶντα περὶ τῆς σωτηρίας τῶν τέκνων αὐτῶν, προσπαθοῦσι νὰ ἐξασφαλίσωσι ταῦτα ἀπὸ πάσης ἐπηρείας καὶ ἀναθρέψωσιν, ἕως οὗ ἀναπτυχθῶσι καὶ κατασταθῶσιν ἱκανὰ νὰ ἐπαρκῶσι μόνα των εἰς τὰς ἀνάγκας των καὶ αὐτοπροστατεύωνται. Συνερχόμενα λοιπὸν τὰ ἐν λόγῳ ζῶα εἰς οἰκογενείας καθ' ὡρισμένην τοῦ ἔτους ἐποχήν, κατασκευάζουσι φωλεὰς ἢ καὶ εὑρίσκουσιν ἀσφαλὲς κρησφύγετον, ὅπου τεκνοποιοῦσι καὶ συντηροῦσι τὰ μικρά των. Κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα ὅσῳ ἀτελέστερον εἶναι ζῶόν τι, τόσῳ ἀσθενέστερον τυγχάνει παρ' αὐτῷ τὸ αἴσθημα τῆς πρὸς τὰ τέκνα μερίμνης καὶ στοργῆς, ὅσῳ δὲ τελειότερον τὸ ζῶον, τόσῳ καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο σθεναρώτερον. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, κατὰ θαυμασίαν τῆς φύσεως οἰκονομίαν, τὰ ἀτελέστερα τῶν ζώων εἶναι καὶ τὰ πολυτοκώτερα. Οἱ ἰχθύες λ. χ. ἔχουσι καταπληκτικὴν πολυτοκίαν. (Μία γαλακτὶς σαλμοῦ περιέχει 20,000 ὠῶν· ἡ μαινίς, κοινῶς ρέγκα, παράγει ἐνιαυσίως 120,000 ὠῶν, ἡ πέρκα 160,000, ἡ μύραινα περίπου 7,000,000!) Εὐνόητον ὅτι, ἂν μὴ τοιαύτη τάξις πραγμάτων ἐπεκράτει, πλεῖστα τῶν κατωτέρων ζώων εὐχερῶς θὰ ἐξηφανίζοντο.

Ἀλλ' οὐδεὶς κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως. Καίπερ οἱ ἰχθύες, εἰς τὰς κατωτέρας βαθμῖδας τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἀνήκοντες, δύνανται νὰ ληρθῶσιν ὡς πρότυπα ἀφιλοστοργίας, ὑπάρχουσιν ὅμως μεταξὺ αὐτῶν εἴδη τινά, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος ἐπιδεικνύοντα ἰδιάζουσαν στοργὴν πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν· — τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι, ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι συμβαίνει παρὰ τοῖς ἄλλοις ζώοις, τὸ αἴσθημα τοῦτο ὑπάρχει μόνον παρὰ τῷ ἄρρενι, ἐνῷ παρὰ τῇ θηλείᾳ παντάπασιν ἐλλείπει. Τὰ ἐξαιρετικὰ ταῦτα εἴδη ὑπὸ τῆς τεκνοστοργῆς παρορμώμενα κτίζουσι φωλεὰς ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τὰ πτηνά. Πρωτίστως δὲ θέσιν μεταξὺ τῶν φωλεοποιῶν κατοίκων τῆς θαλάσσης κατέχουσιν ἰχθύες τινὲς ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀκανθοπτερύγων. Ἡ τάξις αὕτη περιλαμβάνει πολλὰ εἴδη, ὧν τὸ κοινότερον εἶναι οἱ Τριάκανθοι (gasterosteus aculeatus), οἵτινες ἁπαντῶσι πανταχοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν θαλασσῶν. Ὅταν ἔρχηται ἡ ἐποχὴ τῆς φωλεοποιίας, οἱ ἰχθύες οὗτοι ἀρχίζουν νὰ ἐπιδεικνύουν μεγάλην δραστηριότητα· ἡ μὲν θήλεια διατελεῖ ἐν ἀνησυχίᾳ καθότι εὑρίσκεται εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ὠοτοκίας· τὸ δὲ ἄρρεν ἀρχίζει νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς κατασκευῆς φωλεᾶς. Τὰ διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ὑλικὰ ἀποτελοῦνται συνήθως ἀπὸ στελέχη θαλασσίων χόρτων καὶ ἀπὸ διαφόρους γλοιώδεις οὐσίας· τὸ δὲ μέρος ὅπου κτίζεται ἡ φωλεὰ εἶναι μία ὀπὴ εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ πυθμένος ἢ σύμπλεγμα κλώνων ὑποβρυχίου τινὸς θάμνου. Ἀφοῦ τεθῶσι τὰ θεμέλια τῆς φωλεᾶς, ἀνεγείρονται αἱ πλευραὶ καὶ ἐν τέλει τίθεται τὸ ἐπιστέγασμα. Τὰ δὲ χόρτα συγκολλῶνται πρὸς ἄλληλα δι' ἰξώδους τινὸς ἐκκρίματος τοῦ στόματος καὶ τοῦ δέρματος τῶν ἰχθύων. Ὡς εἴσοδος χρησιμεύει μικρὰ ὀπή, ἥτις εὑρίσκεται εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ κτιρίου. Τὴν φωλεὰν κατασκευάζει μόνον τὸ ἄρρεν καὶ ἀφοῦ συντελεσθῇ αὕτη εἰσέρχεται ἡ μήτηρ καὶ ἐναποθέτει τὰ ὠά της. Μετὰ τοῦτο ἡ μήτηρ ἐξέρχεται διὰ μέσου τοῦ τοίχου τῆς φωλεᾶς ἀνοίγουσα τοιουτοτρόπως καὶ δευτέραν εἴσοδον. Τὸ μέτρον δὲ τοῦτο χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν ρεύματος ὑπὲρ τὰ ὠὰ συντελοῦντος εἰς τὴν ταχεῖαν ἐκκόλαψιν αὐτῶν. Ἐνταῦθα τελειώνουν τὰ καθήκοντα τῆς μητρὸς καὶ ἄρχονται τὰ τοῦ ἄρρενος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἕνα μῆνα σχεδὸν οὐδέποτε ἀπομακρύνεται τῆς φωλεᾶς, φυλάσσον τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποίους ἐγκλείει αὕτη. Ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τῶν ὠῶν εἶναι ὁ θῆλος· Ἀκανθοπτέρυξ, ὅστις ἂν τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ εἰσέλθῃ θὰ φάγῃ πάντα τὰ ὠά. Ὅταν δὲ ἐκκολαφθῶσι τὰ μικρὰ παύει πλέον καὶ πᾶσα μέριμνα τοῦ ἄρρενος, καθότι ταῦτα

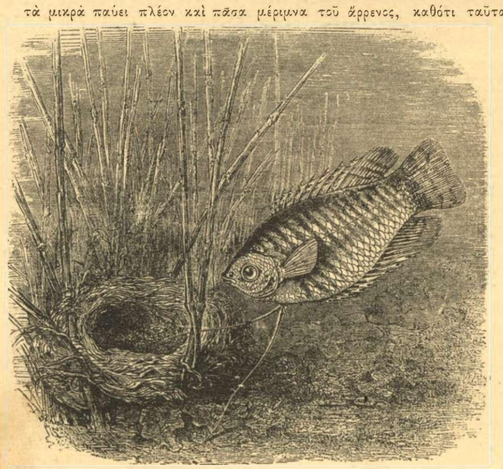

καθίστανται ἀμέσως ἱκανὰ ὅπως φροντίσωσι περὶ ἑαυτῶν, καὶ ἡ φωλεὰ μετ' ὀλίγον ἐγκαταλείπεται καὶ ἐρημοῦται.

Ὁμιλῶν περὶ τῶν μητρικῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ἐκπληροῦν οἱ ἄρρενες οὗτοι ἰχθύες, ὁ Δαρβῖνος παρατηρεῖ ὅτι ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ τούτου εἴδους τῶν Ἀκανθοπτερύγων ὑπάρχουν καὶ ἄλλα εἴδη φωλεοποιά, παρ' οἷς τὸ ἄρρεν ἐκπληροῖ ὡσαύτως καθήκοντα μητρός. Τὸ ἄρρεν τοῦ Λειούρου Γαστεροστέου (Gasterosteus Leiurus) ἐκτελεῖ καθήκοντα τροφοῦ μὲ παραδειγματικὴν ἐπιμέλειαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, καὶ πολλάκις τὸ βλέπει τις νὰ δδηγῇ ὀπίσω εἰς τὴν φωλεὰν τὰ μικρά, ὅταν ἐξέρχωνται ταύτης καὶ μετὰ θάρρους δὲ ἀποκρούει τὰς ἐπιθέσεις παντὸς ἐχθροῦ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ θήλους. Πράγματι δὲ δὲν θ' ἀνεκουφίζετο κάπως τὸ ἄρρεν, ἂν μὴ τὸ θῆλυ, μετὰ τὴν ἐναπόθεσιν τῶν ὠῶν αὐτοῦ, κατεβρυχίζετο ἀμέσως ὑπὸ μεγαλητέρου τινὸς ἐχθροῦ· καθότι ἀναγκάζεται τὸ ἄρρεν ἀδιακόπως νὰ ἐκδιώκῃ τὸ θῆλυ ἀπὸ τὰ πέριξ τῆς φωλεᾶς.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνοι οἱ Ἀκανθοπτέρυγες, οἵτινες κτίζουσι φωλεάς. Ὑπάρχει καὶ ἑτέρα τάξις ἰχθύων, διακρινομένων ἐν Ἰνδίαις ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Γκουραμῆ (Osphromenus olphax) οἵτινες φωλεοποιοῦσιν ὡσαύτως, φημίζονται δὲ διὰ τὸ εὔγευστον τῆς σαρκός των. Οἱ ἰχθύες οὗτοι ἀπαντῶσιν εἰς τὰς ἰνδικὰς θαλάσσας.

Μεταξὺ τῶν φωλεοποιῶν ἰχθύων καταλέγονται προσέτι καὶ οἱ Ταυρεκέφαλοι. Οἱ ἰχθύες οὗτοι λαμβάνουν τὸ ὄνομά των ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς των. Καὶ ἐκ τούτων πάλιν τὰ ἄρρενα μεταβάλλονται εἰς τροφοὺς καὶ φύλακας τῶν νεογνῶν. Ἡ φωλεὰ κατασκευάζεται ἀπὸ θαλάσσια χόρτα καὶ λίθους, ἐντὸς δὲ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου ἐναποτίθενται τὰ ὠά. Καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐκκολάψεως τὸ ἄρρεν περιπολεῖ περὶ τὴν φωλεάν. Οἱ παρείσακτοι ἀπελαύνονται παρευθύς, καὶ αἱ θήλειαι, ὅπως καὶ εἰς τοὺς Ἀκανθοπτερύγους, ἐμποδίζονται προσεκτικῶς νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὰ περίχωρα τῆς φωλεᾶς. Τὰ Κυκλόπτερα ἐπίσης κατασκευάζουν φωλεὰν καὶ μεταξὺ δὲ τούτων ὡσαύτως τὸ ἄρρεν φροντίζει διὰ τὰ μικρά. Καὶ οἱ περιεργότατοι δὲ ἰχθύες οἱ καλούμενοι «Χάσσαρ», ἀνήκοντες εἰς τὴν συνομοταξίαν τῶν Καλλιχθύων, δὲν φημίζονται μόνον ὡς κατασκευασταὶ φωλεῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς δυνάμενοι νὰ περιάγωνται ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εἰς μεγάλας ἀποστάσεις. Οἱ ἰχθύες οὗτοι ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς ποταμοὺς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Σ.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΦΥΤΑ

Ἡ φύσις ἐν τῇ ἀπειροποικίλῳ δημιουργικότητι αὐτῆς παρουσιάζει πολλάκις ἀξιοθαυμάστους ἰδιοτροπίας καὶ παραδοξότητας ἐν τῇ διαμορφώσει ἐνίων ὄντων, εἴτε ζωϊκῶν εἴτε φυτικῶν. Ἐν τῷ κόσμῳ ἰδίως τῷ φυτικῷ αἱ δημιουργικαὶ τῆς φύσεως ἐκρυθμίαι εἶναι συχνότατα, καὶ εὑρέθησαν πολλάκις φυτά, ἅτινα τοσαύτην παρουσιάζον ὁμοιότητα πρὸς μορφὰς ἀνθρώπων ἢ ζώων ἢ καὶ πρὸς σχήματα διαφόρων ἀντικειμένων, ὥστε παρέσχον ἀφορμὴν νὰ πλασθῶσι περὶ αὐτῶν πολλὰ καὶ ποικίλα μυθολογήματα.

Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες παριστῶσι τρεῖς τῶν ἀξιολογωτέρων φυτικῶν παραδοξοτήτων.

Ἡ πρώτη παρίστησι τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα ***ἀνθρωπόμορφον γογγύλιον*** φυτόν, ὅπερ ἐβλάστησε παρὰ τὴν Βόννην, ἐν Γερμανίᾳ, καὶ οὗτινος ἡ ῥίζα ὁμοιάζει πρὸς γυναῖκα φέρουσαν κάλυμμα ἐπὶ κεφαλῆς, καθημένην ὀκλαδὸν καὶ ἔχουσαν τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

Ἡ δευτέρα παρίστησι ***βαφανίδα***, ἧς ἡ ῥίζα ὁμοιάζει ἀκριβῶς πρὸς ἀνθρωπίνην χεῖρα.

Ἀλλὰ τὸ παραδοξότατον πλάσμα τοῦ φυτικοῦ κόσμου εἶνε ἀναμφιβόλως τὸ τῆς τρίτης εἰκόνος μας ***Βαρομέτζ*** καλούμενον ἢ καὶ ἄλλως ***Σκυθικὸς*** ἢ ***Ταταρικὸς ἀμνός***. Εἶνε εἶδος πτέριδος ἀνηκούσης εἰς τὸ γένος τῶν πολυπόδων καὶ ἀπαντώσης ἐπὶ ὀροπεδίων τινῶν τῆς κεντρώας Ἀσίας καὶ ἰδίως εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Σινικῆς. Ἡ ῥίζα τῆς πτέριδος ταύτης, ἢ μᾶλλον τὸ ῥίζωμα, αἴρεται ὑπὲρ τὸ ἔδαφος καὶ περιβάλλεται ὑπὸ λεπτοῦ χνοῦς πυκνοτάτου. Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ καθιστᾷ θαυμασιώτατον τὸ ῥίζωμα τοῦτο εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ἀληθῶς ὁμοιότης αὐτοῦ πρὸς μικρὸν ἀμνόν. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο φυτικὸν προϊὸν ἀπετέλεσε τὴν βάσιν ἀπείρων μυθολογημάτων, ἅτινα οἱ περιηγηταὶ τῆς Ταρταρίας καὶ τῆς Βορεισινικῆς ἐκόμιζον εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ αὐτοῦ. Οὕτω εἷς ἐκ τῶν παλαιῶν τούτων περιηγητῶν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ Τάταροι καὶ οἱ Μοσχοβῖται ἐκτιμῶσι πολὺ τὸ Βαρομέτζ καὶ φυλάττουσιν αὐτὸ εἰς τὰς οἰκίας των, ὅτι πρὸς βλάστησιν αὐτοῦ μεταχειρίζονται σπόρον τινὰ ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ ὑδροπέπονος, ὅτι ζῇ ἐφ' ὅσον χρόνον ὑπάρχει χλόη πέριξ αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ τρώγει, ὅταν δὲ καταναλώσῃ αὐτὴν ἀρχίζει νὰ μαραίνηται καὶ ἀποθνήσκει, καὶ ὅτι τὸ σῶμά του ἀποτελεῖται ἀπὸ σάρκας καὶ ὀστᾶ, ἅμα δὲ κεντηθῇ ἐκρέει ἀπ' αὐτοῦ ὑγρόν τι ὁμοιάζον πρὸς αἷμα. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀναγνώστης ἀφίεται ἐλεύθερος νὰ πιστεύσῃ ἢ μὴ τὰς ἀλλοκότους ταύτας ἰδιότητας, τὸ ***βέβαιον ὅμως*** εἶνε ὅτι ὑπάρχει τὸ εἶδος τῆς πτέριδος ταύτης.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΕΜΑΧΙΟΥ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ

Ἀν μ' ἐρωτήσητε πῶς εὑρέθην ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τοῦ ἐμπορικοῦ, δὲν θὰ ἐνθυμηθῶ νὰ σᾶς εἴπω. Ὁ Ὅμηρος ἴσως θὰ ἐγνώριζε περισσότερα πραγματα περὶ τῆς καταγωγῆς του. Μήπως μοῦ εἶχον ἀφήσει μυαλὸ καὶ μνήμην τόσαι διαβολομηχαναί, ὑπὸ τὸ μαρτύριον τῶν ὁποίων ἀλλεπαλλήλως διῆλθον ἕως οὗ ἀπὸ ἀφρώδους βάμβακος μεταμορφωθῶ εἰς λευκὸν πανίον! 'Αλλ' ἐπὶ τέλους τὸ καθαρτήριον ἐκεῖνο τῆς βιομηχανίας παρῆλθε καὶ ἤμην ἤδη εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ προορισμοῦ μου. Φαντασίας πολυτελῶν ἐπιδείξεων δὲν εἶχον· ἐγνώριζον τὴν ἀποστολήν μου· δὲν ἔτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ μεταπέσω ἀπὸ τῆς Σκύλλης τῆς βιομηχανίας εἰς τὴν Χάρυβδιν τοῦ συριοῦ. Ἤμην λευκὸν πανίον, προωρισμένον δι' ἀσπρόρρουχα· τὴν χιονώδη μου λευκότητα δὲν ἠπείλει νὰ ἀμαυρώσῃ ποτὲ ὁ ἥλιος καὶ αἱ Φαληρικαὶ αὖραι, οὔτε νὰ νοθεύσουν αἱ *γαρνιτοῦραι*.

Καὶ ὑπὸ τὰς μετριόφρονας αὐτὰς σκέψεις περὶ τοῦ μέλλοντός μου, διεσκέδαζον τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ τὴν περιέργειάν μου μὲ τὴν κίνησιν, ἥτις ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ κατάστημα. Ὤ! ἐὰν ἐκράτουν ἡμερολόγιον, τί νόστιμα ἐπεισόδια, τί ἀπορρήτους ἱστορίας θὰ εἶχα νὰ σᾶς διηγηθῶ! Αὐταὶ αἱ εὐλογημέναι γυναῖκες δὲν ἔλειπον οὐδὲ στιγμὴν ἀπὸ τὸ ἐμπορικόν. Μηχαναὶ θὰ ἔλεγες ὅτι εἰργάζοντο ἀκαταπαύστως πρὸς κατανάλωσιν χρήματος. Ταλαίπωροι ἄνδρες! Ἔβλεπα νὰ κατρακυλοῦν ἐκεῖ ἀπὸ τῶν ἁβρῶν γυναικείων δακτύλων εἰς τὸ συρτάριον τοῦ ἐμπόρου εἰσοδήματα ὁλοκλήρου ἑβδομάδος πολλάκις διὰ πράγματα πολυτελείας, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἐπνίγετο μέσα εἰς τὴν πλήμμυραν τοῦ κέρδους, καὶ ἐφανταζόμην μὲ τί μόχθους καὶ ἀγωνίαν ἐνίοτε νὰ εἶχον κερδηθῇ τὰ χρήματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μὲ τόσην ἀφέλειαν καὶ ἀστεϊσμοὺς ἐδαπανῶντο. Ἀλλὰ μήπως πταίουν αἱ γυναῖκες ἂν πρῶτοι οἱ ἄνδρες τὰς ἐξωθοῦν εἰς τὴν φιλαρέσκειαν καὶ τὴν πολυτέλειαν μὲ τὰς καλαισθητικάς των ἀπαιτήσεις; «Τί ἀρράτα ντυμένη! . . . τί μέση δακτυλίδι!» τοὺς ἀκούεις καὶ ψιθυρίζουν ἐν ἐκστάσει χωρὶς νὰ συλλογίζωνται ὅτι τοῖς στοιχίζουν πολὺ ἀκριβὰ αἱ κρίσεις τῶν ἐκεῖναι, διότι οἱ στηθόδεσμοι καὶ τὰ ἀραχνοῦφαντα δὲν κατωρθώθη ἀκόμη νὰ καλλιεργῶνται εἰς τοὺς λαχανοκήπους.

Καὶ ἐὰν ἦτο μόνον τὸ χρῆμα, ὑπομονή. Ἀλλὰ μαζῆ μὲ τὴν βροχὴν τῶν χαρτονομισμάτων τί λαθρος χείμαρρος φλυαρίας καὶ πολυπραγμοσύνης καὶ μειδιαμάτων καὶ ἀστεϊσμῶν ἦτο ἐκεῖνος! Ἐὰν οἱ ξενοδόχοι ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Δουμᾶ ἀκόμη ἔχουν ἀποκτήσει φήμην ὡς φιλομειδέστατοι, φαίνεται ὅτι οἱ ἐμπορεῦοπάλληλοι τῆς ἐποχῆς μας τοὺς ὑπερέβησαν κατὰ πολύ. Ἡ ἀβρότης των θὰ τοῖς παρεῖχε δικαιώματα εἰσόδου εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', μολονότι—καὶ τοῦτο εἰρήσθω χάριν χρονολογικῆς ἀκριβείας—ἡ γενειάς των ἔχει ἐν γένει τὸν ρυθμὸν Ἑρρίκου τοῦ Δ'. Ὑπάρχει τρόπος ἴσως νὰ ξεκολλήσῃς ἀπὸ τοὺς πλοκάμους τοῦ τερατώδους ἐκείνου πολύποδος, ὃν περιγράφει εἰς τοὺς «Ἐργάτας τῆς Θαλάσσης» του ὁ Οὐγκώ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ τὰς ἄρρενας αὐτὰς σειρῆνας τῶν ἐμπορικῶν. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι καὶ αἱ κυρίαι πᾶν ἄλλο κάμνουν ἢ νὰ δένωνται εἰς κάνένα ἰστὸν καὶ νὰ φράττουν τὰ ὦτά των μὲ κηρὸν ὅταν ἐμβαίνουν εἰς τὰ μαγαζειά. Καὶ ἀρχίζουν πλέον αἱ ἀτελείωτοι ἐκεῖναι συζητήσεις μεταξὺ ἐμπόρων καὶ πελατίδων περὶ τῆς ποιότητος καὶ τῆς τιμῆς τοῦ πράγματος, διεξαγόμεναι μὲ ἀρκετὸν πεῖσμα καὶ φωνὰς ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, μὲ πολλὴν ὅμως καὶ δελεαστικὴν εὐγένειαν ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων. Καὶ ἀκούεις πλέον διαμαρτυρίας καὶ ὅρκους περὶ φιλαληθείας ἐναλλὰξ μετ' ἀστεϊσμῶν καὶ εὐφυολογιῶν, στιχομυθίας ἀμιμήτου ἀφελείας καὶ sans-façon, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ ἕνα πάντοτε στερεότυπον ἐπίλογον, τὴν ἀφαίμαξιν τοῦ βαλαντίου τῆς πελάτιδος, οὐχί, ἐννοεῖται, χωρὶς εἰλικρινεῖς διαβεβαιώσεις ὅτι ἡ ἀγοραπωλησία ἀπέβη πρὸς ζημίαν τοῦ ἐμπόρου, ὅστις δὲν ἔχει κἂν τὴν παρηγορίαν, ὅπως ὁ σύζυγος τῆς πελάτιδός του, ὅτι «ἡ γυναῖκά του ξεύρει καὶ ψωνίζει».

Ποσάκις κατεβιβάσθην ἀπὸ τῆς θέσεώς μου διὰ νὰ ὑποβληθῶ εἰς τὴν ἐξέτασιν κᾳμμιᾶς ἰδιοτρόπου πελατίδος! Ἡ μία μὲ εὗρεν ὀλίγον πρόστυχον, ἐνῷ εἶχα προλαβει νὰ ἴδω ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς χειρίδος της ὅτι ἡ ὑποκαμίσα ποῦ ἐφόρει ἦτο ἀπὸ ἀμερικανικόν· μία ἄλλη ἤθελεν ἀκριβώτερον ὕφασμα καὶ ἤξευρα ὅτι θὰ τὸ ἐλάμβανεν ἐπὶ πιστώσει. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ηὗρα τὸν ἄνθρωπόν μου. Μία νοστιμοῦλα μελλόνυμφος, μὲ κᾶτι ὡραῖα ματια γεμάτα ἀπὸ ἀγαθότητα καὶ εὐφυΐαν, νοικοκυρὸς κάριτσο σωστὸ καθ' ὅλα, ἦλθε μίαν ἡμέραν νὰ ψωνίσῃ τὴν πρῖκά της καὶ μεταξὺ ἄλλων ἠγόρασε καὶ ἐμέ. Περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ὑπὸ πόσας εὐχὰς ἠσθάνθην τὴν πρώτην ἀμυχὴν τῆς ψαλίδος, ἥτις μὲ ἔκοπτεν εἰς ὑποκαμίσαν καὶ μὲ ποῖα ὀνειροπολήματα περὶ μέλλοντος μὲ ἔρραψεν ἡ κάτοχός μου. Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, οὔτε ἡ ψαλὶς οὔτε ἡ βελόνη μοῦ προξένησαν πόνον ἐνόσῳ ἐσυλλογιζόμην πῶς θέλγητρα θὰ ἐκάλυπτον μετ' ὀλίγον. Φρικιάσεις ἡδονῆς διέτρεχον τὰς ἶνάς μου, διότι ἦτο πραγματικῶς ὡραία, ἀφρσπλασμένη ἡ κυρία μου καὶ ἡ λευκότης μου πιθανὸν νὰ ὑρίστατο σύγκρισιν σὺχί πολὺ τιμητικὴν δι' ἐμὲ ἐὰν παρέβαλλετο μὲ τὰ κρῖνα τῆς ἀβρᾶς ἐκείνης ἐπιδερμίδος.

Τώρα νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ καὶ κᾶτι ἄλλο, ὀλίγον ἐξ ἀπορρήτων; Θὰ μὲ χαρακτηρίσητε ὡς ἀδιάκριτον, ἀλλὰ ἔλα ποῦ δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς ἀκριτομυθίας! Ἔ λοιπόν, εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ χρησιμεύσω ὡς νυμφικὸς χιτών, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀκτινεβολοῦσα ἐξ εὐδαιμονίας ἡ κόρη ἠνοῦτο μὲ τὸν λατρευτόν της. Λεπτομερείας περὶ τοῦ γάμου δὲν ἔχω νὰ σᾶς μεταδώσω, διότι ἤμην ἀρκετὰ βαθειά, ὥστε νὰ μὴ βλέπω τίποτε ἐκ τῶν ἔξω συμβαινόντων, ἤκουον ὅμως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην πραγματικὴν θύελλαν παλμῶν νὰ συνταράσσῃ τὴν τρυφερὰν καρδίαν τῆς νύμφης καὶ ἐμέθυον ἀπὸ τὸ κύκνειον ἄσμα τῆς παρθενίας της, τὸ ὁποῖον ἔψαλλον μὲ τόσας πνοὰς ἀρωμάτων ὅλοι οἱ πόροι τοῦ παλλομένου σώματός της. Τὴν νύκτα ἐξομολογοῦμαι ὅτι δὲν εἶδον τίποτε εἰς τὸ γλυκὺ σκιόφως τῆς νυμφικῆς παστάδος, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔβλεπον μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἔλεγον τίποτε. Πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐσταμάτησαν τὴν φαντασίαν ἑνὸς ποιητοῦ τῶν *Ἀνατολικῶν* εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου τοῦ Μαρίου καὶ τῆς Τιτίκας, διαφεύγουν τὴν ἁρμοδιότητά μου· καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ὅσοι εἶσθε πάρα πολὺ περίεργοι ἀποταθῆτε διὰ περισσοτέρας πληροφορίας εἰς ἕνα κύριον καλούμενον «*Ἡσαΐα Χόρευε*».

Ἐὰν μέχρι τοῦδε σᾶς εἶπον τί ἔβλεπον εἰς τὸ ἐμπορικόν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ σᾶς διηγηθῶ καὶ ὅσα εἶδον εἰς τὴν νέαν οἰκογενειακήν μου ἑστίαν. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὸ νεαρὸν ζεῦγος διῆγε βίον ὅλβιον, ἔμπλεων ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ αὐταρκείας. Αἱ *μπουγάδες*, αἱ οἰκιακαὶ ὄλη. σκηναί, αἴτινες μὲ ἐνδιέφερον περισσότερον, ἐγίνοντο τακτικὰ κατ' οἶκον· συνέβη ὅμως μετὰ δέκα μῆνας ἀπὸ τοῦ γάμου νὰ μείνῃ λεχὼ περισσότερον τοῦ δέοντος ἡ νέα μου δέσποινα καὶ νὰ γείνῃ ἀνάγκη νὰ δοθῶμεν ὅμοῦ μὲ ἄλλα ἐσώρρουχα καὶ σινδόνια ἔξω εἰς πλύντριαν πλύνουσαν εἰς τὰ ἴδια. Καὶ τότε ἔγεινεν ὅ,τι ἐρεβούμην. Ἡ ἄρρωστος δὲν ἦτο εἰς θέσιν, ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας της, νὰ κρατήσῃ ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν δοθέντων ἐνδυμάτων, καὶ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ μίαν νυκτικὴν καὶ δύο προσόψια ἠλλάξαμεν κατὰ λάθος κύριον. Ὑπῆρχε τόσος πτωχὸς κόσμος καὶ ἔπρεπε νὰ ἐξοικονομηθῇ. Ἤμην ἄλλως τε τόσον δελεαστικὴ ὑποκαμίσα μὲ τὰ ὡραῖά μου κεντήματα καὶ τὰ ἐπερραμμένα τρίαπτα ὥστε κατέπνιγον εὐκόλως μὲ τὸ φροῦ φροῦ μου τοὺς ἐνδιασμούς, οὓς γεννᾷ ἡ ὀρδὸν ἐντολή. Δὲν ἐχρειάσθη δὲ πρὸς τοῦτο καὶ πολλὴ εὐγλωττία ἐκ μέρους τῆς καλλονῆς μου διότι ἡ πλύντρια εἶχε τὴν συνείδησιν ἀπό . . . *καουτσούκ*! Ἀλλὰ τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται. Μετὰ δύο μῆνας ἀφοῦ ἤλλαξα ὑπηκοότητα, λωποδύτης ἔχων ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν πρὸς τὰ ἁπλωμένα ροῦχα ἐζήτησε, χωρὶς τὴν ἄδειαν τῆς νέας μου κυρίας, νὰ ἐλαφρύνῃ ἀπὸ τὸ βάρος μου τὴν «καλὴ ψυχή» της καὶ . . . ἐφήρμοσε τὸ περὶ δύο χιτώνων ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀρχίζει ὁ τυχοδιωκτικός μου βίος. Ἐπωλήθην ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς εἰς μίαν κυρίαν, τῆς ὁποίας ἡ διαγωγὴ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ὕποπτος ἀπὸ τὴν προέλευσίν μου. Ὦ τί αἶσχος δι' ἐμὲ νὰ περιπέσω ἀπὸ τοῦ ἁγνοῦ ἐκείνου οἰκογενειακοῦ ἀδύτου εἰς τὸ ἄσυλον αὐτὸ τῆς διαφθορᾶς!

Τὴν νέαν μου ὕπαρξιν διέκοψεν ἀποτόμως μίαν ἑσπέραν αἱματηρὰ τραγῳδία. Ὁ ἀδελφὸς τῆς νέας μου ἰδιοκτήτιδος μαθὼν αἰφνιδίως τὸ ὄνειδος, ὅπερ ἐνεκόλαψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἡ ἀθλία ἀδελφή, ἀπέπλυνε τὸ στίγμα εἰς τὸ αἷμά της. Ἐφόρει ἐμὲ ἡ δυστυχής, ὅταν ἡ ἀδελφοκτόνος μάχαιρα διετρύπησε τὰ σπλάγχνα της. Ἐπηλμύρησα ἀπὸ αἷμα. Εὐτυχῶς αἱ ἐπιστατήσασαι εἰς τὸν νεκρικὸν κελλωπισμὸν τῆς φονευθείσης εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ἀντικαταστήσωσι δι' ἄλλου χιτῶνος καθαροῦ, διότι ἄλλως πρὸ πολλοῦ ἤδη θὰ ἐσηπόμην εἰς τὸ βάθος τοῦ φερέτρου. Ἐξετέθην βραδύτερον εἰς δημοπρασίαν ὁμοῦ μὲ σωρὸν ἄλλων πραγμάτων καὶ περιῆλθον εἰς τὴν κατοχὴν μιᾶς πτωχῆς χήρας, ἥτις σὺν τῇ πτωχείᾳ της εἶχε καὶ τὴν δυστυχίαν νὰ βλέπῃ τρελλὸν τὸν μόνον υἱόν της. Ἔδυε πλέον ὁ ἀστὴρ μου· ὁ τρελλὸς ἐν στιγμῇ παροξυσμοῦ μίαν ἡμέραν ἔθηκεν ἀπαίσιον τέρμα εἰς τὴν ζωήν του ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὕπαρξίν μου ὡς ὑποκαμίσας εὑρὼν με μεταξὺ τῶν ἁπλύτων καὶ κατασχίσας εἰς στερεὰς λωρίδας, διὰ τῶν ὁποίων, ἀντὶ σχοινίου, ἀπηγχονίσθη ἐντὸς τοῦ δωματίου του. Ἤμην κατηραμένον· ἦτο ἀδύνατον νὰ φέρω καλὸν εἰς οἰκίαν ἀφοῦ ἅπαξ ἐβάφην μὲ αἷμα καὶ ἐποτίσθην μὲ καταισχύνην.

Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ράκος πλέον ἐλεεινόν, ἔρμαιον τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ σαρώθρου τοῦ ὀδοκαθαριστοῦ. Ἀπὸ νυμφικοῦ χιτῶνος νὰ μεταπέσω τόσον ὀγρήγορα εἰς τὰς ἀκαθαρσίας τῶν ὁδῶν, ἐνῷ ἤλπιζον νὰ λαβω μέρος εἰς τὴν πρῖκα δύο τουλάχιστον γενεῶν ἀπογόνων τοῦ ὀλβίου ζεύγους! Sic transit gloria . . . *ὑποκαμισάρουμ*!

Ἐκεῖ πλέον μὲ ἀνέμενον ραγδαῖαι αἱ ἐκπλήξεις. Τί ἀπέραντος δημοκρατία εἶνε ἐκείνη ἡ τῶν σκυβάλων καὶ τῶν ρακῶν τῆς ὁδοῦ! Φανταστῆτε ὅτι πρὶν ἢ ἀποτελειώσω τὰ κατὰ τῆς εἱμαρμένης παράπονά μου διὰ τὴν κατάπτωσιν, εἰς ἣν περιῆλθον, διακρίνω πλησίον μου, κάτωχρον ἐξ ἀνισχύρου καὶ ἀνωφελοῦς λύσσης, ράκος . . . ταινίας παρασήμου, κυλιόμενον παρὰ σωρὸν βρεῖων ὀστῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιμελῶς ἀπογυμνώσει οἱ κύνες. Ὦ τῆς εἰρωνίας τῶν ἀντιθέσεων! τὸ ἔμβλημα τῆς τιμῆς καὶ τὸ περίβλημα τῆς ἀτιμίας συνηντώμεθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βρωμεροῦ πεδίου. Ὀλίγον περαιτέρω τεμάχιον ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς ἐξέθηκεν εἰς τὴν ἀδιακρισίαν μου ἀγνώστους ἔρωτας, ὅπως τὸ παρ' αὐτὴν κατερρακωμένον λείψανον κνημιδοδέτου μοὶ ἀνεκάλεσε παλαιὰς ἀναμνήσεις. Φύλλον «κριτικῆς μελέτης περὶ τοῦ ἀρχαίου δράματος», ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὸν προορισμόν του εἰς τὸ παντοπωλεῖον εἶχεν δρεξιν νὰ μᾶς μεταδίδῃ μετὰ φορτικῆς πολυλογίας τὰς λογοκλοπίας τοῦ συγγραφέως του, κυλιόμενον μὲ τραγικὴν ἀφέλειαν ἐν μέσῳ ἀποσαρωμάτων. Ἄμορφον λείψανον ἑνὸς *κλὰκ* ἀνεπόλει, χάσκον ἠλιθίως, παρωχημένα μεγαλεῖα ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐκλασυχενίζετο εἰς βασιλικὰς παρουσιάσεις καὶ ἐθαύμαζεν ἐξώμυσυς καλλονὰς εἰς ἐπισήμους χορούς, ἐνῷ περαιτέρω οἰκτρὸν ναυάγιον γυναικείας *γόβας* ἐξέχυνεν ἀπὸ τῶν ρωγμῶν του τὴν τελευταίαν ἐρωτύλην περιπαθειαν, ἐξ ἧς ἐμέθυεν ἄλλοτε ὅταν ἐφυλάκιζε τὸν ἁβρότερον καὶ λευκότερον πόδα, ἐξ ὅσων ποτε ἐπεζήτησαν οἱ ποιηταὶ ὡς μέτρον τῶν στίχων των καὶ οἱ ἐρωτόληπτοι ὡς βάθρον λατρείας καὶ φιλημάτων.

Μίαν ἡμέραν τὸ ἁρπάγιον τοῦ ρακοσυλλέκτου μὲ ἀνήρπασεν αἰφνιδίως ἀπὸ τῆς ἀθλίας μου ζωῆς, ὡς τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου, διὰ νὰ μὲ μεταγάγῃ εἰς τὰς σφαίρας τῶν μεταμορφώσεων! Ἐκεῖθεν μὲ παρήτησεν ἡ διαύγεια τοῦ μνημονικοῦ μου. Ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ ἀπὸ πόσας χεῖρας διῆλθον καὶ διὰ ποίας ἀτελευτήτου σειρᾶς κυλίνδρων καὶ μηχανημάτων ἐπέρασα· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὅταν ἀνεγνώρισα τὴν ταὐτότητα τοῦ ἐγώ μου, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσω ἐν τῇ νέᾳ μου μορφῇ καὶ τὴν παλαιάν μου φύσιν. Εἶχον μεταμορφωθῇ εἰς χάρτην, καὶ μάλιστα τυπογραφικόν. Δὲν ἐπρόσθεσα ὅμως τὴν φοράν ταύτην νὰ πλάσω νέα ὄνειρα διὰ τὸ μέλλον μου, ὅτε μίαν ὡραίαν πρωίαν τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου ὑπάλληλος τοῦ ἐκδοτικοῦ καταστήματος τῶν κ. κ. Μπάρα καὶ Κάλφγλου ἀγοράζει μεταξὺ ἄλλων τὴν δεσμίδα, εἰς ἣν εὑρισκόμην καὶ μὲ παραδίδει εἰς τὰς μελανὰς τύχας τοῦ τυπογραφείου, ὅπου κατὰ σύμπτωσιν κατορθώνω νὰ τυπωθῇ ἐπὶ τῆς ἀσπίλου λευκότητός μου ἀκριβῶς ἡ ἱστορία τῶν ἀπομνημονευμάτων μου. Εἶμαι ἡ σελίς, τὴν ὁποίαν ἔχεις ἀνοικτὴν καὶ ἀναγινώσκεις, ἀγαπητή μου ἀναγνώστρια.

ΑΙΓεὺς

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΣ ΩΙΔΗ)

Τὴν ὥρα ποῦ 'ς τὸν οὐρανὸ
μὲ τόση ἁρμονία
δείχνουν μεσάνυχτα βαθειὰ
τ' ἀστέρινα σημεῖα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη τὴ γλυκειά,
ποῦ κατακουρασμένοι,
εἶν' ἀπ' τοὺς κόπους οἱ θνητοὶ
'ς τὸν ὕπνο βυθισμένοι.

Αὐτὴ τὴν ὥρα ἔξαφνα
ὁ Ἔρωτας πετῶντας
τὸν ὕπνο μοῦ ἐχάλασε
τὴν θύρα μου χτυπῶντας.

— Ποιὸς εἶνε; τέτοια ὥρα ποιὸς
ἦλθε νὰ μὲ πειράξῃ;
Ποιὸς τὰ γλυκά μου ὄνειρα
ἦλθε νὰ μοῦ ταράξῃ;

— Ἄνοιξε, μοῦπε, κ' ἔννοια σου·
ἄνοιξ' ἂν μὲ λυπᾶσαι.
Εἶμαι παιδί, ποῦ ἔχασα
τὸ δρόμο, μὴ φοβᾶσαι.

Ἡ νύχτα εἶνε βροχερή,
δὲν φαίνεται φεγγάρι.
Μούσκεμα εἶμαι, ἄνοιξε,
κάμε μ' αὐτὴ τὴ χάρι.

Ἐσυγκινήθηκα: κ' εὐθύς,
χωρὶς πολὺ καὶ λίγο,
ἀνάβω τὸ κεράκι μου
καὶ τρέχω καὶ τ' ἀνοίγω.

Τί βλέπω! Βρέφος μὲ φτερὰ
ὅλῳ δροσιὰ καὶ χάρι,
ποῦχε φαρέτρα 'ς τὸ πλευρὸ
κι' ὁλόχρυσο τοξάρι.

Κοντὰ τὸ παίρνω 'ς τὴ φωτιά,
τοῦ δίνω δυὸ φιλάκια,
καὶ τὸ νερὸ τοῦ ἐτίναξα
ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλάκια.

Τὰ τρυφερὰ χεράκια του
'ς τὰ χέρια μου θερμαίνω·
κ' ἐκεῖνο σὰν αἰσθάνθηκε
πῶς εἶνε ζεσταμένο.

— Βλέπω, μοῦ λέγει, τὴ χορδὴ
τοῦ τόξου μου βρεγμένη.
Στάσου νὰ δοκιμάσουμε
μὴν εἶνε χαλασμένη.

Κι' ἀμέσως μὲ χαμόγελο
τὸ τόξο του τεντόνει
καὶ μέσ' τὴ μέση τῆς καρδιᾶς
κτυπᾷ καὶ μὲ πληγόνει.

Κ' ἐνῷ 'ς τὸ στῆθος μ' ἄναψε
φωτιὰ κι' ἀνεμοζάλη,
κι' ἀπὸ τὸν πόνο μῶφευγε
ὁ νοῦς μ' ἀπ' τὸ κεφάλι,

Αὐτὸς γελῶντας πῶβλεπε
πῶς τόσον ὑποφέρω,
ἦλθε κοντὰ χαρούμενος
καὶ μοῦπε «σὲ συγχαίρω».

Γιατὶ δὲν εἶναι βλαβερὸ
τὸ βέλος τὸ καΰμένο,
παρ' εἶνε πῶχεις 'ς τὴν καρδιὰ
τὸν πόνο σου κρυμμένο.

Παν. Α. Λευκαδίτης

Τὸ ἀνωτέρω χαριτωμένον ποίημα ἐλήφθη ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἀνακρέοντος ποιήματα* (ἐμμετρος παράφρασις)» ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ κ. *Παν. Α. Λευκαδίτου*, ὅστις ὡς δεύτερον μέρος τοῦ κομψοῦ του βιβλίου ἐπισυνάπτει καὶ «Μικρὰν συλλογὴν λυρικῶν ποιημάτων». Εἰς ἣν ἐποχὴν ἀπελπιστικῆς πεζότητος ζῶμεν, οἱ μεστοὶ χαριτος καὶ ἁγνοῦ ποιητικοῦ ἀρώματος στίχοι τοῦ κ. Λευκαδίτου εἶνε ἀληθῆς ἀπολαυσις δι' ἐκείνους τοὐλάχιστον, ὅσοι τὸ πνευματικὸν ἰδεῶδές των δὲν ἐνσαρκοῦσιν εἰς τὸ Χρηματιστικὸν Δελτίον τῶν ἐφημερίδων ἢ εἰς τὰ προϊόντα τῆς φιλολογικῆς ὑλολατρείας. Ὁ ἀθάνατος ψάλτης τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γλυκυτοῦ, ὁ γλυκὺς Ἀνακρέων, εὗρε, μετὰ τὸν ἀοίδιμον Χρηστόπουλον, τὸν ἀνήκοντα ὅμως εἰς ἄλλην ποιητικὴν ἐποχήν, νέον ἀνταξιον παραφραστήν, τὸν κ Λευκαδίτην, ὅστις καὶ διὰ τῆς ζωντανῆς καὶ λαξευτῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τῆς ἀκμαίου στιγμυργίας του καὶ τέλος χαρις εἰς ἰδιαζον ποιητικὸν τάλαντον κατώρθωσε νὰ ἀποδώσῃ ἐν τῇ γλώσσῃ μας ὅλην τὴν χάριν καὶ τὸ κάλλος τῶν Ἀνακρεοντείων ᾠδῶν. Δὲν ἔχομεν ἢ νὰ συγχαρῶμεν τὸν ποιητὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του καὶ νὰ συστήσωμεν ἐκθύμως τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὡραίας ταύτης ποιητικῆς συλλογῆς εἰς τοὺς φιλομούσους ἀναγνώστας μας.

Ἐξέλιξις α'. Λογαριασμὸς χωρὶς τὸν Ξενοδόχο.

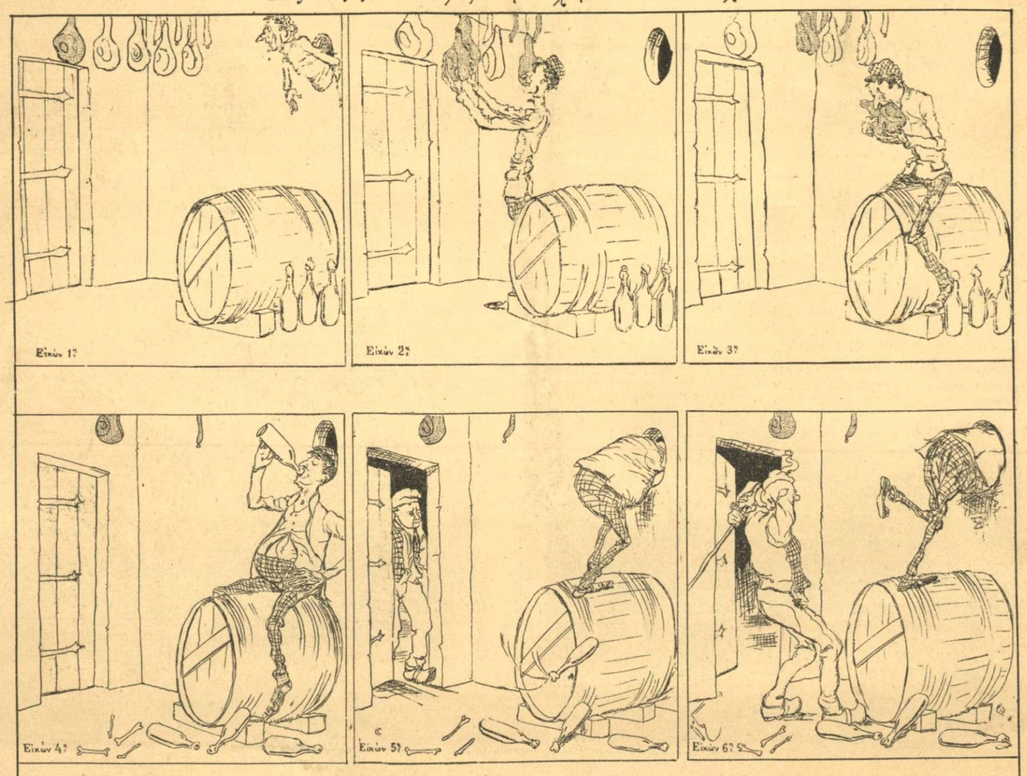

Ἐξέλιξις β'. Εὐαίσθητος ἀναγνώστρια.

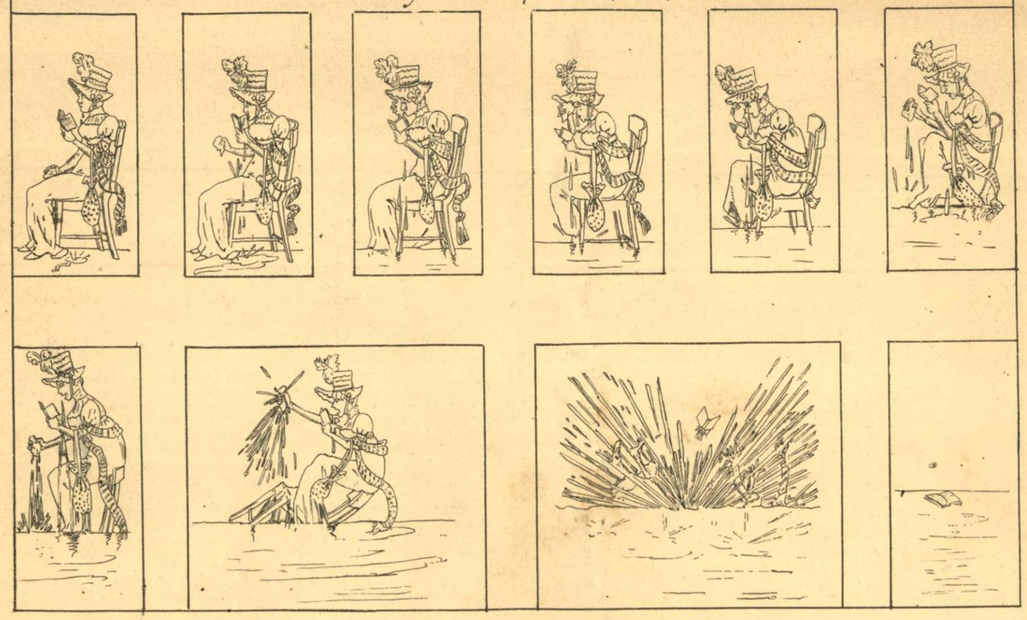

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

Περίεργον φυτὸν ἔχον ὅλας τὰς ἰδιότητας τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Νικαράγουαν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ φυτὸν ἐκλήθη Phytolacca electrica, ἐὰν δὲ ἀποπειραθῇ τις νὰ κόψῃ ἕνα κλῶνόν του αἰσθάνεται ἀκριβῶς ὁ τι ὅταν θίξῃ ἠλεκτρικὴν συστοιχίαν. Τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρέθη τὸ φυτὸν, δὲν εἶνε σιδηροῦχον, ἐκ τούτου δὲ ὑποτίθεται ὅτι τὸ φυτὸν ἀποκλειστικῶς περιέχει τὰς περιέργους ἠλεκτρικὰς ἰδιότητας. Ἀναλόγως τῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας ποικίλλει καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἐν τῷ φυτῷ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ μεσονύκτιον φθάνει εἰς τὸ μηδὲν τὴν δὲ 2 μετὰ μεσημβρίαν εἶνε ἰσχυρότατος.

* Σπάνιον μετεωρολογικὸν φαινόμενον παρετηρήθη τὴν 15 Μαΐου εἰς τὸ Δυτικὸν Τυρόλον. Τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτὸς, τὸ ἥμισυ ἀκριβῶς τμῆμα τοῦ οὐρανοῦ κατελήφθη ἀπὸ νέφη τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ παρέμεινε καθαρώτατον. Μετὰ τινα λεπτὰ ἤρχισε ραγδαία βροχὴ καί, ἀφοῦ κατέπαυσεν, ἀνεφάνη λαμπρὸν οὐράνιον τόξον, τὸ ὁποῖον διετηρήθη ἐπὶ εἴκοσι ὅλα λεπτὰ τῆς ὥρας.

* Ἐφωτογραφήθησαν καὶ ἄνθη διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ρέντγεν. Διέκριναν δὲ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς λεπτοτεμαχίας ἑνὸς ἐντὸς τῶν πετάλων αὐτῶν.

* Οἱ φοβεροὶ τυφῶνες, οἵτινες κατέστρεψαν ἐπ' ἐσχάτων τὴν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις πόλιν Ἅγιον Λουδοβίκον, ἀποδίδονται εἰς πρωτοφανεῖς μετεωρολογικὰς ἀνωμαλίας. Οὕτως, ἐνῷ εἰς τὰς Δυτικὰς Πολιτείας ἐπεκράτει ἀκόμη ψῦχος δριμύτατον καὶ χιόνες ἔπιπτον, εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ταὐτοχρόνως, ἐπεκράτει θερμότης πρωτοφανής. Τὴν 16ην Ἀπριλίου εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε 29 βαθμούς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἄλλοτε κατὰ τοιαύτην ἐποχὴν δὲν συνέβαινεν. Εἰς ἄλλας δὲ πόλεις ἡ θερμότης εἶχεν ἀναβῆ μέχρι τῶν 33—34 βαθμῶν. Εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς τοιαύτης ἀτμοσφαιρικῆς ἀνωμαλίας ἀποδίδεται ἡ γένεσις τῶν τυφώνων.

* Ἐν Βερολίνῳ γίνονται κατ' αὐτὰς δοκιμαὶ νέου τινὸς ἀεροστάτου μετὰ πηδαλίου, ἐφευρεθέντος ὑπὸ τοῦ δόκτορος Βὶλφρετ. Ἐλπίζεται, ὅτι μὲ τὸ νέον τοῦτο ἀερόστατον θὰ φθάσωσιν εἰς καλλίτερα ἀποτελέσματα τῶν μέχρι τοῦδε ἐπιτευχθέντων.

* Ἡ τηλεφωνικὴ ἑταιρεία τοῦ Λονδίνου ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς ἤκουεν ἐξ ἀποστάσεως 405 χιλιομέτρων τὸ νέον μελόδραμα Ἕλλη, ψαλλόμενον ἐν τῷ μελοδραματικῷ θεάτρῳ τῶν Παρισίων ὑπὸ τῆς ἐξόχου ἀοιδοῦ Ρόζας Καρόν.

* Ἡ παραβίασις τῶν ἀπορρήτων τῶν ἀλληλογραφιῶν διὰ τῶν ἀκτίνων Χ ἐκ γενομένων πειραμάτων ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπεδείχθη, ὅτι ἐπιτυγχάνεται μόνον ὅταν ἡ μελάνη τυγχάνῃ μεταλλικῆς βάσεως· τὸ μετὰ φυτικῆς βάσεως μέλαν ἄχρις ὥρας ἀντέστη εἰς τὰς ἀκτίνας.

* Οἱ Παρισινοὶ λέγουν ὅτι ἔστειλαν προσκλητήριον εἰς τὸν δορυφόρον τοῦ πλανήτου μας, τὸ ἑτερόφωτον σῶμα τὸ ἐμπνεῦσαν τόσους ποιητὰς καὶ παρακωλῦσαν τὸ σκότιον ἔργον τόσων λωποδυτῶν. Τὴν προσκάλεσαν διὰ τὴν παγκόσμιον Ἔκθεσίν των τοῦ 1900 καὶ ἡ σελήνη ἐκοῦσα ἄκουσα θὰ ἀναγκασθῇ νὰ μᾶς πλησιάσῃ μέχρις ἀποστάσεως 37 μέτρων. Τὸ θαῦμα αὐτό, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπανειλημμένως ἐγράψαμεν, θὰ τὸ κατορθώσῃ τεράστιον τηλεσκόπιον, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἐπισκέπται τῆς ἐκθέσεως θὰ βλέπουν τὴν σελήνην εὐκρινέστατα καὶ εἰς τὸ φυσικόν της σχεδὸν σχῆμα. Ἑτοιμάσθη ἤδη καὶ ὁ ὑπερμεγέθης φακὸς τοῦ τηλεσκοπίου, ζυγίζων ἀκριβῶς 3800 κιλόγραμμα, μὲ διάμετρον μεγαλητέραν τῶν 2 μέτρων καὶ πάχος 37 ἑκατοστομέτρων. Ἐκόστισε δὲ ἂν ἀγαπᾶτε . . . 100 χιλ. χρυσᾶ φράγκα! Καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ μόνον· χρειάζεται καὶ ἄλλας 150 χιλιάδας δι' ἐπεξεργασίαν καὶ τοποθέτησιν—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς κατασκευαστὰς τοῦ τηλεσκοπίου ἐπὶ $2\frac{1}{2}$ ὁλόκληρα ἔτη. Ἓν ζήτημα ἐν τούτοις μένει ἀκόμη νὰ λυθῇ. Εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν ἡ σελήνη ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἐντελῶς εὐδιάκριτος; Ὁ ὑποδιευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων ἐπιμένει ὅτι τὸ ἐλάχιστον ὅριον κεθ' ὃ δυνάμεθα κεθαρῶς νὰ τὴν βλέπωμεν εἶναι 150 μέτρα, καὶ ὄχι ὀλιγώτερον· διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ φαίνεται συγκεχυμένη. Ἄλλοι ὅμως δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν γνώμην. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθεῖ συζητούμενον.

* Τὸ μεκλήτερον ρεκὸρ τῆς κατὰ θάλασσαν ταχύτητος ἀνήκει ἤδη εἰς τοὺς Ἄγγλους. Διὰ τῶν ἐσχάτως γενομένων δοκιμῶν τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ πλοίου «Des gerate» ἠδυνήθησαν νὰ διανύσωσι 31 κόμβους ἤτοι 50 χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

* Ὁ πρῶτος ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος ἤρξατο λειτουργῶν ἐν Κιότῳ τῆς Ἰαπωνίας. Οἱ δὲ Ἰάπωνες τοσοῦτον εὐχαριστήθησαν ἐκ τούτου, ὥστε ἀπεφασίσθη ἀμέσως ἡ ἐγκατάστασις παρομοίων σιδηροδρόμων εἰς πλεῖστα μέρη τῆς χώρας.

* Κατὰ τὴν τελευταίαν στατιστικὴν ὁ πληθυσμὸς τῆς ὑφηλίου ἀνέρχεται εἰς 1,480,000,000, ὧν τὰ 826 ἤτοι πλέον τοῦ ἡμίσεως κατοικοῦσιν ἐν Ἀσίᾳ, τὰ 357 ἐν Εὐρώπῃ, τὰ 164 ἐν Ἀφρικῇ, τὰ 122 ἐν Ἀμερικῇ, τὰ 8 ἐν ταῖς νήσοις τῆς Ὠκεανίας καὶ τὰ 3 ἐν τῇ Αὐστραλίᾳ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ ἀναλογοῦσιν ἐν Εὐρώπῃ μὲν 37 κάτοικοι ἐπὶ ἑνὸς τετραγωνικοῦ χιλιομέτρου, 19 ἐν Ἀσίᾳ, 5 ἐν Ἀφρικῇ καὶ 3 μόνον ἐν Ἀμερικῇ. Δύνατραί τις ἄρα ἐκ τούτου νὰ ἐξηγήσῃ τὴν κακοδαιμονίαν, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ ἐν Εὐρώπῃ καὶ τίνος ἕνεκεν μεταναστεύουσιν ἀνὰ χιλιάδας κατ' ἔτος εἰς τὸν Νέον Κόσμον.

Τὸ μουσικόν μας πα ἄρτημα τὴν φορὰν ταύτην εἶνε λαμπροτάτη πρωτότυπως «Μαζούρκα» ἓν χάριν τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ Ἀστέρος» συνέθεσεν ὁ κάλλιστος τῶν μουσουργῶν μας Λ. Καμιλιέρης διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις «Ὁμίλου τῶν φιλομουσῶν».

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Τί εἶνε ἡ ἐμπιστοσύνη;

- Τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας.
- Ἡ πίστις τῆς καρδίας.
- Πολλάκις εὐφυΐα, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μωρία.
- Ἡ τέχνη τοῦ νὰ μὴ βασανίζεσαι.

Τί ἐστι φιλοδοξία;

- Ἡ ἀπυχώρησις τοῦ ἔρωτος.
- Ἄνεμος κολπῶν τὰ ἱστία.
- Ἄγρα βαθρου.

Τί εἶνε ἡ πρώτη τοῦ ἔτους;

- Ἡ ἐπαύριον τοῦ τέλους.
- Κῶδων κινδύνου τῆς ζωῆς.
- Θύρα ἀνοικτὴ καὶ κλειστή.

Τί φρονεῖτε περὶ γάμου;

- Εἶνε φορτίον φερόμενον φαιδρῶς μόνον ὑπὸ δύο ὄντων, τὰ ὁποῖα βαδίζουσι μὲ τὸ αὐτὸ βῆμα.
- Κλίνη ἀναπαύσεως.
- Ἡ ἐξαγορὰ τοῦ ἔρωτος.
- Ἰσόβιος συνέντευξις.
- Ἀπόλυτος οὐρανὸς ἢ ᾅδης.
- Καθιστᾷ εὐτυχεῖς δύο ἢ δυστυχεῖς τρεῖς.
- Ἑταιρεία ἀλληλοβοηθείας.
- Βακτηρία τοῦ γήρατος ἐκ ξύλου πορτοκαλλέας.
- Ἀπώλεια τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ εἶνέ τις μόνος.
- Πρόσθεσις, προερχομένη ἐνίοτε ἐξ ἀφαιρέσεως, καταλήγουσα συνήθως εἰς πολλαπλασιασμόν, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως καὶ εἰς διαίρεσιν.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩι Γ' ΦΥΛΛΑΔΙΩι ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ 1ον = ΠΗΓΗ—ΓΗ
ΑΙΝΙΓΜΑ 2ον = ΑΝ—ΙΑ—ΑΝΙΑ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩι Δ' ΦΥΛΛΑΔΙΩι ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ 1ον = ΗΜΕΡΑ—ΝΥΞ
ΑΙΝΙΓΜΑ 2ον = ΒΑΣΑΝΑ—ΣΑΒΑΝΑ

Λύσεις ὀρθὰς ἔπεμψαν οἱ κ. κ. Εὔστ. Ἀναζυρόπουλος, Κωνστ. Καπαγιαννίδης, Γ Λ. Καρυστινάκης, Σπυρ. Παπαδιαμαντόπουλος, Ν. Κουσίδης, Τηλ. Σουλαϊδόπουλος, Γεώργ. Πατούσας, Παναγ Νικολαΐδης, Ἀλεξ. Ἀποστολοπούλου, Νικόλαος Καλφαρέντζος καὶ Ἰωάν. Κελαϊδίτης.

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΩΝ

"ΑΝΑΤΟΛΗΣ,,

Ἐκδίδεται κατὰ μηνιαῖα τεύχη ἐκ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων.

Δημοσιεύονται ἐν αὐτῷ *φιλοσοφικά, θρησκευτικά, παιδαγωγικά, ἐκπαιδευτικά, στατιστικά, ἀρχαιολογικά, ἱστορικά, γεωγραφικά, γλωσσικὰ* καὶ καθόλου διατριβαὶ ὡς τὰ πολλὰ σχέσιν πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἔχουσαι. Τιμᾶται ἐν μὲν Ἑλλάδι *δραχμῶν 6*, ἐν δὲ τῷ Ἐξωτερικῷ *φρ. χρ. ἓξ (ἀριθ 6) ἐτησίως.*

Ἀπευθυντέον: κ. *Γ. Ραζῆν* διευθυντὴν *Ξενοφάνους* ὁδὸς Σόλωνος (ἀριθ. 100).

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Η "ΠΡΟΟΔΟΣ,,

Τὸ μοναδικὸν τοῦτο ἐν Σύρῳ ἐργοστάσιον τοῦ δραστηρίου καὶ ρέκτου κ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ

ἐξάγει τὰ ἑξῆς εἴδη: Στεφάνους γάμων ὧν τὸ ζεῦγος τιμᾶται ἀπὸ δραχ. 2—100. Βαπτιστικὰ ὁλοκέντητα μὲ μετάξια ἀπὸ δραχ. 6—100 ἑκάστη ἐνδυμασία. Γραβάτας διαμόρων ποιοτήτων καὶ σχεδίων. Κάλτζας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, κορασίων καὶ παίδων, ὅλων τῶν ποιοτήτων ὡς καὶ φιλ-δὲ-κός. Φλανέλλας μαλλίνας ἀνδρῶν καὶ γυναικείας ἐλαστικάς. Κορσὲς διὰ δεσποίνας καὶ δεσποινίδας. Κουκάκια, σκούφιαις νηπίων, παπουτσάκια καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἀναγκαιοῦντα εἰς ἐνδυμασίας παίδων, πωλεῖ δ' αὐτὰ εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ, ΠΙΛΩΝ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΔΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

5ον ΕΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ 5ον

Ἐκδίδεται εἰς 6,000 ἀντιτύπων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑλλάδος . . . . . Δραχ. **6.**
Ἐξωτερικοῦ . . . . . Φρ. χρ. **7.**

ΘΕΜΑΤΑ ΠΕΡΙ Α ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ

Ἐργόχειρα, Κοπτική, Ραπτική, Γυναικεῖαι ἐνδυμασίαι καὶ κατασκευὴ αὐτῶν, Μαγειρική, Οἰκιακὴ οἰκονομία, Παιδαγωγική, Ὠφέλιμοι γνώσεις, Ὧραι τέρψεως.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον πρὸς τὸν διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Εἰς Ἀθήνας

Εἰς τοὺς αἰτοῦντας πέμπεται ἓν φυλλάδιον δωρεὰν ὡς δεῖγμα.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΕΙΚΟΣΙ ΜΕΓΑΛΑΣ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΥΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

Δι' ἑκάστης εἰκόνος ἀπεικονίζεται καὶ ἓν μνημεῖον διὰ τῶν εἴκοσι (20) συνεπῶς εἰκόνων τοῦ ὅλου λευκώματος ἀπεικονίζονται εἴκοσιν ἀρχαῖα καὶ σύγχρονα Ἑλληνικὰ μνημεῖα τὰ ἑξῆς:

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

1. Ἡ Ἀκρόπολις. — 2. Τὸ Θησεῖον. — 3. Τὸ Ἐρεχθεῖον. — 4. Ὁ Παρθενών. — 5. Ὁ ναὸς τῆς ἀπτέρου νίκης — 6. Αἱ Καρυάτιδες; — 7. Ἡ Πύλη τῆς Ἀγορᾶς. — 8. Ἡ Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ. — 9. Ὁ ναὸς τοῦ Αἰόλου. — 10. Τὸ Λυσικράτειον Μνημεῖον.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

11. Ὁ ναὸς τῆς Μητροπόλεως. — 12. Τὰ Ἀνάκτορα. — 13. Ἡ Ἔκθεσις (Ζάππειον). — 14. Ἡ Ἀκαδημία. — 15. Τὸ Πανεπιστήμιον. — 16. Τὸ Πολυτεχνεῖον. — 17. Τὸ Θέατρον. — 18. Τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. — 19. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον. — 20, Τὸ Ὀφθαλμοϊατρεῖον.

Αἱ ἀνωτέρω εἴκοσι πολύχρωμοι εἰκόνες ἐπὶ καλλίστης ποιότητος χάρτου καλλιτεχνικῶς τυπωθεῖσαι περιέχονται ἐντὸς ἐπιχρύσου καλύμματος, ἀποτελοῦσι δ' οὕτω κομψὸν καὶ πολυτελὲς ἐνθύμημα τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐκτάκτως ὡραῖον καὶ καλλιτεχνικὸν τοῦτο λεύκωμα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λαμπρότατον δῶρον καὶ ὡς καταλληλότατον κόσμημα οἱασδήποτε αἰθούσης.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ

Χρυσοδέτου καλλιτεχνικοῦ Λευκώματος:

Φράγκα χρυσᾶ πέντε (5) διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
Δραχμὰς . . . . » (5) » » Ἐσωτερικόν.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον:

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Εἰς Ἀθήνας.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΗΤΟΙ

Ὁδηγὸς τῶν νεωτέρων θεραπευτικῶν μεθόδων καὶ τῶν ἐν τῇ φαρμακευτικῇ προόδων καὶ νεωτερισμῶν.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΛΕΞ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ

Ὁλοκλήρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἰατρικοῦ τύπου καὶ τῶν ἀνακοινώσεων τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν.

Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐσωτερικοῦ. . . . . δρ. **12**
Ἐξωτερικοῦ. . . . φρ. χρ. **12**

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον:

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΜΠΑΡΑ & ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Εἰς Ἀθήνας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

τοῦ ἐκδοθέντος 10ου φυλλαδίου τοῦ «ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ»

Ἰατρικὴ θεραπευτική. — Αἱ μὴ διφθεριτικαὶ ὀξεῖαι κυνάγχαι καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν. — Θεραπ. πραγματεία περὶ ἑλειογενῶν (συνχ. καὶ τέλος). — Θεραπ. ὑμενώδους ἐντερίτιδος. — Ἡ θεραπεία τοῦ πυρετοῦ ἐν τῇ φυματιώσει. — Θερ χρον. καρδιακῶν παθήσεων διὰ τῆς μαλάξεως. — Θεραπ. τῆς ἀϋπνίας τῆς ἐκ δερματικῶν νοσημάτων.
Παιδιατρική. — Αἱ δόσεις τῶν φαρμάκων κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας.
Χειρουργικὴ θεραπευτική. — Ἡ σπονδυλικὴ παρακέντησις ἐπὶ φυματιώδους μηνιγγίτιδος. — Καρκῖνος καὶ ἀρσενικῶδες ὀξύ
Γυναικολογία καὶ μαιευτική. — Τὰ κατὰ τὴν ἐπίδεσιν τῆς ὀμφαλίδος. — Κατὰ τῶν ἀνεπισχέντων ἐμέτων τῆς κυήσεως.
Συνταγαί.
Ποικίλα ἰατρικά.
Φαρμακευτικὸν μέρος. — **Φαρμακευτικὴ Χημεία.** — **Φαρμακεμπορία.** **Φαρμακευτικοὶ νεωτερισμοί.** — **Φαρμακοποιΐα.** — **Φαρμακοτεχνική.** — **Κοσμητικαὶ συνταγαί.** — **Φαρμακευτικὰ διάφορα.**

Εἰς τοὺς αἰτοῦντας πέμπεται ἓν φυλλάδιον δωρεὰν ὡς δεῖγμα.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ

Διὰ κέντημα μαρκοβελονιᾶς.

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

10 ὁλόκληρα ἑλλ. ἀλφάβητα διαφόρων μεγεθῶν καὶ δι' ὅλας τὰς χρήσεις

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΔΕ

Πλουσιωτάτην συλλογὴν ἐκλεκτῶν κοσμημάτων ἀνθεμίων καὶ μαιάνδρων

Ἀραβικοὺς καὶ Λατινικοὺς ἀριθμοὺς

ΚΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΗ ΕΞ 24 ΣΕΛΙΔΩΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ

τὰ ἀπαιτούμενα δι' οἱονδήποτε

ΜΑΡΚΑΡΙΣΜΑ

Τιμὴ ἑκάστης καλλιγραφίας διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 1.
» » » » Ἐξωτερ. Φρ. Χρ. 1

Χάριν τῶν παραγγελλόντων ὀλίγα ἀντίτυπα, δεχόμεθα καὶ γραμματόσημα οἱουδήποτε Κράτους, ἅτινα δύνανται εὐχερῶς νὰ ἐσωκλείωσιν ἐν ἐπιστολῇ ὑπὸ τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν:

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΜΠΑΡΑ & ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἑστίας **Μάϊσνερ καὶ Καργαδούρη** *1896—1248.*